

ESPECIAL

LLUITA
INTERNACIONALISTA

75 ANYS D'OCUPACIÓ
75 ANYS DE RESISTÈNCIA

30 ANYS DE SOLIDARITAT

Presentació. Fa, ara just 30 anys, a 1993, l'acord en el suport de Palestina, la necessària destrucció de l'estat d'Israel i la reivindicació de la consigna històrica de l'OLP (*Organització per l'Alliberament de Palestina*) d'una Palestina laica, democràtica i unificada, era la base de la fusió de dos partits dels quals deriva l'actual *Lluita Internacionalista*. Des de llavors, viatges a Gaza –fins i tot en ple setge- i a Cisjordània, organització de gires de sindicalistes, universitàries i feministes palestines per Catalunya, i la permanent participació a tot comitè o plataforma per mobilitzar-nos en solidaritat amb el poble palestí, com recentment amb *Prou Complicitat* o les darreres mobilitzacions. Aquí teniu un recull, tant de l'anàlisi històric i el seguiment dels esdeveniments polítics, com les accions solidàries, on tots les notes o articles no datats són de 2023.

Unitat Internacional dels i les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

Stalin, constructor de l'Israel sionista

Stalin havia desvirtuat la política leninista de combat al criminal antisemitisme dels Blancs, i creat una regió autònoma a l'extrem Orient siberià, Birobidjan, amb el yiddish d'idioma, el 1934. Més tard, i mentre els reprimia durament, va donar suport a Israel i va acollir calorosament Golda Meir (11/09/1948). Però les relacions es van deteriorar fins a la ruptura després de l'atemptat contra la delegació soviètica a Tel Aviv (12/02/1953). Però la feina bruta de crear el criminal estat sionista estava feta: des del seu impuls, el seu armament i la població per garantir-ho.

1941: Mentre l'URSS era encara una aliada de l'Alemanya nazi (pacte germà-soviètic de 28/09/1939 fins la invasió al juny de 1941): reunió del president de l'*Organització Sionista Mundial*, Weizmann -i després Ben Gurión, president de l'*Agència jueva*- amb l'ambaixador soviètic a Londres, Maiski, i visita d'aquest a Palestina.

1946: 600.000 jueus a Palestina: un terç del total. Sionisme necessita modificar-ho. L'URSS s'hi compromet: envia més de 150.000 jueus polonesos als camps de persones desplaçades procedents dels camps nazis: la única opció, anar a Palestina. Són viver del sionisme.

1946-1948: l'URSS, suport directe o indirecte a la immigració clandestina de l'*Agència Jueva*: el 96% dels 60.000 jueus que van arribar, venien d'Europa; el 80% de Polònia, Romania, Txecoslovàquia i Hongria.

14/05/1947: El viceministre d'assumptes exteriors soviètic, Gromyko, a l'ONU: «*les desgràcies i els patiments extraordinaris*» del poble jueu porten l'URSS a ser favorable a «*la creació d'un Estat judeo-àrab unificat*». Però, «*si es veïés que les relacions entre els jueus i els àrabs de Palestina són tan tenses que és impossible assegurar la coexistència pacífica*» ... donaria suport a la «*partició de Palestina en dos Estats, un Estat jueu i un Estat àrab*». Ben Gurión diria: «*...és un regal inesperat... La Unió Soviètica és ara l'única potència que dona suport a la nostra causa*». 29/11/1947 a l'ONU, Moscou i els seus satèl·lits, excepte Iugoslàvia, voten la partició.

1947: Suport militar via Praga amb l'entrega clandestina, en un any, 25.000 fusells Màuser, 5.000 metralladores lleugeres, 880 pesades, 22 tancs, 84 avions de combat, 10.000 bombes... Va armar l'*Haganà* per a la *Nakba*

Març 1948: Amb guerra civil, Washington renuncia a la partició, però Gromyko va insistir al Consell de Seguretat de l'ONU: «*L'únic mitjà per reduir el bany de sang, és la creació ràpida i efectiva de dos Estats a Palestina*»

14/05/1948: Independència d'Israel. L'URSS, primera potència que la reconeix. Al ser reconeguda per l'ONU el 12/05/1949 (després de signar amb els àrabs el compliment de la RES-181 de 29/11/1947, amb el dret a un estat palestí, i la RES-194 de 11/ 12/1948, amb el dret a la tornada dels refugiats de guerra),

Moscou vota contra la RES-194 negant el dret al retorn als palestins! El gir del Kremlin respecte a la tradició antisionista provoca la crisi als PC àrabs. Però a França, *L'Humanité* equipara «*els Komsomol de l'URSS, els Vietminh del Vietnam i els combatents de la Haganà*».

1948-1951: Israel necessita soldats i obrers. Arriben més de 300.000 jueus d'Europa de l'Est, més de la meitat del total d'immigrants.

Manifestació del Partit Comunista d'Israel. Tel Aviv, 1948

1948: Praga envia armes per 22M de dòlars de l'època. 1er aterratge el 28/03/1948: amb aquestes armes, la *Haganà* emprèn la *neteja* del camí a Jerusalem i primera gran massacre, la de Deir Yassin, el 9/04/1948. A l'abril-maig, aquestes armes els ajuden a executar el pla *Dalet*, per apoderar-se de la majoria de grans ciutats. A la segona fase, l'ajuden a fer front, simultàniament, a Egipte, Síria, l'Iraq, Transjordània i el Líban quan el seu exèrcit encara no estava ben equipat. Els EUA havien decretat l'embargament d'armes a Palestina el desembre del 1947. El compromís de l'estalinisme amb el sionisme arriba a que, a suggeriment del secretari del PC israelià Mikunis, va enviar una brigada de 2000 jueus comunistes txecs a combatre amb la *Haganà*... «*Les armes txeques han salvat el país (...) Dubto molt que sense elles haguéssim pogut sobreviure els primers mesos*», va reconèixer més tard David Ben Gurión.

27/05/1948: Consell de Seguretat de l'ONU, el delegat ucraïnès Tarasenko, diu: «*La qüestió de la migració a Israel és un assumpte intern de l'Estat d'Israel (... i sobre) l'argument que aquesta migració amenaça la seguretat dels Estats àrabs, (...) no coneixem cap exemple d'incursió de les forces armades d'Israel al territori d'un altre Estat, amb excepció dels casos d'autodefensa quan van estar obligats a rebutjar els atacs (...) Era autodefensa en el ple sentit de la paraula*». I Gromyko, amb el dret a veto, rebutja la demanda britànica de frenar la migració d'homes en edat de combatre.

Notes

Dades extretes de «*¿Por qué la URSS apoyó al joven Estado de Israel?*» Dominique Vidal. 18/06/2019, publicat a *Viento Sur*

1 *Haganà*: paramilitars sionistes, germen del posterior Exèrcit d'Israel.

Reivindiquem la nostra història

Resolució del II Congrés de la IV Internacional. 1948

«Respecte a Palestina, la IV Internacional rebutja com utòpica i reaccionària la solució «sionista» a la qüestió jueva; declara que el repudi total al sionisme és un requisit previ per a la fusió de les lluites dels treballadors jueus amb les lluites emancipadores, socials i nacionals dels treballadors àrabs. Declara que és profundament reaccionari exigir una immigració jueva cap a Palestina, com és reaccionari, en general, cridar a la immigració dels opressors cap als països colonials. Sosté que la qüestió de la immigració i de les relacions entre jueus i àrabs no pot ser convenientment decidida més que després de l'expulsió de l'imperialisme, per una Assemblea Constituent, lliurament elegida amb plens drets per als jueus com a minoria nacional.»

(Els Congressos de la IV Internacional, tom 3, 1946-1950. Ed. La Brèche, pàg 262)

Lleó Trotski, que era jueu –com Rosa Luxemburg–, va escriure poc abans de ser assassinat per l'estalinisme:

«L'intent de resoldre la qüestió jueva mitjançant la migració dels jueus a

Palestina es pot veure ara com el que és, una tràgica burla al poble jueu». I «El desenvolupament futur dels esdeveniments militars bé pot transformar Palestina en un parany sagnant per a diversos centenars de milers de jueus. Mai va estar tan clar com avui que la salvació del poble jueu està lligada inseparablement a l'enderrocament del sistema capitalista.»

Contra la partició! (1947)

Els membres del comitè de l'ONU van mostrar «comprensió» i «van fer una magnífica feina en molt poc temps». Amb aquestes paraules, la representant de l'Agència Jueva, Golda Meier, va donar suport a la proposta de partició. La majoria dels partits sionistes estaven d'acord (...) El secretari d'Afers Estrangers nord-americà, Marshall, també compartia aquesta opinió. (...)

Què aporta la proposta de l'ONU als jueus? A primer cop d'ull, tot: una quota d'immigració de 150.000 i més; independència política; uns dos terços de Palestina; tres grans ports i gairebé tota la costa. Això és més del que els més optimistes de l'Agència Jueva es van atrevir a demanar.

(...) No ens equivoquem. Darrere dels països –en paraules de Marshall– «neutrals», hi ha les potències més interessades en aquesta qüestió. Els càlculs que van produir la proposta de partició són els mateixos que van provocar la partició de l'Índia. (...) Quins són aquests càlculs? A la nostra època, la de les revolucions socials i les revoltes dels pobles esclavitzats, l'imperialisme governa mitjançant dos mètodes principals: la repressió despietada i brutal (com a Indonèsia, Indoxina i Grècia), o la ruptura de la guerra de classes mitjançant conflictes nacionals. La segona forma és més barata i més segura, i permet a l'imperialisme amagar-se darrere les cortines.

L'imperialisme ha emprat fins ara amb èxit els mètodes de divideix i venceràs en aquest país, utilitzant la immigració sionista com a factor de divisió. (...) Però darrerament aquest mètode va deixar de produir els resultats desitjats. Tot i la tensió nacional, es va desenvolupar al país una classe obrera àrab forta i combativa. Un nou capítol a la història de Palestina es va obrir quan els treballadors àrabs i jueus van cooperar en vagues a gran escala (...) Ara en treuen les conclusions: si us negueu a lluitar entre vosaltres, us posarem en una posició econòmica i política tal que us obligarà a fer-ho! Aquest és el veritable contingut de la proposta de partició.

(...) La «independència» de l'Estat jueu es reduirà a triar, de manera «lliure» i «independent», entre dues opcions: morir de gana o vendre's a l'imperialisme (...) Un estat jueu al cor de l'Orient Mitjà pot ser un instrument excel·lent en mans dels estats imperialistes (...) Els àrabs també rebran la «independència política». (...) D'aquesta manera esperen aïllar i parilitzar el proletariat àrab a la zona de Haifa, un important centre estratègic amb refineries de petroli, així com dividir i parilitzar la guerra de classes de tots els treballadors de Palestina. I la «salvació dels refugiats dels camps de concentració»? L'imperialisme va crear el problema (...) quan els va tancar les portes de tots els països. El destí dels refugiats és la seva responsabilitat. (...)

(...) En resum: la proposta del comitè de l'ONU no és cap solució ni per als jueus, ni per als àrabs; és una solució pura i exclusivament per als països imperialistes. (...) I el PC de Palestina? Pel que sembla, espera la solució «justa» de l'ONU. (...) i ajuda a ocultar i implementar els programes imperialistes.

Contra tot això, diem: No caiguem en el parany! La solució del problema jueu, com la solució dels problemes del país, no vindrà «de dalt», de l'ONU (...) Per resoldre el problema jueu, per alliberar-nos de la càrrega de l'imperialisme només hi ha un camí: la lluita de classes comuna amb els nostres germans àrabs; (...) Mentre la força de l'imperialisme resideix a dividir, la nostra força es troba a la unitat internacional de la classe obrera.

Extractes de la declaració de la Lliga Comunista Revolucionària (LCR), secció palestina de la IV Internacional, originalment en hebreu a Kol Ham'amad (La Veu de la Classe) 31/09/1947.

En la LCR militaven revolucionaris com Yigael Glückstein (després líder del Socialist Workers Party a Gran Bretanya com Tony Cliff), Jakob Moneta i Rudolf Segall (alemanys, que van tornar al seu país d'origen i van dirigir el moviment trotskista durant dècades), Jakob Taut i Jabra Nicola (que van seguir a Palestina i participà a la Nova Esquerra a Israel després de 1968).

Estat sionista

El terme jueu al·ludeix als membres d'una ètnia humana, mentre que el terme sionisme fa referència a la ideologia que, partint de les idees religioses, defensa l'Estat d'Israel. A Palestina hi vivien milers de jueus, convivint amb els palestins, com passa en altres països àrabs. No és pas als jueus, sinó al sionisme -a l'Estat d'Israel- a qui odia el poble àrab. Iels seus motius fonamentals són tres:

- 1.** Israel ha estat i segueix essent un portavions al servei dels diversos imperialismes que s'han succeït a Palestina. Per això ho definim com un enclavament militar imperialista.
- 2.** El seu objectiu és la completa anihilació dels àrabs a les terres que ocupa: la neteja ètnica que practica, amb la seva concepció de "puresa racial i religiosa", fa que el denominem nazi-sionista.
- 3.** L'Estat d'Israel és només un punt de partida per a la seva expansió a la zona. Així com el nazisme somiava amb l'Imperi Alemany, el sionisme ho fa amb el "Gran Israel".

Desembre 93. (*)

Publicació monogràfica del PST(ivs) i GPOR, partits en els quals militàvem molts dels companys que actualment ho fem a LI. La referència al llarg del dossier serà únicament Des. 93 (*)

Enclavament imperialista

La concepció de l'Estat sionista a partir d'establir la "llar nacional jueva", com a nucli del qual partir per construir el Gran Israel, ha dut el sionisme a oferir els seus serveis a tots els imperialismes que han controlat la zona. Així ho van fer amb l'Imperi turc, el britànic, el nazisme alemany... fins aconseguir la concreció de l'actual Estat d'Israel al servei ianqui.

Theodor Herzl, pare del sionisme, es dirigia el 1896 a l'emperador otomà així: "Suposant que Sa Majestat el Sultà ens lliurés Palestina, podríem a canvi encarregar-nos de regularitzar les finances de Turquia. Hi formariem una avançada de la civilització enfront de la barbàrie" (1). El seu objectiu: el Gran Israel, que definia com el territori que s'estén "des del riu d'Egipte fins a l'Èufrates" (a Iraq).

El 1914 els plans es van perfilar més quan Weizman, president aleshores de l'Organització Sionista

Mundial (OSM), va oferir els seus serveis a Gran Bretanya: "Podem afirmar que si Palestina cau en l'esfera britànica, en 20 o 30 anys podríem tenir-hi un milió de jueus o potser més; desenvoluparien el país, li restituirien la civilització i formarien una guàrdia molt efectiva del Canal de Suez (2). Els palestins van lluitar al costat de les tropes aliades en la 1ª guerra mundial, contra els seus opressors turcs (aliats dels alemanys). La Corona Britànica ho va aprofitar, promentent la independència de Palestina, alhora que mantenia converses amb l'OSM per trobar "la llar nacional jueva". Quan el 1917 els britànics van ocupar Palestina, després de quatre segles de dominació turca, van trobar, com els seus predecessors, la resistència tenaç dels palestins. Així ràpidament, van fer pública la declaració de Balfour que afirma

que: "El Govern de Sa Majestat veu favorablement l'establiment a Palestina d'una llar nacional per al poble jueu, i farà tot el que estigui a les seves mans per facilitar la realització d'aquest objectiu". Així, en una Palestina de 700.000 habitants dels quals només 56.000 eren jueus, es van iniciar les

Exodus. El sionisme va utilitzar l'holocaust jueu per a concretar l'Estat d'Israel i iniciar l'holocaust palestí

expropiacions de terres àrabs que van ser lliurades als sionistes -i no pas a qualsevol jueu-; es van

concedir exempcions al capital sionista en tots els rams productius i de serveis, fins arribar a controlar la majoria de les empreses palestines, alhora que es facilitava l'arribada massiva de jueus que el 1946 ja eren 608.230. Paral·lelament, es reprimia brutalment l'alçaament palestí de 1936-39 amb les forces britàniques actuant conjuntament amb els 14.411 sionistes armats de la "Defensa de les Colònies Jueves" i un saldo de milers de detinguts, 148 morts a la forca, més de 5.000 cases enderrocades...

El sionisme tampoc no va veure un enemic en el nazisme que assassinava milions de jueus als camps de concentració, sinó un aliat potencial. Shamir, aleshores dirigent de l'Organització Militar Nacional Sionista, i primer ministre a finals dels 80, es va dirigir al III Reich per carta l'11/1/41: "L'evacuació de les masses jueves d'Europa és una condició per a resoldre la qüestió jueva; però només pot ser possible i completa mitjançant l'assentament d'aquestes masses a la llar del poble jueu, Palestina, i mitjançant l'establiment d'un Estat Jueu a les seves fronteres històriques... L'OMN, coneixedora de la bona voluntat del Govern del Reich alemany i les seves autoritats per les activitats sionistes a Alemanya i els plans d'emigració sionista, opina que: 1. Poden haver-hi interessos comuns entre l'establiment d'un Ordre Nacional a Europa segons la concepció alemanya, i les autèntiques aspiracions nacionals del poble jueu que s'encarnen en l'OMN. 2. Seria possible la cooperació entre la nova Alemanya i un Hebraium nacional popular renovat. 3. L'establiment d'un Estat jueu històric sobre bases nacionals i totalitàries, lligat per una aliança al Reich alemany, podria ser d'interès per al manteniment i reforçament d'una futura posició alemanya de poder a l'Orient Pròxim. A partir d'aquestes consideracions, l'OMN a Palestina, a condició que les esmentades aspiracions nacionals del moviment d'alliberament israelià siguin reconegudes pel Reich alemany, s'ofereix a participar en la guerra al costat d'Alemanya" (3).

L'Imperi Britànic, que no podia resistir les lluites d'alliberament nacional àrabs que van seguir la II Guerra Mundial, va delimitar els estats àrabs segons els seus

interessos i va posar-hi monarquies reaccionàries al capdavant (Aràbia Saudita, Kuwait, emirats del Golf...).

A l'ONU, Stalin va avançar-se a Truman proposant la creació de l'Estat d'Israel a Palestina. El 29 de novembre de 1947, per 33 vots a favor, 13 en contra i 10 abstencions, l'ONU prenia la resolució de dividir Palestina en dos estats: el d'Israel, a les terres fèrtils, i "l'estat tap" de Jordània, a les més pobres i desèrtiques.

El 15/5/48, amb la sortida de les tropes britàniques perquè havia arribat el final del seu mandat, va entrar en vigor la resolució 181 de l'ONU, l'única referent a Israel que s'ha acomplert.

Notes

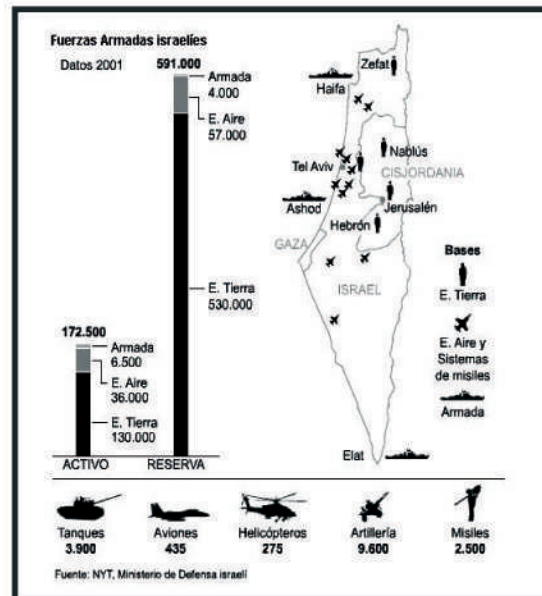
Schoenman, Ralph: "Historia oculta del sionismo". 1988 (edició en anglès Socialist Action, San Francisco; edició en castellà Marxismo y Acción, Barcelona)

1, 2, 3, respectivament pàg. 27 i 28, de l'edició castellana.

L'oncle Sam paga i l'ONU beneeix

L'imperialisme va propiciar la creació de l'Estat d'Israel com guardià a la zona davant de les masses àrabs. Per això, a més de les seves accions expansionistes, va fer-ne d'altres de represàlia: el 56 contra Egipte (que va nacionalitzar el Canal de Suez), preparant el terreny per als paracaigudistes anglesos i francesos; el 78 va bombardejar una central nuclear iraquiana. El seu servei secret (Mossad) és el responsable de nombrosos segrestos, atemptats i assassinats.

Els seus serveis van ser recompensats econòmicament, militar i políticament.

L'increment de l'ajuda ianqui a més de 4.000 milions va ajudar-li a superar la crisi i les mobilitzacions jueves el 1984 i recuperar-se després de la derrota que va patir al Líban. Sense l'assistència d'EUA de 3.000 milions \$ anuals, no s'hauria mantingut Israel, ni la seva neteja ètnica mitjançant els assentaments. Aquests fons no es retallaran ni amb les restriccions de Clinton, que ja ha aprovat la concessió d'un d'extraordinari de 10.000 milions per a nous assentaments, particularment de jueus russos.

Militarment, a més de l'armament directe i els crèdits, es va concretar quan els EUA van desplaçar la VI Flota a la guerra amb el Líban; el desplegament de "cascos blaus" després de la retirada d'Israel de Beirut; o la Guerra del Golf.

En el terreny polític, l'ONU mai no li ha fet complir les seves resolucions: ni el 67 amb l'exigència d'evacuació dels territoris ocupats; ni el 92, després de la resolució 799 del Consell de Seguretat, que exigia el retorn «immediat» dels deportats (va acceptar la proposta d'Israel de permetre en tornessin poc més d'un centenar). Quan interessa, les resolucions són dures i inflexibles (com amb Iraq o Bòsnia), quan no, s'obvien.

Des del 88, amb la Intifada en auge, l'imperialisme patrocina les «converses de pau» oferint «pau per territoris». L'ocupació de

(...)

(...)

Kuwait per Iraq, va accelerar la concreció de la Conferència de Pau com a justificació dels governs àrabs davant dels seus pobles per participar al front contra Iraq: el «dret internacional» i el poder suprem de l'ONU, també resolrien el problema palestí. La derrota d'Iraq, va modificar la situació a favor de l'imperialisme, i amb més de mig milió de soldats americans ocupant la zona, EUA havia de treure's la Conferència del damunt. Però ja no calia donar «pau per territoris». La Conferència de Madrid podia fer-se a la mida d'Israel, mentre atacava els camps de refugiats del sud del Líban i seguia expulsant palestins de casa seva. Shamir va qualificar-la de «positiva, perquè evitava la creació d'un front unificat contra Israel». A més va afavorir el reconeixement internacional d'Israel i la divisió de la resistència palestina. La culminació del procés són els acords actuals.

També la burocràcia de l'URSS va posar-se al costat d'Israel. Així, va ser Stalin qui va proposar a l'ONU la formació de l'Estat d'Israel el 47. Sota la pressió de l'URSS i els govern àrabs, el Consell Nacional Palestí d'Arafat el 88 va reconèixer l'Estat d'Israel, les resolucions de l'ONU 242 i 338 i, de comú acord amb el rei de Jordània, va proclamar l'Estat de Palestina a Gaza i Cisjordània del qual Arafat va ser nomenat president. El paper de Gorbatxov, va ser vital pressionant sobre Arafat i Síria abans i durant la mateixa Conferència de Madrid, i perquè va autoritzar la sortida massiva de jueus de l'URSS, la força de xoc que calia a Shamir per fer front als palestins: un quart de milió el 90, i dos milions més els dos anys següents.

Desembre 93 (*)

Els ajudants del cuiner ianqui

L'imperialisme espanyol forma part del cor de països que protegeixen l'Estat sionista i, recolzant-se en l'Acord Gaza i Jericó primer, proven de fer callar la Intifada.

Els interessos espanyols als països àrabs van endarrerir el reconeixement de l'Estat d'Israel, però la Monarquia va acabar fent-ho sota el Govern del PSOE. Des d'aleshores el paper que juga a la zona a les ordres dels EUA ha anat en augment:

* Durant la Guerra del Golf, oferint les bases espanyoles per al suport logístic als bombarders i transports militars que van participar a la massacre iraquiana. I amb intenses gestions diplomàtiques al Magrib per donar suport la política proimperialista dels Governos de la zona encerclats per la pressió creixent de les mobilitzacions. A més tenia un interès propi per l'extensió que prenia la mobilització àrab a Ceuta i Melilla.

* Va seguir amb la celebració a Madrid de la Conferència de Pau, en què Israel no oferia res, només guanyava temps per prosseguir la seva neteja ètnica. En canvi va suposar internacionalment un recolzament a l'Estat sionista, amb la Monarquia espanyola com amfitriona.

* Davant de les deportacions, la flamant butaca que l'Estat espanyol ocupa al Consell de Seguretat de l'ONU, va servir primer per votar tornada de tots els deportats, i dies després, per fer-se enrere i acceptar la decisió israeliana. F. González va reconèixer cínicament que l'ONU té "dues vares de medir".

* Econòmicament, per les inversions de la banca espanyola als territoris, amb Mario Conde al capdavant.

*El 93 amb la visita del rei Juan Carlos després de la signatura dels Acords Gaza i Jericó primer, donant-los suport. Els mitjans de comunicació van elogiar en el seu moment el seu "tarannà democràtic" perquè va afirmar: "Garantir a tots els pobles de la regió el ple exercici dels seus drets i llibertats fonamentals, inclòs el dret a l'autodeterminació del poble palestí". El sùmmum de la demagògia en favor dels interessos imperialistes li van dur a defensar: "El dret de tots els estats a l'existència dins de les fronteres segures i reconegudes internacionalment". (...) Haurien de reconèixer, com a mínim, que aquest rei no és profeta a la seva terra, ni a l'Estat espanyol, ni a Europa.

Desembre 93. (*)

Juan Carlos I, mestre del Likud

El Rei, el 93, en el seu discurs -a Israel- va parlar de convivència i de dret a l'autodeterminació. Una de les respostes a aquesta salutació tan noble va ser, ni més ni menys que la de Benjamín Netanyahu, líder del Likud (partit dretà israelià fervent impulsor de la neteja ètnica palestina), agraint al rei les seves lliçons en aquesta visita a Israel.

Netanyahu va admirar la tenacitat dels espanyols en la Reconquesta, per recuperar la seva "pàtria" usurpada pels àrabs (La Vanguardia, 10/11/93) però a més, es va considerar un aprenent en allò que fa referència a autonomies i presons de pobles, en assenyalar al Monarca que "l'experiència espanyola demostra que és possible resoldre conflictes de minories nacionals sense establir estats independents, sinó creant zones autònòmiques" (El País, 11/11/93). El Likud li va recordar a Juan Carlos que la monarquia espanyola ha ensenyat a ofegar el dret d'autodeterminació dels pobles i a llençar els àrabs al mar. Qui no vulgui pols -encara que sigui un monarca- que no vagi a l'era.

Desembre 93. (*)

Conferència de Madrid. Octubre 91

... i d'Aznar, un botó de mostra: venda d'armes a Israel, 14,20 milions d'euros en els darrers 5 anys ...

Estat sionista

Neteja ètnica

NAKBA
1948
Expulsió de 780.000
palestins

ESTAT SIONISTA

El 1940, Weitz, cap del Departament de Colonització de l'Agència Jueva, ja havia fet un panorama complet sionista d'allò que havia de ser "la llar nacional jueva": "Entre nosaltres ha de quedar clar que no en aquest país no hi caben dos pobles. No aconseguirem el nostre objectiu si els àrabs romanen en aquest petit país. No hi ha cap altra forma que traslladant els àrabs d'aquí a països veïns. A ells no els hem de deixar ni un llogaret, ni una tribu" (1).

Quan va entrar en vigor la resolució 181 de l'ONU, el 48, comença també l'aplicació dels objectius plantejats per Weitz. Les expulsions, només en el primer any, afecten 780.000 palestins. Se succeeixen les matances i es promulga la "llei de les propietats absents" (1950) segons la qual s'expropia als palestins assassinats, fugits o expulsats. Entre el 48 i el 88, són destruïts 385 llogarets palestins dels 475 que n'hi havia, es confisquen les fonts d'aigua, s'asfixia l'economia local... alhora que després dels blindats i les excavadores, avancen els assentaments jueus que es queden el 90% de la terra fèrtil per acomodar-hi els jueus que continuen arribant (200.000 el 90, 400.000

més el 91...).

La neteja ètnica és, a més, sagnant: Sabra i Chatila a mans de Sharon el 82; matança de les mesquites i bombardeig del camp de refugiats de Rachidiye per expulsar 150.000 palestins més el 90; més de 1000 morts durant la I Intifada; tortures, aïllament i fam a les presons per les quals -abans de començar aquesta II Intifada- havien passat 300.000 palestins d'un total de 2 milions, els deportats el 92...

A partir del 93, amb la suposada autonomia, Arafat accepta les actuals zones-presó, similars als *batustans* sudafricans durant l'apartheid per retenir els negres. Amb la diferència que el batustan sudafricà serveix als blancs per sobrexplotar la mà d'obra negra, mentre que pel sionisme només ocupa aquest paper transicionalment, perquè en realitat és un pas per expulsar-los i seguir substituint la mà d'obra palestina per altres jueus que continuen arribant a Israel, en un projecte acabat de puresa ètnica i religiosa. Si amb l'acord es desnonaven definitivament els 4 milions de palestins que vivien a l'exterior, amb els de l'interior

començava un altre suplici.

Tancats, fàcilment bloquejables,... víctimes engabiades (com s'ha demostrat en aquest últim període), la neteja ètnica pren proporcions desorbitades mostrant, una vegada més, com l'holocaust jueu ha estat utilitzat pel sionisme per preparar l'holocaust palestí.

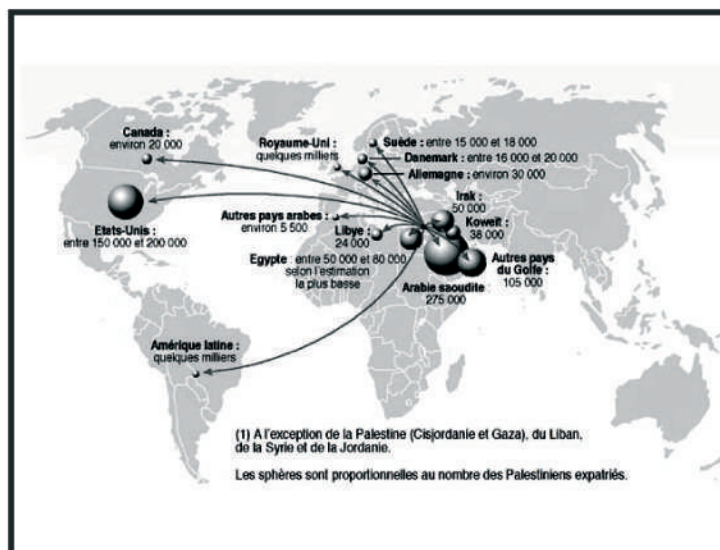
*LI/ 27. Març 02.

Notes

Schoenman, Ralph: "Historia oculta del sionisme". 1988 (edició en anglès Socialist Action, San Francisco; edició en castellà Marxismo y Acción, Barcelona)

1 pàg. 60 de l'edició castellana.

Nombre del Distrito	Número de Pueblos		
	Antes del 48	En 1988	Destruídos
Jerusalén	33	4	29
Belén	7	0	7
Hebrón	16	0	16
Yafa	23	0	23
Ramle	31	0	31
Lidda	28	0	28
Yenin	8	4	4
Tulkarem	33	12	21
Jaifa	43	8	35
Aera	52	32	20
Nazaret	36	20	6
Safad	75	7	68
Tiberiades	26	3	23
Bisan	28	0	28
Gaza	46	0	46
Total	475	90	385

La diàspora palestina

Segons el Centre Àrab de Washington DC, només la meitat de la població palestina viu al territori de la Palestina històrica: 3,2M a Cisjordània; 2,1M a la Franja de Gaza i 1,7M a l'actual territori de l'Estat d'Israel, inclòs Jerusalem Est.

La resta, 7M més, són la diàspora, aquells palestins que expulsats de casa seva van haver d'exiliar-se a l'estranger, la majoria a països limítrofs. Segons UNRWA, l'Agència de l'ONU per als refugiats de Palestina al Pròxim Orient, aquests refugiats a l'Orient Mitjà són gairebé 6M i és la situació de refugi més perllongada de la història: 75 anys, des de la Nakba.

Octubre 2023

En el 19è aniversari de la massacre de Sabra i Xatila

Sharon: tu ets el terrorista!

A l'octubre del 2001 vam publicar aquest article recordant les massacres de Sabra i Xatila, amb motiu de la gira que Mahmud Yunis i Sanaa Al Hussein, refugiats palestins, van realitzar per l'Estat Espanyol per presentar la querrela interposada als tribunals belgues contra Ariel Sharon (actual primer ministre d'Israel) i Amos Iaron (actual alt càrrec del Ministeri de Defensa de l'Estat d'Israel) per genocidi, crims contra la humanitat i de guerra realitzats als camps de refugiats palestins al Líban de Sabra i Xatila. Mentre la Comunitat Internacional, amb l'Estat d'Israel a primera línia, obria la seva croada "antiterrorista", es continuen realitzant manifestacions de protesta a Palestina i arreu del món per commemorar els esdeveniments que van tenir lloc a Beirut del 16 al 21 de setembre de 1982.

Què va passar a Sabra i Xatila?

"El 6 de juny de 1982 Israel va envair el Líban utilitzant com excusa la temptativa d'assassinat del seu ambaixador a Londres dos dies abans. En realitat, la invasió del Líban (batejada *Pau per Galilea*) havia estat preparada amb molta antelació pel govern israelià, que inicialment tenia previst penetrar i ocupar una franja de 40 quilòmetres a fi de desallotjar la resistència libanesa i palestina de la frontera nord d'Israel. L'agressió fou dirigida pel ministre de Defensa

Beirut-Oest a canvi de garantir la protecció internacional per a la població palestina dels camps de refugiats situats a la perifèria sud de la ciutat, els de Sabra i Xatila. Els combatents palestins abandonen la capital libanesa l'1 de setembre, i el 10 de setembre ho fa la força multinacional desplegada. Després de l'assassinat –mai no aclarit– el dia 15 de l'acabat d'elegir nou president libanès Baxir Gemaiel (dirigent del Partit Kataeb o Falange, formació de l'extrema dreta maronita aliada d'Israel), l'exèrcit israelià ocupa Beirut-Oest en contra del que havien pactat amb EUA.

Prèviament, Ariel Sharon havia anunciat que encara quedaven als camps de Sabra i Xatila "dos mil terroristes [palestins]" i havia acordat amb Gemaiel, tres dies abans de l'assassinat, que les milícies del Partit Kataeb (les anomenades Forces Libaneses), ben conegudes pel seu odi i brutalitat envers els palestins, entrarien als campaments palestins per "netejar-los", assistides per l'exèrcit israelià, que prèviament procedeix a bombardejar-los intensivament. Del 16 al 18 de setembre, mentre l'exèrcit israelià il·lumina dia i nit els campaments amb potents reflectors, impedeix la fugida del que hi viuen i deixa les seves excavadores per enterrar els massacrats o demolar les vivendes, els falangistes torturen, violen i maten una xifra de civils palestins i libanesos que pot arribar als 3.500." (extret de documents de la CSCA)

Davant de l'escàndol que produeix l'evidència del genocidi de Sabra i Xatila el govern de l'Estat d'Israel, presidit per Menahem Begin, es veu obligat a constituir una comissió per a investigar la matança, la Comissió Kahaan, que, alhora, ha de reconèixer que "S'ha de carregar al ministre de Defensa [Ariel Sharon] la responsabilitat per haver

desestimat el perill d'actes de venjança i vessament de sang per part de les Falanges contra la població dels campaments de refugiats, i per haver fracassat en tenir en compte aquest risc quan va decidir fer efectiu aquest ingrés. A més, se li ha d'imputar la responsabilitat per no haver ordenat les mesures apropiades per evitar o reduir el perill de massacre, com a condició prèvia a l'ingrés de les Falanges als campaments." Encara que de cap manera reconeix que la responsabilitat de Sharon i del govern no és pas per imprudència sinó per haver-la produïda, la pressió obliga en aquell moment l'Estat d'Israel a fer dimitir Ariel Sharon.

Quasi vint anys després

Tanmateix, no es pot fer altra cosa que constatar que el terror i la violència sistemàtica exercida contra el poble palestí no s'ha aturat ni un moment. Avui, Ariel Sharon, l'assassí de Sabra i Xatila, -que té com a últim mèrit la provocació de l'Esplanada de les Mesquites, que avui fa un any vessava l'última gota que feia esclatar, tot i els esforços "pacificadors" d'Arafat, la segona Intifada- presideix el govern d'Israel, no pas el de la facció extremista de la dreta del Likud, sinó d'un govern de concentració amb els laboristes i amb el vergonyosament Nobel de la Pau Simon Peres de ministre d'Afers Estrangers. Tota un lliçó pels que defensen les "negociacions de pau" per a solucionar el "conflicte palestí" patrocinades per una Comunitat Internacional –amb EUA al capdavant– igualment responsable del genocidi. Només hi ha un camí possible, que marca la lluita heroica del poble palestí: el derrocament de l'Estat d'Israel, i l'edificació d'una Palestina laica i democràtica.

*Lucha internacionalista 22,
octubre 2001*

The victims of Sabra and Shatila (Photo: Sabra/Shatilla in the Memory, Dar el-Janub Publications, 1983)

Ariel Sharon, actual primer ministre de Israel, qui va decidir seguir avançant fins la capital, Beirut, ciutat que sotmet a un setge cruel des del 18 de juny, i que va ocasionar 18.000 morts i 30.000 ferits, la majoria civils. Després de dos mesos de combats i setge, el mediador nord-americà Philip Habib aconsegueix el compromís de l'OAP de desallotjar

1993-2002

ESTATSIONISTA

La presó més gran del món

Segons el periodista palestí Shriteh, la Franja de Gaza és “la presó més gran del món” (La Vanguardia, 13-9-93), una terra encaixonada entre el desert i el mar. Amb menys de 400 Km² i 850.000 habitants, té la major densitat de població del món: més de 2.000 palestins per Km². El 72% d'aquests habitants són palestins refugiats que es van instal·lar en camps.

Gaza depèn econòmicament d'Israel. Més de 80.000 palestins sortien cada dia per a anar a treballar a Israel. Si als escassos recursos per a alimentar tanta població s'hi afegeix que la meitat del territori està confiscat pel govern israelià i el 35% està lliurat als colons jueus, s'arriba a comprendre la misèria en què malviuen aquests centenars de milers de palestins.

Desembre 93. (*)

Mà d'obra barata

El març del 93, en motiu de les protestes contra les deportacions, el Govern israelià va procedir una vegada més a tancar Gaza, Cisjordània i Jerusalem Impedint així als palestins d'anar a treballar. La mesura no era simplement repressiva, sinó que, tal com va explicar Rabin al Parlament: “La separació entre Israel i els palestins és vital, tant per augmentar la seguretat personal, com per tornar a transformar els israelians en un poble que treballa en tot tipus d'activitats. Ha arribat l'hora que el paleta sigui israelià, i que l'israelià treballi la seva terra. 70.000, dels 120.000 treballadors de la construcció, són palestins dels territoris” (La Vanguardia, 9-4-93).

En conseqüència, les autoritats militars van procedir a la detenció no només dels palestins que intentaven anar a treballar, sinó també dels empresaris israelians que els contractaven. Rabin ja ho havia dit: «El nostre problema no són els palestins sinó els israelians que els contracten» (La Vanguardia, 1-4-93).

Aquesta imposició de puresa ètnica l'expressen els obrers palestins de Jericó quan diuen: «A nosaltres ens pagaven 35 shekels (1 shekel = 57 pessetes) per una jornada de 12 hores. Abans mateix de la guerra del Golf, els soviètics demanaven un salari de 60 shekels per una jornada de 8 hores. Quan vam amenaçar de fer vaga per obtenir el mateix tracte, el patró ens va acomiadar. Immediatament vam ser reemplaçats per russos. (...). Vam haver de buscar feina als camps, en què un es fa explotar per un salari de 15 a 20 shekels.» (Le Monde Diplomatique, agost 1993)

Desembre 93. *

2002 Marxa enrere en els tatuatges

El cap de l'Estat Major de l'Exèrcit israelià, el general Shaul Mofaz, va ordenar ahir deixar de marcar números al front o els avantbraços dels centenars de palestins que les seves tropes van arrestar. Mofaz va donar l'ordre després que Tomi Lapid, diputat israelià supervivent de l'Holocaust, li exposés el “paralelisme esborronador” que hi ha

amb els tatuatges que gravaven els nazis als jueus als camps de concentració. “Hem de ser summament sensibles en aquest tema”, va increpar Lapid a un Mofaz que assegurava que eren decisions preses per oficials sobre el terreny.

El Periódico Catalunya,
13/3/02.

Estat sionista:

Cap al Gran Israel

L'enclavament israelià, creat artificialment per l'imperialisme per mitjà de l'expoli, tenia per objectiu impedir la unitat del món àrab i afeblir-lo. En aquest pla s'hi incloïa destruir la integritat del poble palestí que, des de feia més d'un segle, era un dels focus del nacionalisme àrab i una de les regions de més alt nivell cultural (a Kuwait i altres països, una gran part del personal qualificat són emigrants palestins).

A més Israel només podia subsistir com a societat militaritzada i racista, apta per qualsevol propòsit

Qunaytira (Alts del Golan). Després de la victòria militar, va negar-se a evacuar els territoris, i ignorant la condemna de l'ONU, va considerar «integrats» a l'Estat jueu, els territoris de Cisjordània, Gaza, Jerusalem i els Alts del Golan; encara que hi manté un estatut jurídic d'ocupació per evitar que els palestins puguin ser considerats ciutadans de l'Estat d'Israel, negant-los així qualsevol dret polític.

El 73, els estats àrabs van desencadenar una ofensiva general per intentar recuperar tots aquests territoris, però amb els acords de Camp David el 1978, Egipte reconeix l'existència de l'estat d'Israel a canvi del Sinai.

Amb aquest acord, podia estendre's pel nord i ocupar la part sud de Líban destruint la base d'operacions de l'OAP el 1982. Tres anys després patiria la seva primera derrota militar a mans del poble libanès insurrecte.

La derrota d'Iraq a la guerra del Golf el 1991, va afavorir la consolidació militar d'Israel com a

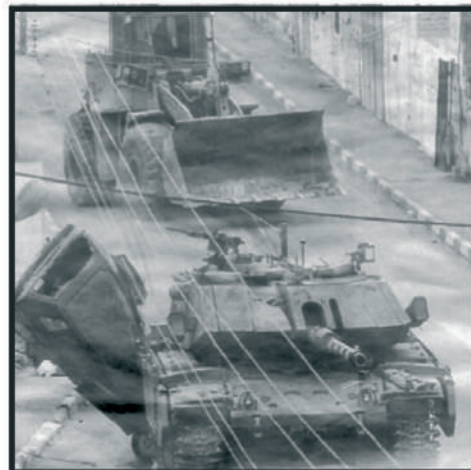
Guerra dels sis dies

bèl·lic de l'imperialisme. Des de la seva fundació ha intervingut en cinc guerres contra els àrabs, in comptables bombardejos, massacres i accions de comandos.

El 1967, les tropes de Dayan van atacar per sorpresa els països àrabs, i en 6 dies van ocupar Cisjordània, Gaza, la zona àrab de Jerusalem, tota la península del Sinai fins el Canal de Suez i el massís siria del

única potència a la zona, apropant-se a l'objectiu del Gran Israel, definit pel pare del sionisme, Theodor Herzl, com el territori que s'estén des «del riu d'Egipte fins a l'Èufrates» (a Iraq).

Als territoris ocupats la batalla dels tancs la completen les excavadores, després de les quals entren els colons creant els assentaments.

Davant dels acords de pau del 93, vam alertar que el sionisme només volia guanyar temps per prosseguir la seva expansió colonitzadora.

Reproduïm el que vam escriure aleshores i el que avui diu l'israelià Gideon Levy sobre el pes dels colons que impossibiliten cap frontera, fins i tot des de la seva perspectiva de la seguretat israeliana.

2002

Al-sadat (Egipte), Carter i Begin (Israel). Camp David.

Diciembre 93. (*)

La qüestió de l'aigua

Des de 1967 l'aigua dels territoris ocupats es troba sota control militar israelià i la població àrab es veu privada d'obrir nous pous, mentre que els

1. Palestina històrica, la que va ser ocupada per G. Bretanya a la 1ª Guerra Mundial. 2. Partició de l'ONU després de la 2ª Guerra mundial (en negre, l'estat d'Israel) 3. Quadrículat: territoris ocupats per Israel en guerres i invasions.

1993: "La colonització permanent"

Cisjordània (excepte Jericó) va quedar fora de l'Acord "Gaza i Jericó primer". En els seus 5.300 Km² hi viuen 1.100.000 palestins i 110.000 colons israelians. Més del 65% de la terra (uns 3.000 Km²) està expropiada i es lliura gratuïtament als colons. A més el govern facilita préstecs sense interès per engegar els assentaments.

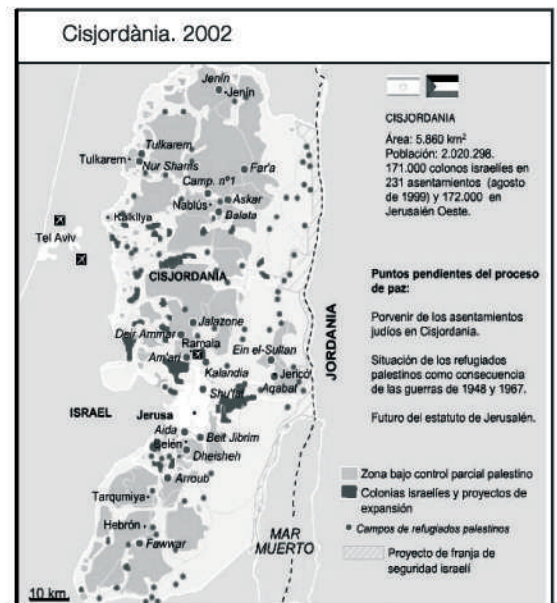
Observant el mapa dels assentaments, es comprova que són molt nombrosos a la vall del Jordà. En primer lloc perquè són terres regades i fèrtils, d'aquesta zona obté Israel bona part de l'aigua que li cal. En segon lloc perquè són un cinturó d'aïllament de les terres palestines que queden a l'interior en forma de bosses.

Els plans del govern són els de seguir instal·lant 25.000 colons per any a Cisjordània per la qual cosa necessitava amb urgència un préstec de 10.000 milions \$ dels EUA. Clinton, que ja no parla de "territoris ocupats" sinó de "territoris disputats", ja hi ha donat l'aprovació.

És semblant la situació de Jerusalem. Rabin ja ho havia sentenciat: "La nostra posició és clara. Jerusalem està unida i és la capital d'Israel i dels jueus per sempre (...). Arafat pot anar-se traient del cap això que un dia la bandera palestina onejarà a Israel".

El diari palestí Al Fajr del 26 de juliol, explica com ho fan: "Els israelians proven de guanyar temps aplicant la política dels fets consumats. N'hi ha prou amb passejar per Jerusalem Est per comprovar la rapidesa amb què s'estan duent a terme els nous plans d'urbanisme, el programa de colonització jueva del sector oriental. A hores d'ara els 150.000 palestins de la ciutat s'han convertit en minoria. La construcció de l'autopista de circumval·lació, que divideix els barris àrabs, frenarà l'expansió demogràfica. D'aquí uns quants anys els palestins representaran un escàs 25% de la població de Jerusalem".

Diciembre 93. (*)

El nombre de colons israelians a Cisjordània i Jerusalem oriental va passar de 115 mil el 1993, quan es van signar els Acords d'Oslo, a entre 750 mil i un milió a octubre 2023

colons disposen d'aigua sense restriccions. Segons el Banc Mundial, el 90% de l'aigua de Cisjordània s'utilitza en profit d'Israel, mentre que els palestins només disposen del 10 % que queda. Israel consumeix 375 m³ d'aigua per habitant i any, mentre que a Gaza i Cisjordània s'arriba només a 115. Els recursos d'aigua dels palestins es troben en els nivells més baixos del planeta i resulten totalment insuficients per l'agricultura. Israel té un dels percentatges més elevats d'agricultura de regadiu (al voltant del 50% de la seva superfície cultivable), i aquesta representa només encara no el 2 % de la seva economia. El sector agrícola palestí representa el 15 % del PIB (el 1983 representava gairebé el 50%) i ocupa el 20% de la població activa. Però només el 6% de terres cultivables estan irrigades, i es destina a l'agricultura el 70% de l'aigua disponible.

La situació més crítica es produeix a Gaza —el territori més poblat del planeta, amb una densitat de població de 2000 habitants per km² - en què el nivell de salinitat i un sistema deficient d'evacuació de l'aigua afecten la potabilitat. El 1996 un informe del Banc Mundial assenyalava que, des del punt de vista de l'aigua, la situació de Gaza "era més preocupant que en cap altre lloc del món".

2002. El pes dels colons

(...) Tot va començar a Hebron la vigília de la Pasqua jueva de 1968. El rabí Moshe Levinger va llogar unes quantes habitacions al Park Hotel, (...) amb l'objectiu de celebrar la "seder" amb uns 100 joves religiosos. "Uns 50 joves volen establir-se a Hebron" (...) Levinger i els seus seguidors es van negar desafiant a obeir l'ordre del governador militar israelià de la ciutat, que els va prohibir de fer-ho. Dues setmanes després, el 23 d'abril, Levinger ja va obrir-hi un hotel -en què vivien 15 famílies israelianes- una llar d'infants, un aula de primària elemental i una "yeshiva". Un mes després, el 19 de maig, el procés de claudicació del govern laborista de coalició va arribar a una nova fita quan va traslladar el grup a l'edifici on hi havia hagut la seu del regiment militar (...). "Igual que ningú no em farà fora del kibutz Ginossar, ningú no expulsarà els jueus d'Hebron", va declarar el ministre Yigal Allon. Dos anys després el govern va aprovar la creació d'un "barri hebreu" a Hebron i va encarregar un pla general per a una "ciutat alta" a Hebron, que es va convertir en l'assentament urbà de Kiryat Arba. Tot la resta és història, feta de dolor i dol.

L'aventura dels colons té l'origen ara fa 34 anys (...). Aquest gran èxit del Sionisme ha aconseguit fins ara el seu principal objectiu històric: obstaculitzar qualsevol possibilitat d'arribar a un acord de pau amb els palestins. Ara els 200.000 colons són l'obstacle més gran per a un acord, i també són l'obstacle per aconseguir la seguretat a Israel. (...) No fa falta gaire imaginació per entendre que seria més fàcil d'arribar a un acord si no hi hagués assentaments (...) perquè fan impossible la separació (...). Ningú no ho ha ignorat tant com Ehud Barak, perquè el seu govern ha realitzat 6.045 noves construccions als assentaments, xifra rècord des dels temps del govern de Yitzhak Shamir, (...)

El comportament violent, autoritari i provocador d'alguns dels colons i la injusta divisió dels recursos naturals i els drets -de què els colons gaudeixen mentre els són negats als palestins- han augmentat més els justos sentiments d'amargor i odi d'una part dels palestins (...). Units a ells com ens trobem, mentre s'arruïni la seva celebració també s'arruïnarà la nostra.

GIDEON LEVY. Març 02
(Haaretz)

1987.

El 9 de novembre de 1987, un vehicle militar atropellava un transport de treballadors palestins i 4 d'ells morien. L'enterrament es va transformar en una gran marxa de protesta cap a un camp militar israelià. Les tropes van disparar contra la multitud i van matar quatre persones. A tota la Franja de Gaza van fer-se barricades i va començar una pluja de pedres i còctels molotov.

Va començar el gran alçament de la Intifada:

«Amb còlera, amb odi, amb autèntica feresa, milers d'adolescents llançaven pedres contra els ocupants israelians, sense retrocedir davant del foc que els rebia. Era alguna cosa més que una agitació popular... Era el començament d'una revolta popular». Així descrivia el corresposal del Jerusalem Post, Hirsh Goodman, l'alçament de la joventut palestina de Cisjordània i Gaza a mitjans desembre.

Goodman escrivia aquestes observacions just abans de la vaga general a què es van llançar el 21 de desembre totes les comunitats palestines sota dominació israeliana. El diari israelià Ha'aretz va descriure aquesta vaga com «un advertiment més greu encara que els motins sagnants de les dues darreres setmanes» (Schoenman, R. «Història oculta del sionisme, 1988. Prefaci).

Isaac Rabin (aleshores Ministre de Defensa) ordena trencar els ossos de les mans dels manifestants palestins detinguts.

Va ser un canvi qualitatiu en la lluita palestina contra l'Estat Sionista. Per primera vegada aquesta lluita prenia un caràcter insurreccional i de masses, unificant tots els palestins, a Gaza i Cisjordània, Jerusalem i dins de l'Estat d'Israel. Amb ella va néixer, la seva direcció, la Direcció Unificada. Els anys de desmoralització que van seguir l'última gran derrota palestina a Beirut, van fer perdre tota esperança que, per mitjà d'enfrontaments de milícies des dels

I Intifada

campaments de refugiats de l'exterior -que era la política d'Arafat i l'OAP-, es pogué arribar a algun lloc.

La Intifada, al llarg d'aquests anys, ha augmentat enormement el cost israelià per mantenir el control dels territoris ocupats. Explica Emmanuel Sivan: «El que sí que va canviar en l'esfera militar és l'alt preu exigint pel control continu dels territoris en soldats i civils morts i ferits, en una necessitat més gran de serveis de reserva i un servei de naturalesa especialment complicada en les tensions entre l'exèrcit i el poder judicial, en el descens de la moral de les tropes. Per no parlar de les despeses financeres més gran que es calcula que arriben a, en el cas de les despeses suplementàries directes de l'Exèrcit, els 500 milions de pessetes (xifra que no reflecteix les despeses de la policia israeliana a Jerusalem Est), o del possible descens de la capacitat de l'Exèrcit per lluitar en una guerra convencional. «Per això, el 1989 l'exèrcit israelià va haver d'abandonar un 25% dels territoris ocupats i així alguns pobles de Cisjordània van guanyar la seva independència i van començar a organitzar-se. Van constituir comitès de ciutadans que distribuïen aliments i regulaven l'educació, la justícia (resolent disputes locals) i la salut. També es van crear comitès de "vigilància" per observar l'exèrcit israelià. Aquests comitès van constituir un govern local informal que presidia una mini-república. Cal afegir que la Intifada va aconseguir arrencar moviments de solidaritat entre jueus d'Israel i ha tingut repercussions importants a escala internacional.

La Intifada ha repercutit en sectors econòmics, s'ha reduït la recaptació tributària dels palestins, ha caigut el nombre de dies treballats per les vagues (el 50% dels obrers de la construcció són palestins), s'ha reduït la compra de productes fabricats a Israel (va baixar en un 30% l'any passat) que són substituïts per productes

directament fabricats per palestins. L'Abu Issam, resident del poble de Kfar Ain, ho explica així: «La Intifada ha provocat canvis molt grans en la nostra forma de vida. Abans vivíem dels productes israelians; ara som més autosuficients. Hem tornat a la terra».

Però hi ha hagut altres canvis en la resistència, com l'enduriment i la radicalització dels mètodes de lluita. Els incidents violents van ser 100 l'any 1987, i van passar a ser 500 l'any següent; els atacs no només ser amb pedres o crema de pneumàtics, sinó que cal sumar-hi les granades i els fusells automàtics robats a l'exèrcit; augmentant així els atacs contra jueus i les seves propietats.

Així es va convertir en un malson per al Govern israelià. Havia de liquidar-la peti qui peti, encara que fos -arribat el cas- amb alguna concessió autonòmica que li permetés guanyar temps i reduir el cost de l'ocupació. Després de la Guerra del Golf, el sionisme va intentar aprofitar la desmoralització que la derrota iraquiana -a mans de l'imperialisme nord-americà- va introduir en els palestins. I ho va concretar amb la Conferència de Pau de Madrid, que va dividir els palestins. Per una banda, la Intifada, que havia sorprès la vella direcció palestina tant com a l'imperialisme, havia esclatat conduïda per una nova generació de joves lluitadors que rebutjaven i amenaçaven de desplaçar els seus vells dirigents. D'altra banda, Arafat i altres dirigents de l'OAP «cinc estrelles» (com anomenen els palestins els que viuen com diplomàtics), disposats a pactar, es trobaven ben lluny de controlar i dirigir la rebel·lió.

Però quan l'imperialisme i el sionisme es pensaven que l'havien liquidada, el 1992, sectors de l'OAP, Hamas i la Jihad van convocar una vaga de fam dels presos palestins a les 15 presons israelianes, i una vaga general als territoris ocupats el 27 de novembre -dia nacional palestí-. Les convocatòries van ser un èxit i anaven dirigides contra les

negociacions de Yasser Arafat.

La repressió sionista va ser salvatge i va acabar deportant 415 activistes palestins. La resposta va ser rotunda.

No obstant això, malgrat que la signatura acords va aprofundir la divisió en la Intifada i aquesta va recular, la reactivació actual dificulta que es concretin els acords. Es mantenen les vagues mensuals cada 9 i 17 coincidint amb l'inici de la Intifada data de les deportacions. La Intifada continua!

Desembre 93. ()*

Oslo, 1993. Acord "Gaza i Jericó, primer"

L'acord contra la Intifada

Pocs mesos després de la signatura, el desembre del 93, vam analitzar extensament l'acord i les seves conseqüències, i ens hi vam posicionar obertament en contra, quan la majoria de l'esquerra se'n felicitava.

A nou anys vista, la realitat ha ratificat les nostres anàlisis. Vegem-ho.

El 13-9-93, Arafat, líder de l'OAP i Rabin, primer ministre israelià van signar l'acord "Gaza i Jericó primer" i el calendari de la seva aplicació. El pacte és un instrument en mans del govern israelià per tancar els palestins en uns enclavaments que són inviablès autònomament i en la perspectiva de prosseguir la neteja ètnica i la seva expansió cap al Gran Israel de Theodor Herzl, fundador del moviment sionista. Perquè en no haver-hi compromís de paralitzar els assentaments, Israel guanya 5 anys per desplaçar població palestina i substituir-la per jueus. El Tsaah (l'exèrcit israelià) va rebre ordres de no intervenir a les manifestacions de suport a l'acord i d'avortar les de l'oposició.

Rabin va presentar-ho al parlament israelià, especificant que Jerusalem seguiria essent "una ciutat unificada i sota sobirania

israeliana", i que l'acord no obligava a desmantellar les colònies israelianes als territoris ocupats després de la Guerra dels Sis Dies. Que l'exèrcit israelià mantenia la integritat territorial israeliana i les

fronteres exteriors de l'autonomia palestina".(El Periódico, 10-9-93)

El text de l'acord dona la raó a Rabin:

* Israel reconeix l'OAP com a representant del poble palestí. L'OAP renuncia a la vella reivindicació que forma part de la seva carta constitutiva de crear un Estat Palestí laic, democràtic i no racista en tot el territori de Palestina. Renuncia també a la destrucció de l'Estat d'Israel i accepta els seus "drets legítims i polítics". Així doncs, l'OAP reconeix l'Estat d'Israel,

sense que Israel hagi de reconèixer a cap Estat palestí.

* Totes dues parts denuncien el «terror» i tot tipus de violència i es comprometen a resoldre de "manera pacífica" qualsevol problema que pugui sorgir.

* El 13 de desembre de 1993 començaria la retirada de l'exèrcit israelià de Gaza i Jericó, paral·lelament a les mesures que permetin que l'OAP comenci a assumir el control de les dues zones. Comencen 5 anys «d'autonomia provisional».

* Les tropes israelianes han de completar la retirada de Gaza i Jericó el 13 d'abril de 1994. L'ordre passarà a mans d'una policia palestina. No es fixa quan ho faran a la resta de Cisjordània, ni menys encara a Jerusalem Est.

* Hi haurà eleccions el 13 de juliol de 1994 entre els palestins de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Est,

per la constitució d'un Consell Palestí. Aquest Consell tindrà competències per a Gaza i Jericó (extensives a Cisjordània), sobre educació i cultura, afers socials, impostos directes i turisme. Israel conserva les responsabilitats de defensa, seguretat global dels israelians i relacions exteriors. També controla la terra i l'aigua. S'acordarà la coordinació en l'àmbit econòmic.

* El 13 de desembre de 1995 s'iniciaran les negociacions per definir l'Estatut definitiu de Gaza i

Cisjordània. En les negociacions s'abordaran els assumptes pendents: Jerusalem, els refugiats palestins, els assentaments jueus i les relacions amb els països veïns.

* El 13 de desembre de 1998: la solució definitiva entra en vigència.

Desembre 93 (*)

APARTHEID

Autonomies: *Batustans* palestins

L'autonomia és un carreró sense sortida per al poble palestí, és acceptar que el tanquin en zones-presó, similars als batustans sud-africans (territoris en què el Govern de l'apartheid reté els negres). Amb la diferència (...) que per Israel és un pas per expulsar-los i seguir substituint la mà d'obra palestina per d'altra de jueva que segueix arribant a Israel (...)

Desembre 93 (*)

Majoria exclosa

Pels quatre milions de palestins que viuen a l'exterior es tracta del desnonament definitiu. Israel tampoc no es compromet a alliberar els més de 13.000 palestins de les presons israelianes, ni a repatriar als deportats, que queden definitivament abandonats amb l'acceptació implícita que a només 80 d'ells el govern israelià els permetrà el retorn a casa; a la resta els espera la presó. Aquells que no tenen cap procés pendent anterior a la deportació seran acusats de contactes amb l'organització Hezbolá durant la deportació per poder processar-los.

Desembre 93 (*)

L'OAP

De referent de la lluita del seu poble...

Constituïda el 1964 entre els refugiats, va reagrupar a tots els moviments de resistència palestina el 1968 sota la presidència d'Arafat, representant de la majoritària Al Fatah.

La seva Carta Orgànica la convertia en l'avantguarda de la lluita contra el sionisme. En reproduïm uns quants extractes:

Extractes de la Carta Nacional Palestina adoptada pel consell Nacional Palestí el 17 de juliol de 1968.

Article 2 : Palestina, amb els límits que tenia durant el Mandat Britànic, és una unitat territorial indivisible.

Article 5 : Els palestins són aquells nacionals àrabs que, fins el 1947, vivien en Palestina independentment de si n'han estat desallotjats o de si hi han romàs. Qualsevol que hagi nascut després d'aquesta data d'un pare palestí – dins o fora de Palestina – és també palestí.

Article 6 : Els jueus que viuen a Palestina fins a l'inici de la invasió Sionista seran considerats palestins.

Article 8 : La fase de la història que els palestins estan vivint és la de la lluita nacional per l'alliberament de Palestina. Els conflictes entre les forces nacionals palestines són secundaris, i s'han d'acabar per a garantir el conflicte bàsic que existeix entre les forces del Sionisme i de l'imperialisme d'una banda, i del poble àrab palestí per l'altre. (...)

Article 9 : La lluita armada és l'únic camí per l'alliberament de Palestina. Aquesta és l'estratègia global, no només una mera fase tàctica. El poble àrab palestí reafirma la determinació absoluta i la ferma resolució de continuar la lluita armada i de treballar en una revolució popular armada per l'alliberament del seu país i la tornada a aquest. També afirma el seu dret a una vida normal a Palestina i a l'exercici del dret a l'autodeterminació i a la sobirania sobre ella.

Article 19 : La partició de Palestina el 1947 i l'establiment de l'estat d'Israel són enterament il·legals, malgrat el pas del temps, perquè són contraris a la voluntat del poble palestí i del seu dret natural a la seva pàtria, i contraris als principis que conté la Carta de les Nacions Unides, particularment el dret d'autodeterminació.

(...)

(...)

Article 20 : La Declaració Balfour, el Mandat per Palestina, i tot el que s'hi ha basat, són considerats nuls i no vàlids. Les apel·lacions a llaços històrics o religiosos dels jueus amb Palestina són incompatibles amb els fets històrics i amb una concepció correcta d'allò que constitueix un estat. El judaisme, en tant que religió, no és una nacionalitat independent. Tampoc els jueus constitueixen una única nació amb identitat per ells mateixos; són ciutadans dels estats als quals pertanyen.

Article 21 : El poble àrab palestí s'expressa a si mateix a través de la revolució armada palestina i rebutja qualsevol solució amb la qual se substitueixi l'alliberament total de Palestina i rebutja totes les propostes que tinguin com a objectiu eliminar el problema palestí o la seva internacionalització.

Article 22 : El Sionisme és un moviment polític associat orgànicament a l'imperialisme internacional i antagònic amb qualsevol acció per l'alliberament i amb els moviments progressistes del món. És racista i fanàtic en la seva essència, agressiu, expansionista i colonial en els seus objectius i feixista en els seus mètodes. Israel és l'instrument del moviment Sionista, i una base geogràfica per a l'imperialisme mundial emplaçada estratègicament emmig de la pàtria àrab per combatre les esperances de la nació àrab d'alliberament, unitat i progrés. Israel és una font constant d'amenaques a la pau a l'Orient Mitjà i al món sencer. Fins que l'alliberament de Palestina destrueixi la presència sionista i imperialista i contribueixi a la pau a l'Orient Mitjà, el poble palestí busca el suport de totes les forces progressives i pacífiques del món i els urgeix, independentment de la seva afiliació i creences, a brindar al poble palestí tota la seva ajuda i recolzament en la justa lluita per l'alliberament de la seva pàtria.

L'OAP ... a la traïció i l'esclat

No obstant això, l'estratègia militar-guerrillera va dur-la a la derrota. Primer a mans de l'exèrcit jordà el Setembre Negre de 1970, -que va obligar-la a desplaçar els quarters generals al Líban-; després el 1982, al Líban davant de l'exèrcit israelià i els seus aliats els falangistes cristians

(matances de Sabra i Xatila), que va completar Síria a la batalla de Trípoli (1983) i la "guerra dels campaments" (85-87). L'OAP va haver de traslladar-se a Alger. Després del seu fracàs, Arafat passava a dependre política i finançament dels estats àrabs, particularment de les monarquies petroleres, directament relacionades amb EUA.

L'esclat de la Intifada, com a moviment insurreccional, a finals del 87, va agreujar-ne la situació. La Direcció Unificada de la Intifada es va convertir en la direcció efectiva de la resistència, debilitant així la direcció exterior d'Arafat. Aquest va començar a cedir terreny. El Consell Nacional Palestí a Alger el 1988, al qual no poden assistir representants de l'interior, va

reconèixer l'Estat d'Israel, renunciat al principi de la Carta Orgànica que Arafat va qualificar de caduca, i va limitar els objectius a l'aplicació de les resolucions 242 i 338 de l'ONU sobre els territoris ocupats i Jerusalem Est on constituir l'Estat palestí. Arafat ho va representar gràficament canviant el símbol del fusell pel de la pedra, símbol de la Intifada.

Però res més lluny d'allò que sentien els palestins de la Intifada que el reconeixement de l'Estat d'Israel. Això va fer guanyar encara més posicions als opositors però va tenir fruits immediats a l'exterior perquè va coincidir amb l'ascens de la Intifada que recuperava territoris: a l'OAP se li van obrir les portes de la CEE, l'ONU i després dels EUA.

La Guerra del Golf va col·locar a l'OAP entre l'espasa i la paret. Va optar per Hussein intentant de no perdre més suport entre les masses àrabs. Els governs del Golf van deixar de finançar més o menys un milió de dòlars al dia. Amb menys pes entre els palestins i amb el tall del finançament, el gir cap als EUA va ser immediat. Ja hi havia les condicions perquè entrés a les converses de pau.

Una de les trobades d'Arafat amb Clinton. 2001

Iniciades les converses a Madrid, el govern israelià va intentar enfortir els sectors més proclius a la negociació: Fatah i el Partit del Poble (excomunista). Va autoritzar una trobada pública i va fer difusió dels seus discursos, alhora que efortia la repressió sobre la vaga general convocada contra la Conferència i es produïen els primers enfrontaments entre Fatah i Hamas, davant de la permissivitat -quan no protecció d'aquests primers- de l'exèrcit israelià.

La repressió indiscriminada i les deportacions del desembre del 92, que reforcen Hamas, van obligar l'OAP a abandonar les negociacions i estudiar una estratègia conjunta. La «direcció unificada» farà una crida a «anul·lar les vagues i substituir-les per una escalada de la guerra santa i la resistència contra l'opressió i l'ocupació israeliana». Aquest enfortiment de la Intifada amb la unitat, es va tallar al gener, quan la Knesset (el parlament israelià) va aixecar la prohibició de contactes directes amb l'OAP i el 21, per primera vegada, la TV va emetre el missatge d'Arafat «al poble i al govern d'Israel». L'acceptació de les condicions d'Israel per part de l'ONU, i el silenci al qual es va sotmetre els deportats, van ser la coartada per reprendre les negociacions. La pressió política i econòmica es van imposar. Segons A. Zaki, funcionari de l'OAP a Amman, tenien la necessitat imperiosa de 130 milions \$ per pagar seus endarrerits, jubilacions i compensacions a guerrillers; es veien obligats a vendre immobles i altres inversions (Le Monde Diplomatique, setembre de 1993). La penúria va fer que es produïssin molts acomiadaments, la Mitja Lluna palestina va parar les activitats, 10.000 famílies de morts i 16.000 de detinguts van deixar de rebre el subsidi durant els 4 mesos anteriors a l'acord. Dels 300 milions \$ que arribaven anualment a Gaza i Cisjordània de l'OAP, aquest any en rebrien 60 milions (La Vanguardia, 11-9- 93). La pressió internacional, d'EUA en particular, farien la resta. Després de l'acord, les monarquies petroleres van reprendre el finançament de l'OAP. Però també immediatament, va esclatar la seva crisi interna.

Desembre 93. (*)

Setembre-Desembre 93

Creix l'oposició a l'acord

Arafat, president sobre una roca

Magdah, cap de Fatah al Líban, va afirmar referint-se als Acords: "Ningú no estava al corrent del que es tramava. Sense consultar el Consell Nacional o els altres organismes representatius, Arafat ha imposat aquest pla de rendició. Oblidant els nostres drets a la terra, ha buidat la causa palestina de la seva essència. Vol ser president encara que sigui sobre una roca a Jericó, encerclat pels tancs d'Israel" (La Vanguardia, 16-8-93)

Desembre 93. (*)

La signatura de l'Acord va enfortir les organitzacions integristes, particularment Hamas, i va provocar la crisi de l'OAP. Així el Front Popular d'Alliberament de Palestina (FPAP) que lidera George Habache, i el PDAP que dirigeix Haatmeh, segona i tercera forces de l'OAP respectivament, van abandonar la direcció de l'OAP per establir amb Hamas i la Jihad islàmica el front d'oposició a l'acord que es va constituir el 2 de setembre -del 93- a Damasc. D'altra banda, Kaddumi, número dos de l'OAP i membre de Fatah com Arafat, encapçala l'oposició interna a l'acord. El novembre els "falcons" i el desembre l'OAP de Gaza, van fer una crida a reprendre la guerra contra Israel

Desembre 93. (*)

Hamas desplaça l'OAP

L'afebliment de l'OAP no va deixar un buit de direcció. Les seves successores van ser els fonamentalistes del Moviment de Resistència Islàmica Hamas i la Jihad (que vol dir "guerra santa"). Totes dues, i sobretot Hamas, van dirigir el gruix d'activistes que van continuar la Intifada. Segons els mitjans de comunicació tenien el 93 un suport del 40% entre la població de Gaza.

Des d'una òptica molt llunyana a la dels ideòlegs occidentals que amb amaguen amb la submissió a la pirateria nord-americana o europea, amb arguments que els desmarquin del "fanatisme islàmic", volem assenyalar la nostra caracterització.

Com altres vegades en la història de la humanitat, el factor religió ha jugat el paper d'embolcall de la indignació social, o d'instrument sota el qual les classes dominants o que aspiraven a dominar agrupen sectors diferents de la societat. L'origen del fonamentalisme es troba en sectors burgesos que van provar d'instrumentalitzar-lo per frenar el desenvolupament del panarabisme. Àrabia Saudita va finançar el FIS algerià fins al cop, i Israel -durant un temps- Hamas per a frenar l'OAP.

Però també, en la mesura que no hi ha una alternativa revolucionària, i fracassa el panarabisme, comença a reagrupar altres sectors, tant petit burgesos com obrers, i sobretot de joves. I s'acaba convertint en una eina per enfrontar-se a la dominació de l'imperialisme; la jerarquia religiosa té tanta necessitat de donar resposta a aquest sentiment antimperialista per controlar-los que Jomeini explicava que l'encarnació del «Gran Satanàs» era EUA. Només sota la lògica del sentiment antimperialista de les masses àrabs és possible entendre les successives posicions d'aquests moviments a la guerra Iran-Iraq (pro iraniana) i poc temps després a la guerra del Golf (pro iraquiana)

El seu punt de referència és la revolució iraniana i la seva república

islàmica de 1979. Amb la crida a la «jihad» contra occident i la implantació d'un règim completament islàmic, el fonamentalisme -tan sunnita com shiita- s'ha estès vertiginosament en els darrers anys (...). (1)

És a dir, el 1993, la força del moviment de masses era tan gran

internacionals que volen ofegar la Intifada i escometen contra Hamas pel seu "fanatisme" i la seva "violència". Estem amb ells en el seu enfrontament amb Israel i la seva lluita contra l'Acord que no és res més que la legitimació d'una usurpació.

Desembre 93. ()*

que prenent-lo com a "embolcall de la indignació social", eclipsa el que és el seu caràcter de classe i acaben convertits en autèntics malsons per als seus propis promotors. I no obstant això, no pot oblidar-se que Hamas, el 1993 al capdavant de la Intifada, no propugna una Palestina laica, sinó que s'enfronta als jueus -i no només als sionistes- en lluitar per una Palestina islàmica.

Però a més, guarda nexes de continuïtat amb el seu rival l'OAP, precisament en l'estratègia guerrillera, una concepció petit burgesa de la revolució que, recolzant-se en accions de comando o individuals, amaga la seva desconfiança en el poble palestí.

I si tant interès hem tingut en aturar-nos en les nostres diferències amb els integristes de Hamas i la Jihad -escrivíem el 93- és perquè ens trobem al mateix costat de la barricada enfront de les pressions

(1) Hi ha una extensa anàlisi sobre el tema a l'article "Islamisme polític" publicat al nostre dossier ¡Afganistan!. Desembre 2001.

Dels límits del fonamentalisme

I escrivíem també: "... El fonamentalisme, pel seu caràcter burgès i la falta d'un programa conseqüentment antimperialista i democràtic, està abocat a ensopegar amb la mateixa pedra que el seu antecessor, el panarabisme nasserista: la inconseqüència en la lluita antimperialista i pels drets democràtics".

Desembre 93. ()*

Onze dies després de l'inici de la II Intifada vam publicar-ne la primera anàlisi, que era també un compromís solidari amb ella. Des d'aleshores n'hem anat fent el seguiment al nostre diari *Lluita Internacionalista*, completat amb declaracions amb què hem participat a totes les mobilitzacions de suport que hi ha hagut i amb *Correus Internacionals* sobre el tema.

No volem que es perdi ni la immediatesa ni el sentiment que els han impregnat. Per això, d'aquest darrer període, us hem fet extractes dels articles que sintetitzen aquests dos últims anys.

2000

II Intifada

Més d'un centenar de morts i milers de ferits són el balanç d'onze dies de repressió de l'exèrcit i la policia israeliana contra els manifestants palestins. L'origen immediat del conflicte s'ha de buscar en la visita el 28 de setembre passat de l'exministre de Defensa Ariel Sharon amb 3.000 soldats israelians ocupant l'Esplanada de les Mesquites de Jerusalem, un lloc

als palestins que viuen en territori oficial de l'Estat d'Israel, que van declarar la vaga general i es van produir xocs amb morts a la zona de Galilea. La recuperació de l'esperit de la Intifada i de les mobilitzacions per plantar cara a l'exèrcit, policia i colons israelians dominen la situació.

(...)

El deteriorament en aquests anys de la direcció d'Arafat ha continuat essent considerable. S'han alçat acusacions de despotisme, de corrupció, ... i el que és més important ... mai no han arribat els compromisos de retirada de les tropes israelianes ni l'alliberament dels presos. Les promeses d'un Estat palestí s'han anat esvaint davant de la realitat de la repressió quotidiana i la política de fets consumats del Govern de torn, que continuava enderrocant habitatges palestins i permetent l'expansió dels assentaments de colons. La situació a principis d'estiu era insostenible. La retirada militar del sud del Líban havia obert una escletxa de llum del ja no invencible exèrcit israelià: era la seva primera derrota. Amb aquest rerafons, Arafat va anunciar la proclamació unilateral del 13 de setembre de l'Estat Palestí. El Govern israelià va contestar que si ho feia declararia aquests territoris com definitivament integrats a Israel. EUA hi va intervenir i va pressionar per començar converses que evitessin el xoc inevitable. Esculls com la situació de la part oriental de Jerusalem, entre altres, van ser insalvables. Però a l'últim moment les pressions nord-americanes van aconseguir ajornar *sine die* la proclamació de l'Estat Palestí en una sessió del Consell Nacional Palestí, en què es van aixecar moltes veus en contra. S'apagava així aquella petita encara que insuficient llum d'esperança per

desfer-se -encara que fos parcialment- de l'ocupació israeliana. Només faltava l'espurna. Sharon va fer esclatar la situació.

Barak ha amenaçat que si no s'atura immediatament la revolta utilitzarà "tots els mitjans de l'exèrcit" per imposar l'ordre. Cal constatar que ja ha fet ús dels caces, míssils, tancs, ... Què més pot fer que els milers de ferits i centenars de morts armats bàsicament amb pedres? Una operació d'extermini, com la que van viure els territoris palestins que van ser lliurats per a la creació de l'Estat d'Israel en acabar la II Guerra Mundial? Es refereix Barak a operacions com aquelles que arrasaven centenars de pobles sencers, amb massacres brutals que pretenien terroritzar la gent perquè se n'anés? ...

S'ha de denunciar la complicitat en tot aquest afer, de les potències occidentals, i dels EUA en primer lloc, que finança anualment i arma l'Estat d'Israel. (...)

L'última resolució del Consell de Seguretat cridava lleugerament a mesurar la repressió israeliana, però els EUA no la van votar (...).

És impossible arribar a un pacte de convivència amb el reconeixement mutu com el que va signar Arafat amb l'Estat d'Israel, perquè va contra l'essència mateixa del seu caràcter sionista. No hi ha cap més sortida democràtica per la zona, per difícil i llunyana que avui es pugui veure, que no passi per l'eliminació de l'Estat sionista, per la reunificació de l'actual Israel, Gaza i Cisjordània -com a mínim- en un Estat Palestí laic i democràtic, en què hi tinguin cabuda tots el que hi vulguin viure, sense connotacions racials ni religioses, que permeti el retorn dels refugiats de la diàspora.

Sharon a l'Esplanada de les Mesquites. 28/9/00

sagrat pels musulmans. ¿Quin sentit tenia aquella ocupació? Les conseqüències totalment previsibles no deixen cap més hipòtesi que que es tractés d'una provocació fredament meditada per justificar una escalada repressiva. Recordem que no fa gaire la retirada unilateral israeliana del sud del Líban, va provocar protestes del sector dur de l'exèrcit i del Likud, que reconeixien -com era evident- que la retirada era una derrota de l'exèrcit israelià. Ara, amb el primer ministre laborista Barak en minoria al Parlament, una escalada de confrontació pot afavorir les aspiracions del Likud, el partit de Sharon, contrari als processos de negociació amb els palestins.

La protesta palestina no s'ha limitat a Gaza i Cisjordània com altres vegades, sinó que s'ha estès

II Intifada

Però davant de la brutal repressió i l'amenaça d'una altra d'encara més forta no podem quedar-nos amb els braços plegats. Cal exigir mobilitzacions a tot arreu de suport als palestins, per posar fi a la repressió, l'exigència de la retirada incondicional de l'exèrcit israelià dels territoris de Gaza, Cisjordània i Jerusalem oriental, la llibertat immediata dels presos. Perquè l'ofensiva israeliana també s'atura a la resta del món, amb la mobilització de partits i sindicats, exigint un boicot als vaixells israelians que transportin productes comercials, un boicot als productes israelians,... hi ha molts mecanismes dels quals està plena la història del moviment obrer i l'internacionalisme. Callar davant d'aquesta situació suposa una certa complicitat amb les atrocitats.

Extractes de la declaració publicada al LI 13. Octubre 2000

Terrorisme d'estat

Octubre 2000
Bales *dumdum*
contra àrabs a Israel

(...) Els àrabs d'Israel van començar a protestar en solidaritat amb la ràbia palestina a causa de les morts a Al Aqsa, però aquesta fúria es va combinar amb una profunda frustració amb el seu estatus de ciutadans israelians de segona classe. (...) Unes quantes hores després del començament de la protesta, les forces

israelianes ja utilitzaven gas lacrimogen i bales de goma per dispersar els manifestants. El segon dia, l'exèrcit disparava munició real, les internacionalment condemnades bales '*dumdum*'. Aquestes bales penetren a la pell i es fragmenten, trencant així òrgans i la carn quan entren al cos. Les ferides es localitzaven àmpliament a la part superior del cos i al coll, cosa que revela una intenció clara de matar.(...)

Traïció

La comunitat àrab va donar suport a Barak en la campanya electoral contra Netanyahu. Va conquerir el suport àrab promentent reemprar el procés de pau que havia quedat en un punt mort amb el Likud al govern. Però ja amb Barak, la confiscació de terres i l'enderroc de cases van continuar, i ara les forces de l'Estat maten ciutadans àrabs per prevenir-los que no facin actes per demostrar la insatisfacció amb el govern. "La meua mà tremolava quan vaig votar Barak, però vaig acabar fent-ho" diu un votant àrab de Natzaret, "Ara ens traïx i cada vegada més maleeix el dia que vaig anar a donar-li el meu suport". Els esdeveniments dels darrers dies duen molts àrabs a desil·lusionar-se amb els polítics israelians de totes els colors. La perspectiva d'un govern d'emergència unint l'esquerra i la dreta han deixat molts àrabs sentint que tot i petites diferències en la política, no hi ha ales dretes ni esquerres, només polítics sionistes l'objectiu dels quals és protegir un Estat per a ciutadans jueus. (...)

*Correu Internacional 85. *Nov/ 00. Citant informes del Front Popular d' Alliberament de Palestina (FPAP) i extractes del Diari de la Discriminació, 25 d'Octubre de 2000, de la HRA - Associació Àrab pels Drets Humans Suplement de LI 15-16.*

Desembre 2000

Assassinats selectius

L'exèrcit israelià no només reprimeix brutalment la resistència palestina, sinó que porta a terme-i justifica!- el seu terrorisme d'estat, amb assassinats (...)

(...)
premeditats als dirigents de la Intifada. Com a mostra reproduïm un fragment d'un article aparegut a El País el 13 de desembre, que no necessita comentaris:

"L'alliberament dels quatre israelians permetria així mateix col·locar uns quants dies en un segon pla la sagnia de la Intifada i els episodis turbulents de guerra bruta, que es van saldar ahir amb l'assassinat, amb 15 forats de bala, d'un dirigent de Fatah de 28 anys a la ciutat cisjordana de Betlem. La víctima, Yusef Abu Sauï, dirigent de Fatah a la localitat d'Al Jader, al districte de Betlem. Amb aquesta mort ja són quatre els dirigents de la Intifada abatuts per Israel de manera selectiva. Dilluns va morir a Nablus, amb 18 forats de bala, un dirigent fonamentalista de la Jihad Islàmica que havia sortit d'una presó palestina dues setmanes abans.

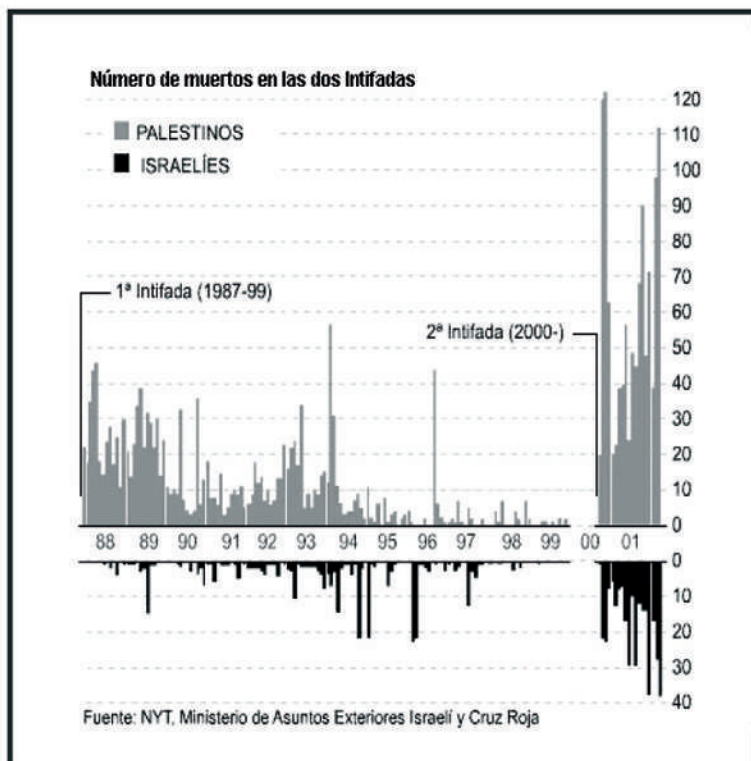
El viceministre de Defensa israelià, Efrain Sné, va advertir ahir que Israel seguirà 'amb aquesta activitat' i que tindrà 'resultats concrets'. 'Només hi ha una manera d'aturar els atacs palestins i és colpejant aquells que dirigeixen els comandos que desapareixen', va afirmar Sné."

LI 15-16. Des. 00-Gener 01

El 27 de setembre del 2000, 8 anys després del començament de les converses 'de pau', esclatava la nova Intifada. Barak havia intentat, com els seus antecessors laboristes, imposar als palestins un 'acord de pau' que significava una dependència completa econòmica, militar i política, a més de misèria, atur i el confinament als batustans que se'ls reserva a Oslo. Aquesta situació insostenible malgrat els esforços de la direcció col·laboracionista d'Arafat va dur a l'eclosió de la segona Intifada. El fracàs de Barak per contenir la Intifada -amb bombardejos, assassinats selectius i ocupació de ciutats, acompanyat de l'acord de Sharm el Sheij, supeditant la retirada i cessament de la repressió que l'exercís Arafat contra el seu propi poble- va dur a una crisi política a l'estat sionista i a l'elecció del Likud de Sharon, el febrer del 2001. Un govern en què els laboristes comparteixen carteres.

L'11 de setembre va facilitar un context internacional favorable a l'augment de la repressió israeliana sobre el poble palestí. A finals d'octubre de 2001 -amb el suport obert d'EUA i la cobertura de la croada internacional contra el terrorisme- Sharon va adoptar una política basada en dos eixos: la intensificació del genocidi i l'exigència a l'Autoritat Nacional Palestina d'aturar la Intifada i lliurar els seus dirigents a Israel. Arafat, a qui a més Sharon qualificava "del Bin Laden d'Israel", es va plegar a la pressió sionista i nord-americana. Malgrat tot, això sol va servir perquè el sionisme s'embravís encara més, intensificant l'extermini i situant el conflicte en la situació actual, amb el propi segrest d'Arafat.

Abril 2002

Desembre 2001 ■ Bombardejos a Palestina

Helicòpters de combat i avions F-16 han bombardejat 7 ciutats palestines: Gaza, Khan Younis, Tulkarem, Jenin, Nablus, Salafit i Ramalah. Tropes i tancs van envair parcialment les ciutats cisjordanes de Nablus, Tulkarem i Ramala (...).

(...) Ocupacions, morts abatuts per l'exèrcit sionista diàriament, segrestos i assassinats selectius... fins arribar al número dos de Hamas, Mahmud Abu Hanud, als funerals del qual es van realitzar promeses de venjança amb atemptats suïcides. Els van complir: van ser desenes de víctimes israelianes. I Sharon, embravit, ha emprat exactament els mateixos mètodes que EUA a Afganistan: bombardejos "contra el terrorisme" (...)

LI 24. Desembre 01.

Brutal repressió israeliana:

NEIX UNA NOVA INTIFADA.

Més d'un centenar de morts i milers de ferits són el balanç d'once dies de repressió de l'exèrcit i la policia israeliana contra els manifestants palestins. L'origen immediat del conflicte cal buscar-lo en la visita del passat 29 de setembre de l'ex ministre de Defensa Ariel Sharon amb 3.000 soldats israelians ocupant l'Esplanada de les Mesquites de Jerusalem, un lloc sagrat pels musulmans. Quin sentit tenia aquesta ocupació? Les conseqüències del tot previsible no deixen una altra hipòtesi que es tracta d'una provocació fredament meritatada per justificar una escalada repressiva. Recordem que la pau la retirada unilateral israeliana del sud del Líban, provocà protestes del sector dret de l'exèrcit i del Likud, que reconeixen «com era evident» que la retirada era una derrota de l'exèrcit israelià. Així amb el primer ministre laborista Barak en minoria en el Parlament, una escalada de confrontació pot afavorir les aspiracions del Likud, el partit de Sharon, contrari als processos de negociacions amb els palestins.

La protesta palestina no s'ha limitat a Gaza i Cisjordània com altres vegades, sinó que s'ha estès als palestins que viuen en

van provocar el tall de les línies de ferrocarril que provenien d'estats àrabs.

Aprofitant la debilitat d'Arafat els israelians van iniciar negociacions en secret a Oslo, que pretenien aconseguir que Arafat i l'Exèrcit exterior de l'OAP passés a jugar el paper d'ordre públic en els territoris ocupats per Israel, a canvi d'una autonomia limitada.

Un futur incert en el qual Arafat assegurava que hi havia un reconeixement a l'Estat Palestí amb la retirada d'Israel del territori de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Oriental. Israel exigeix a Arafat i l'OAP el reconeixement de l'Estat d'Israel. És per això que la proclamació de l'Estat Palestí, encara que fos en una petita i pobre zona de Palestina, sense recursos i controvèrsia a la resolució, ho està fent honor a Arafat per justificar fins i tot la repressió policial contra altres sectors polítics palestins.

El deteriorament aquest any de la

El deteriorament aquest any de la

INTERNACIONALISTA

5 de juny Concentració en motiu del 36è any d'Ocupació a Palestina

Pl. Sant Jaume, 19.30

Ajudem a construir un gran mur en memòria de les víctimes de l'Ocupació i de la resistència (LLOC BRUSQUA)

Organitzadors: Brigades Armades de Palestina, xarxa de Palestina

Foto: Oded Chavara (2007)

Internacional

Operación "Uvas de la Ira" La paz de los cementerios

Operación "Uvas de la Ira" La paz de los cementerios. Durante los últimos dos años los trabajadores inmigrantes de profundo horror. Tras el reciente bombardeo de la zona de Gaza, niños, mujeres y ancianos libaneses murieron los muertos destruidos por las bombas. Todos los inmigrantes del sur de Líbano, incluso 100 de 350.000 habitantes. Fueron asesinados por la aviación israelí. La última capital del prof. Beirut, que no era bombardeada desde la invasión de Líbano por Israel en 1966, ha sido atacada. 400.000 refugiados se aglomeraron en la capital huyendo de la muerte.

El gobierno israelí alega que el bombardeo de Líbano es una respuesta a los ataques a puestos situados en el sur de Beirut realizados con cohetes por el grupo radical del libanés Hezbollah. La operación "Uvas de la Ira", promovida por el gobierno de Símbol Pérez de Heredia, según sus propios po-

Opción por el Socialismo nº 20 27 de enero de 1997

Solidaritat 1993-2000

Defensem la Intifada No a l'acord Arafat-Israel

Xerrada Debat
Barcelona Cotxeres de Sants 18 de desembre a les 18 h.
Girona Casa de Cultura 10 de desembre a les 19.30 h.

GPOR Grup per la reconstrucció del Partit Obrer Revolucionari de la memòria a la TV i ràdio català
P.O.R.
PST 21/15

La muerte de Rabin y el proceso de paz

El pasado 4 de noviembre era asesinado el primer ministro de Israel, Yitzhak Rabin, al parecer a manos de un joven sionista radical, que lo debía considerar un traidor al pueblo judío por los acuerdos firmados con Arafat. Detrás del atentado se especula que podrían estar sectores duros del ejército, del aparato de estado y de la extrema derecha sionista, contrarios a cualquier concepción que pueda ser, a los palestinos. Rabin jugó un importante papel judío: como militar fue el jefe del E

nuevo El en qu Oslo Cizjo do en el rep y la autór ción se at plan: elec será pron lén, dere rez

¡Intifada!

Publicación monográfica del PST(lvs) y GPOR. Diciembre 1993

La nova Intifada

Documents de Opción por el Socialismo

Octubre de 1996. Edita el Partit Revolucionari dels Treballadors (LIT-CI)

Des. 2001

Pals i pastanagues per a aixafar la ...

¡INTIFADA!

Alça de mobilitzacions: massacres i negociació

Bush, a més dels països àrabs, veia créixer les mobilitzacions a occident contra la guerra, reforçades per l'aniversari de la Intifada i de les massacres de Shabra i Chatila, amb l'inici del judici contra Sharon a Brussel·les... l'escalada sionista incrementava l'oposició de l'opinió pública. Així doncs, va rebuscar a l'arsenal dels acords absolutament oblidats d'Oslo. Perquè ara, com aleshores, busca en la negociació un marc per ofegar la mobilització. El d'Oslo posava en mans d'Arafat i l'OAP el paper de gendarmes del seu propi poble a canvi d'una autonomia limitada i una incerta promesa d'Estat Palestí que inclouria la retirada d'Israel dels territoris de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Oriental. EUA utilitza l'amenaça del reconeixement de l'estat palestí tant per fer contents els seus socis i el moviment pacifista en creixement, per posar una mica de distància amb les accions israelianes, mentre segueix embardissat en la seva ofensiva afganesa. Tot i així, Sharon trenca la treva imposada per les necessitats de l'imperialisme, i segueix amb les massacres. Sap amb certesa que tot el que prengui ara, després tindrà l'oportunitat de consolidar-lo, i que si li va malament, li quedarà el recurs del reconeixement misèrrim de la "realitat" palestina. També sap que Arafat intentarà continuar obeint i complint el paper que li va dictar Oslo davant d'una Intifada que ja fa molt de temps que se li va escapar de les mans i que rebutja a cops de pedra també la seva política.

Suplement de LI: ¡Afganistan!
Desembre 2001.

Abril. 2002

Parem el genocidi del poble palestí!

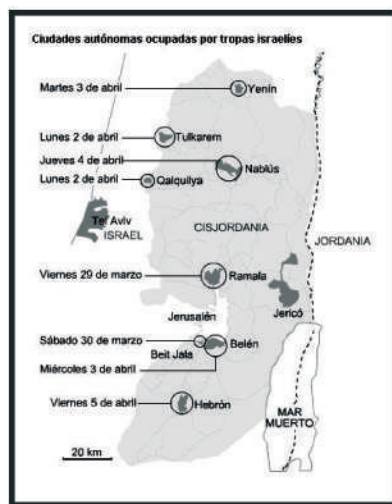
Amb ràbia i impotència sentim cada dia les notícies que arriben de Palestina, la creixent i impune activitat de les forces militars israelianes, la política d'extermini sistemàtic del poble palestí: morts,

presó per Yaser Arafat...

Això no és una guerra si entenem per guerra l'enfrontament d'unitats militars equivalents. Aquí a una banda hi ha tancs, avions, canons,... i a l'altra un poble que només té pedres i unes quantes armes lleugeres i que ha d'utilitzar el seu més tresor més preuat-la vida de la seva gent-, per intentar fer mal a la desesperada a l'altre bàndol. Nosaltres no compartim els actes suïcides, tampoc no creiem que siguin útils a la lluita del poble palestí, però entenem la desesperació que els indueixen, i denunciem que de les mort en les accions terroristes només hi ha un responsable: l'Estat sionista.

Sharon actua amb una impunitat total, no li importen ni les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, ni les paraules de la UE,... en té prou que Bush ho accepti, i això ho té assegurat. Bush té en Sharon la seva avançada en l'ofensiva "antiterrorista", els mètodes brutals que vol imposar, fa temps que Israel els aplica. Però les crides a la pau dels dirigents àrabs o de la UE -i del seu president Aznar- no poden amagar-ne la responsabilitat: no

(...)

milers de ferits, zones devastades pels tancs i les excavadores, bloqueig econòmic, fam, càstigs col·lectius, varons de més de 15 anys separats i massivament numerats al front o al braç com si fossin presos a l'Alemanya nazi, assassinats dels dirigents palestins,

(...)
n'hi ha prou amb paraules si es vol aturar el genocidi. Per això els assenyalam com a còmplices, perquè ells tenen els mitjans per començar a imposar sancions, fer una crida perq a què es boicotegin els seus productes, ... però cap d'ells no gosa desmarcar-se de les ordres del patró Bush.

Els plans de Bush de més agressions militars esperen que Sharon acabi la feina i imposi un

càstig exemplar al poble palestí i, per extensió, als pobles àrabs. Però els palestins resisteixen i continua la Intifada. Parar els plans internacionals militaristes de l'imperialisme es juga en aquestes terres.

És per això que cal respondre a la crida dels dirigents palestins. No hi ha cap altre camí que la continuïtat de la lluita i el suport internacional que pugui rebre. Calen mobilitzacions contra el genocidi, organitzar el boicot als vaixells i als productes d'Israel, una campanya de resolucions als ajuntaments, els Parlaments i el Govern Central perquè es pronunciïn per la ruptura de relacions amb l'Estat d'Israel i el reconeixement de l'Estat palestí. Cal que ho organitzem des de cada centre de treball i estudi. Hem de posar fi a tanta passivitat i complicitat!

LI 28. Abril 2002.

Testimoni de Jenin. 6/4/02

Carta des del Camp de Refugiats de Jenin

Estimada Mona, Munir i tots aquells que puguin fer-li alguna cosa,

He rebut una trucada d'un amic de Jenin, casa seva dona al camp de refugiats. M'ha dit que va comptar fins a 400 míssils llançats per helicòpters Apache damunt del camp de refugiats.

El seu amic dins del camp va perdre un fill de 19 anys, Walid Ibrahim Said. Té el cos des de fa dos dies, perquè no pot enterrar-lo ni dur-lo a l'hospital.

ARMAATEIX estan destruint cases a l'entrada oriental del camp per ampliar el carrer i deixar espai perquè entrin els tancs. Els homes armats palestins han parat de disparar durant 20 minuts per permetre que les dones, els nens i els vells anessin a buscar

aigua. Tots han estat detinguts per l'exèrcit i utilitzats com a escuts humans davant dels tancs. Un helicòpter Apache va disparar contra la secció d'oxigen de l'hospital de Jenin i la va destruir. Molts cossos estan escampats pels estrets carrers del camp i s'han de dur a l'hospital.

És impossible pels residents del camp ajudar els ferits, els israelians disparen a qualsevol que s'hi acosti.

La Creu Roja ha anunciat que "minimitzaran" el moviment dels seus equips mèdics perquè resulta molt perillós.

Aquesta massacre s'ha d'aturar immediatament. Contacteu amb qualsevol equip mèdic que conegeu, per protestar, per manifestar-se davant de la Creu Roja, per anunciar aturades parcials, per pressionar el Govern israelià.

Actuen ara immediatament, siusplau. En Kamel em va dir que estimen el nombre de morts a Jenin en no menys de 100.

*Esperant una resposta quant abans sigui possible,
Una abraçada,*

Islah Gad

Estudis de Dones,
Universitat de Birzeit.

Mentre els tancs i excavadores israelians arrasen les ciutats palestines, els grans poders del planeta (EUA, Rússia, la UE i l'OTAN) acaben de reunir-se a Madrid per demanar a Israel que es retiri, encara que amb la "comprensió" que tenen per la lluita contra el terrorisme deixen en mans d'Israel la decisió de quan es retirarà i com, sense que hagin decidit cap sanció per si no fa cas de la crida. La complicitat internacional amb la massacre que està duent a terme Sharon en terres palestines és innegable, tant li fa que sigui activa com en el cas dels EUA o per passiva com la UE.

A aquests governs no els preocupa gens la sort dels palestins, l'única cosa que els preocupa és que es forgi un poderós moviment de masses en els seus respectius països i els qüestionari. I ja se sap que la guerra de Vietnam la van perdre els EUA per dos factors: en el terreny, per la ferma resistència del poble vietnamita, però a escala internacional i als EUA per l'immens moviment de rebuig a la guerra. A Palestina la Intifada resisteix, mentre que comença a créixer la protesta.

Aquesta no és una guerra més per l'imperialisme. L'Estat d'Israel és la posició estratègica de l'imperialisme al món àrab. Podem parlar de la subordinació d'Àrabia Saudita o de qualsevol altre estat als plans d'EUA, però en tots els casos parlem de gestors àrabs dels interessos dels EUA. Però a Israel no es tracta de gestors sinó de l'existència d'un Estat directament imperialista. Cap estat del món no té una relació tan estreta amb els grans financeos imperialistes. Per això n'hi ha que diuen que no se sap si és EUA que mana sobre la política israeliana o si és la política israeliana que domina el govern dels EUA.

N'hi ha que parlen fins i tot de tornar a les negociacions de pau. La pau d'Oslo signada per Arafat -que ja aleshores vam denunciar com un parany- cal veure-la amb la perspectiva d'aquests darrers anys. L'estat d'Israel amb greus problemes econòmics i polítics en cinc anys d'Intifada va decidir prendre's una treva i recompondre forces, va trobar en la derrota d'Iraq i la consolidació de la presència dels EUA al món àrab, el moment per derrotar la insurrecció popular palestina. Per a això va haver de fer certes concessions autonomistes a la direcció palestina.

Però n'hi ha prou veient què ha fet Israel en els anys de "pau" per saber quines eren les seves pretensions. Israel no ha volgut consolidar la pau, ben al contrari, no ha parat de consolidar les seves posicions als territoris que suposadament havia de lliurar als palestins. La dada determinant és que el nombre de colons a Gaza i Cisjordània va pujar en aquests anys de 40.000 a 450.000. Aquests fluxos migratoris es van fer principalment amb el milió i mig de jueus procedents de l'exURSS. Aquest

flux ha permès reforçar les colònies i substituir mà d'obra palestina fins aleshores imprescindible per l'economia israeliana i avançar en la neteja ètnica. És a dir, el sionisme no ha perdut el temps.

Per si fos poc ha estat el sionisme que ha decidit que ja no li calien els acords de pau i podia passar a una nova ofensiva. Sharon ocupa amb els 3000 soldats l'Esplanada de les Mesquites, provocant la II Intifada. Cau el primer ministre laborista i Sharon guanya les eleccions. Però aquest resultat no exclou els laboristes -companys d'internacional del PSOE- de la responsabilitat en la terrible repressió que ha flagel·lat el poble palestí, perquè passen a formar part del Govern Sharon amb carteres clau. Només faltava l'11 de setembre passat. Sharon va saber que havia arribat la seva oportunitat i es va llançar sobre el territori palestí.

El paper d'Arafat en aquest procés ha estat lamentable, actuant sovint com policia i reprimint la lluita del poble palestí, però només els palestins poden decidir qui els representa i ara per ara Arafat és el president que han escollit. Però la reflexió ha d'arribar a la conclusió que és impossible arribar a acords de convivència amb un estat imperialista.

**...la política per parar
l'ofensiva "antiterrorista"
encapçalada pels EUA
contra els pobles exigeix
que entre tots convertim
Palestina en un nou
Vietnam.**

En aquest treball, en part recopilatori de treballs anteriors, pretenem donar una visió de la història de Palestina i les claus que permetin ajudar a comprendre millor la situació i arribar a la conclusió que és impossible la convivència en pau amb l'estat sionista. No hi ha cap més solució que la lluita per una Palestina Laica, Democràtica i Unificada.

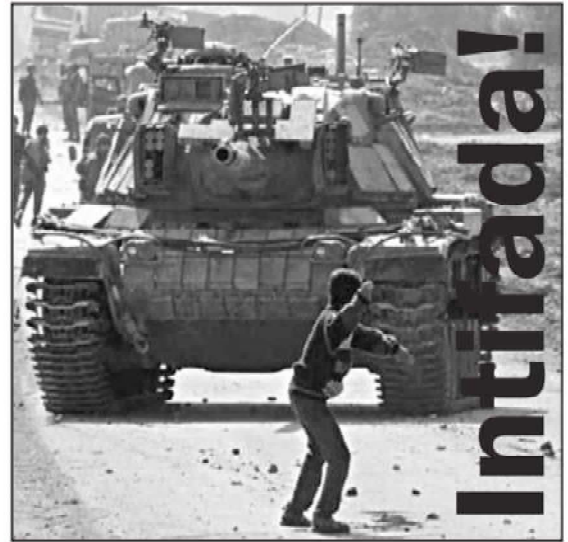
Una terra en què puguin viure àrabs, cristians i jueus palestins. I és per aquesta estreta relació entre les altes finances del planeta amb l'estat sionista que aquesta batalla democràtica en defensa del poble palestí està estretament lligada a la batalla contra el capitalisme i el seu estat major, el capital financer internacional, que molt probablement aquesta Palestina laica, democràtica i unificada o serà a més socialista o no serà.

Abans de prosseguir les seves noves aventures bèl·liques, Bush espera que Sharon completi el càstig exemplar contra el poble palestí, que es viurà arreu del món àrab com una agressió en carn pròpia. Així doncs la política per parar l'ofensiva "antiterrorista" encapçalada pels EUA contra els pobles exigeix que entre tots convertim Palestina en un nou Vietnam.

LI

Barcelona

Abril 2002 - donatiu 2 euros - solidari 3 euros

Solidaritat 2002

Crida des de Palestina

**"Trenqueu
la conspiració
del silenci
i actueu..."**

Signat: Dr. Haydar Abdel-Shafi;
Dr. Hanan Ashrawi;
Dr. Mustafa Barghouti;
Dr. Azmi Bishara flana
Nashiasitit;
Dr. Eyad Sarraj; Khader Shikrat;
Raji Sourani

LLUITA
INTERNACIONALISTA
nº 28 - abril 2002.

Editorial	pàg 3	1998. Crida dels acords	pàg 20-21
Opinió	pàg 2	2000. El Intifada	pàg 22-24
Notícies	pàg 4-6	02-02. Barrocal	pàg 24-26
El món imperialista	pàg 7-9	Testimonis	pàg 26-28
Amèrica Llatina	pàg 10-12	Situació interna:	pàg 29
El món del treball	pàg 12-13	Col·laboracionisme de l'ANP	pàg 30-31
El món, 1993.	pàg 15-16	L'oposició	pàg 32
L'acord contra la Intifada	pàg 15-17	Opinió a Israel	pàg 32-34
Organitzacions:	pàg 18	Cartes des de Mary	pàg 35-36
OLP, accions i caiguda		Convertem Palestina	
Oposició a l'acord, Hamas		en un altre Vietnam	
		Debat. Situació actual.	
		Amò la Intifada, per la destrucció	
		de l'Estat d'Israel	
		Construir la Internacional Obrera	

Secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors - IV Internacional (LIT - CI)

Barcelona

Girona, 1/05/2002

De conclusió només n'hi ha una

Amb la Intifada, per la destrucció de l'Estat d'Israel!

Sobre el "terrorisme"

Posar fi a les il·lusions

Les agressions van créixer de manera exponencial a partir del 12 de setembre i després que Sharon digués que "Arafat era el Bin Laden d'Israel" (...). Sharon, embravit, ha emprat exactament els mateixos mètodes que EUA a Afganistan: bombardejos "contra el terrorisme". Les veus occidentals –com Aznar– només s'han alçat per "comprendre la venjança" i demanar "una resposta proporcional" (¿!).

Què faran ara els partits d'esquerres, que com IU, han acompanyat el PP a les mobilitzacions "contra el terrorisme", per més que ho fessin críticament? Van ser a les mobilitzacions per Palestina, però alhora van encoratjar les il·lusions en la "sortida negociada" de l'estat palestí proposat per EUA, ¿i ara? Polemitzaran amb Aznar perquè la guerra no és proporcionada? Demanaran que es posicioni l'ONU després del que ha passat a Afganistan? O trencaran d'una vegada amb un bloc que objectivament els situa al costat de l'imperialisme? ¿Deixaran de rebuscar quin és el càstig "proporcionat" als terroristes i abordaran d'una vegada les seves arrels polítiques: l'ocupació des de fa més de 50 anys de Palestina, amb tot l'arsenal ianqui a les mans per matar impunement, en una neteja ètnica sense precedents, i així obrir pas als bulldozers i, després d'ells, als colons per a repoblar? No hi ha ja prou morts com per acceptar el que la realitat s'entesta a demostrar, per dur que sigui? Una ofensiva imperialista duia aparellada l'ofensiva

Si ha costat tant que arrenqués al nostre país una solidaritat important amb Palestina, no ha estat casual. Les mobilitzacions al començament van ser fluïxes, i una de les raons centrals van ser les posicions polítiques que arribaven a les plataformes des de les organitzacions polítiques, sindicals i socials. Per exemple a l'inici de l'ofensiva de Sharon després de l'11 de setembre, eren moltes les organitzacions d'esquerra que van creure que els acords d'Oslo i "l'Estat palestí", així com els interessos nord-americans - enfeïnats en la guerra d'Afganistan- serien un fre a Sharon que li imposarien els EUA. Nosaltres no ho vam veure així: vam insistir que l'ofensiva imperialista reforçava la política criminal israeliana.

Altres debats giraven sobre la condemna del terrorisme quan feia tot just uns quants mesos tota l'esquerra parlamentària, el PSOE i IU, s'havien manifestat al costat del PP en la mobilització de suport al front internacional contra el terrorisme.

La tercera, que arrenca de la primera i continua fins avui és la sortida "dels dos estats".

Podríem afegir-n'hi una altra que no és cap discussió però si un fre a la implicació política amb el tema de "ruptura de relacions", que atrapa no només els partits institucionalment relacionats amb Israel, sinó també els socialistes i organitzacions sindicals que hi estan vinculades, que comparteixen internacional amb el laborisme sionista.

Amb les tres primeres hi hem polemitzat per arrencar acords de mobilització. Recollim extractes dels nostres arguments en aquestes pàgines, així com de la nostra posició de partida : no pot haver-hi una pau justa, no només a Palestina sinó a l'Orient Pròxim, sense la destrucció de l'Estat d'Israel, i no hi ha cap altra solució que una Palestina laica, unificada i democràtica.

sionista, i provar de posar-li draps calents a la realitat és desarmar-nos per plantar-li cara.

El terrorisme, ho hem dit milers de vegades, no és el camí perquè es gira contra els mateixos propòsits que diu que defensa, a més de provocar desenes de morts innocents que lamentem. Però a aquest nivell, tant com hem lamentat els milers d'innocents massacrats per l'estat sionista durant

(...)

(...)

aquests anys, que és qui ha iniciat aquesta escalada de terror. Així doncs, el terrorisme de Hamas, la Jihad o els fronts laics, és conseqüència, equivocada sí, però conseqüència, de la impotència per plantar cara a una situació política de terror anterior que no troba solució. I es gira contra la causa que diu que defensa, perquè divideix el seu mateix poble davant d'aquests mètodes, ho fa víctima de la resposta israeliana i divideix també el moviment de solidaritat. Però en lloc de buscar el "càstig proporcionat", qui realment vulgui posar-hi fi ha de plantejar-se arrencar d'arrel les raons polítiques que el van engendrar.

LI 24. Desembre 01.

Sobre "EUA enfrentat a Israel" i un Estat d'Israel "democràtic"

EUA i el sionisme

Ni tan sols es tracta de complicitat; és més que això: va ser la utilització dels hereus sionistes de Theodor Herzl i la seva teoria ètnica del gran Sió que van utilitzar els EUA per establir el seu portaavions a l'Orient Pròxim. La concepció de l'Estat sionista només és possible amb el sosteniment bèl·lic i material de Washington: sense, no és possible l'expansió explícita que té per essència aquest Estat. Però alhora, EUA el necessita perquè aquesta dependència absoluta el converteix en l'únic garant dels seus interessos a la zona. Aquesta simbiosi s'expressa en les paraules de Collin Powell, Bush o la Casa

Blanca avalant els bombardejos: «L'Estat d'Israel té dret a defensar-se». La crisi oberta al govern israelià amb els laboristes i l'amenaça d'aquests de marxar-ne, també va acabar en aigua de borrajes en plens bombardejos: era des de la cartera del laborista Eliezer que s'apressava Arafat que detingués els 36 palestins que vol Sharon a canvi de l'actual "pausa".

Per això, és trist que a l'esquerra, la il·lusió democràtica encara dicti textos com aquest: "Ens costa de creure que estiguin defensant el seu legítim dret a l'existència quan els seus colons han enverinat i

destrossat terrenys cultivables a l'àrea de Toubas, tancs i sistemes de rec han estat destrossats pels bulldozers, 467 habitatges de palestins han estat destruïts parcialment o total, més de 8.000 arbres arrencats, més de 100 nous enclavaments militars han estat establerts i noranta-dues escoles totalment tancades. Tot això, amb un índex d'atur entre la població palestina que oscil·la entre el 50 i el 70%, amb més de 3 milions de palestins desplaçats als països limítrofs". I és que sempre el sionisme ha plantejat l'expansió i la neteja ètnica com a part del seu "dret a l'existència". Per això és incompatible amb sortides "democràtiques". Això no té a veure amb els israelians com a poble, ni tan sols amb els jueus com a religió. (Per això, cal...) una Palestina unificada, laica i democràtica, on càpiguen israelians i palestins (...).

LI 24. Desembre 01.

La teoria "dels dos estats"...

Extractem el que vam escriure l'octubre del 2001, al costat dels elements actuals de la situació que ratifiquen les nostres posicions.

(...) El que és pitjor, si és que això és possible, és que amplis sectors de l'esquerra veuen amb bons ulls la

proposta imperialista de la conformació dels dos Estats, un d'israelià i altre de palestí, perquè a hores d'ara, després de més de 50 anys d'ocupació, la "realitat" s'imposa.

Pensar que és inevitable acceptar la "realitat" de l'Estat d'Israel i que la sortida del conflicte passa per la conformació de dos Estats per la qual cosa seria necessària la intervenció del mantell protector de forces internacionals, amb l'objectiu "d'imposar la retirada de les tropes

israelianes", és oblidar-se conscientment que la primera condició *sine qua non* que s'hauria de donar és **aturar la Intifada**. I això no és el que demanen els joves, les dones i els treballadors que llancen pedres a les tropes israelianes, això és el que demana Arafat. Ara no ens oblidem que va ser l'ONU qui va partir Palestina i va legitimar l'Estat Sionista, ni que sota el seu mantell protector és com es van signar els vergonyosos Acords d'Oslo.

Creure que és possible la pau entre palestins i jueus mentre es mantingui l'estat sionista d'Israel és una utopia reaccionària. És oblidar que està constituït sobre la base d'expulsar d'aquesta terra el poble que l'ha ocupat sempre, un estat artificial, enclavament de l'imperialisme nord-americà constituït sobre la base del genocidi, l'ocupació militar i la neteja ètnica. Com va assenyalar un dels fundadors del sionisme, Theodor Herzl: "*l'Estat jueu serà una fortalesa avançada de la civilització occidental enfront de la barbàrie oriental*".

LI 22. Octubre 01.

... i la realitat actual

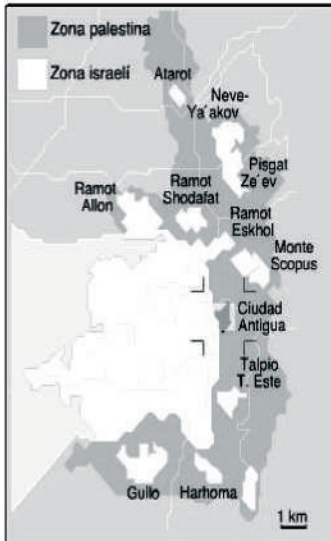
"Israel" construeix un camp de concentració

L'exèrcit israelià està preparant un gran camp de concentració a Gush-Etzion a prop de la carretera d'Al Khalil (Hebron) a Betlem.

El camp de concentració té una superfície de 10.000 m² i està envoltat per una trinxera de 3 metres de profunditat al llarg del camp i un gran filat així com grans blocs de ferro. (...).

Jerusalem Ocupada: 13 de març, 2002

Font: **Contracorrent**

El setge de Jerusalem

El gabinet de Seguretat Nacional d'Israel ha decidit avui prendre mesures addicionals de control al voltant de Jerusalem, per evitar l'entrada de "terroristes", i només permetre l'accés de palestins al seu territori en casos excepcionals i humanitaris.

En una reunió dels 14 ministres que integren aquest gabinet, a més d'alts comandaments militars, s'ha decidit envoltar Jerusalem amb tanques electròniques, a més de la zona del districte cisjordà de Tulkarem i el llogaret àrab-israelià d'Um Al Fajem, considerades per Israel zones de fàcil accés per al pas de palestins.

El País, 14/4/02.

Estat de Misèria

... El terrorisme d'estat s'aplica també amb una política de fam: en un any, el tancament de les poblacions palestines ha fet augmentar en 400.000 el nombre de persones en situació d'extrema pobresa, que ara representen el 35% de la població, segons el Banc Mundial. Segons l'ANP, 150.000 palestins han optat aquest any per l'exili...

LI 25. Gener 2002.

Pla Tenet

Quan encara falta per decidir si els carcellers i guardes de l'ordre sionista seran la Tshal o els cascos blaus de l'ONU, i mentre els últims defensors de Betlem han estat sentenciats per Sharon a la presó o l'exili ... "El Pla Tenet, elaborat pel cap de la CIA, es basa en l'establiment d'un ens palestí al 42% del territori de Gaza i Cisjordània (l'anomenada "zona A", sota control de l'ANP); l'estatus polític del qual quedaria definit en negociacions posteriors."...

Amb el pla es voldran legitimar les usurpacions.

LI 25. Gener 2002.

Per la destrucció de l'Estat d'Israel: Palestina laica, democràtica i unificada!

... Israel és com un gran vaixell de guerra al servei de l'imperialisme en territori àrab i així ho senten els pobles àrabs. Un Estat fonamentat en el sionisme, en un concepte de raça i religió, una amenaça permanent per la pau i la convivència. És impossible arribar a un pacte de convivència (...) perquè va contra l'essència mateixa del seu caràcter sionista. No hi ha cap més sortida democràtica per a la zona, per difícil i llunyana que pugui veure's avui, que no passi per l'eliminació de l'Estat d'Israel, per la reunificació de l'actual Israel, Gaza i Cisjordània –com a mínim– en un Estat Palestí laic i democràtic, en què hi tingui cabuda tothom que hi vulgui viure, sigui palestí o jueu, sense connotacions racials ni religioses, que permeti el retorn dels refugiats de la diàspora palestina.

LI 13. Octubre 2000.

Ja hem organitzat xerrades a la UdG, a la UPF, UAB, La Llibreria de Girona, escoles d'adults, ... Unes vegades sols, d'altres amb companys/es de Sodepau, o amb membres de la Comunitat Palestina.

Aquest estiu hem tingut l'oportunitat de viatjar a Palestina i conèixer de prop la realitat d'un poble que ha hagut de fer de la lluita una part de la seva identitat. Van ser quinze dies intensos a Cisjordània i la Franja de Gaza. Hem viscut de primera mà fins a quin punt la repressió israeliana no ha deixat d'avançar en tots els terrenys: el creixement de la colonització en forma d'assentaments i carreteres d'ús exclusiu per als colons, el control de l'aigua i de la producció agrària, el confinament de la població palestina en bantustans aïllats i vulnerables, l'ofegament econòmic dels territoris ocupats, l'empresonament i l'exili, l'apartheid, i els controls militars omnipresents (els *check-points*, herència d'Oslo) que converteixen els fets més senzills de la vida quotidiana en actes increïbles de solidaritat i de supervivència.

(...)

Organitzacions amb qui ens vam posar en contacte

- Centre Ilda (Camp de Refugiats de Deheishe, Betlem)
- Associacions de presos defensa dels presos: Hussam i Associació de presos palestins
- Moviment d'aturats de Gaza
- Sindicat de treballadors de Palestina (Gaza)
- Centre Palestí de Defensa dels Drets Humans (Gaza)
- Unió d'Estudiants Palestins
- Moviment Refusnik d'objecció de Consciència (Jerusalem)
- Associacions de Dones: Amira, Watam, Secció de Dones del Centre Palestí pels Drets Humans, Unió Nacional de Dones Palestines, Unió General de Dones.(Gaza)
- Centre d'Informació Alternativa (Betlem i Jerusalem)

ESTIU 2002

SUPLEMENTS DE **LLUITA** INTERNACIONALISTA

Març 2003 - donatiu 2 euro (solidari 3 euros)

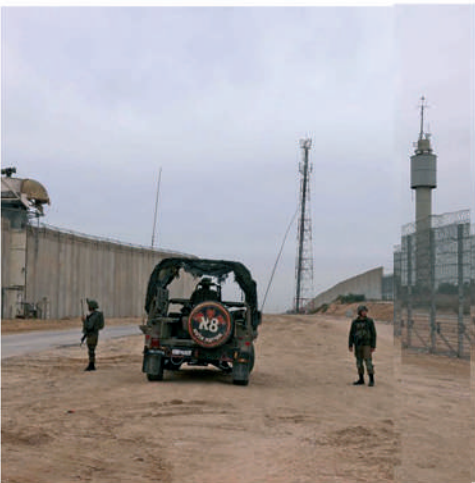
Presentació	pàg 3	Moviment obrer, anarcà i estudiant	pàg 15
El perany d'Oslo	pàg 4	Repressió contra els estudiants	pàg 17
L'ocupació no s'atura	pàg 5	Dones palestines: l'èxode de la intèr	pàg 18
La tracció d'Arafat	pàg 7	L'esquerre palestina	pàg 19
Refugiats: 50 anys fora de casa	pàg 9	L'esquerre israeliana	pàg 20
Els presos polítics	pàg 12	Comitè de Solidaritat amb Palestina	pàg 23

Secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors - IV Internacional (LIT - CI)

Corregut del viatge als Territoris Ocupats

El mur de l'apartheid

"Nosaltres som aquí i ells allà"

El 23 de juny de 2002, el govern israelià va aprovar el pla per construir un 'mur de seguretat' al llarg de tota Cisjordània, que hauria d'estar el juny de 2003. Aquest mur de l'apartheid d'Israel es construiria no pas en les seves fronteres internacionals de facto (més o menys la línia de l'armistici de 1949 o "línia verda") sinó a l'interior de Cisjordània, damunt de terres confiscades als palestins. El mur (i les àrees militars tancades que l'han d'envoltar) suposaria l'annexió a Israel d'aproximadament el 10% de Cisjordània. Segons els estudis de grups palestins el mur de l'apartheid també annexionaria il·legalment terra palestina que conté uns 57 assentaments israelians, amb 303.000 colons. 384.918 palestins quedarien il·legalment annexionats a Israel, o tancats dins del mur. Els palestins transferits il·legalment al control directe de l'Estat israelià no tindrien garantida la condició de residents o la ciutadania, cosa de la qual sí que gaudeixen els colons israelians.

LAW ha argumentat amb solidesa que l'anomenat "mur de seguretat" israelià és, de fet, un mur d'apartheid. El mur restringirà la llibertat de moviments dels palestins, l'accés al treball i a la terra – ha de dividir en funció de la identitat ètnica, nacional i religiosa. El mur de l'apartheid comporta l'annexió il·legal d'algunes de les terres més fèrtils de Cisjordània i els recursos hídrics, mentre empeny els palestins a viure en bantustans, cantons i enclavaments, amb la qual cosa Israel es garanteix el màxim control sobre les vides i les terres palestines.

La part nord del mur, des de Salem al sud de Qalqília, hauria de fer 110 km de llarg. 17 pobles i ciutats palestines amb 18.918 habitants quedarien dins del mur mentre que milers de dunums de terra serien destruïts, confiscats i il·legalment annexionats a Israel amb ordres militars. Aquests 17

pobles palestins quedarien separats en 4 bantustans o cantons diferents. La terra entre el mur i Israel quedaria com a zona militar tancada. Israel diu que es donarien permisos especials per permetre als palestins que visquessin dins d'aquesta zona entrar a Cisjordània, amb checkpoints permanents cada 15 km al llarg del mur. Els palestins de l'altra banda haurien de demanar permisos especials per entrar a la zona militar tancada .

Pel que fa a la part del mur al sud de Cisjordània i Jerusalem, encara no s'han aprovat els plans detallats i mapes. Malgrat això ja s'han confiscat 700 dunums de terra palestina per construir el mur en aquesta zona. La llargada d'aquesta part sud seria de 215 km i implicaria l'annexió de facto de 400 quilòmetres quadrats, dels quals un terç pertanyen al Jerusalem Est ocupat. En total suposaria l'annexió de 39 assentaments construïts il·legalment, amb 270.000 colons i 276.000 palestins. "Per resoldre el problema demogràfic dels palestins de dins el mur" apunta el Ministeri de Negociacions Israel està construït dos murs al voltant de Jerusalem, el primer dels quals és un mur interior construït sobre els límits municipals de Jerusalem".

Per mantenir la visió exclusivista i expansionista del Jerusalem d'Israel amb el màxim de jueus israelians i tan pocs palestins com sigui possible, Israel podria (i, pel que es veu, pot) crear un bantustan que inclogués el poble de Kfar 'Aqab i el camp de refugiats de Calandia, encara que els seus habitants tenen carnet d'identitat de Jerusalem. Amb aquest mur quedarien aïllats alhora de Cisjordània i de Jerusalem, i Israel evitaria el molest problema de què fer amb milers de palestins a la "seva" banda del mur.

Extractes de la declaració de LAW (Societat Palestina per la Protecció dels Drets Humans i el Medi Ambient), novembre de 2002.

Cinquanta anys fora de casa

Amb més de dos terços de la població refugiada, el dret del retorn és, sense dubte, una de les reivindicacions fonamentals del poble palestí que, alhora, ha estat oblidada per Arafat en els Acords d'Oslo i en tots els intents posteriors. Els camps de refugiats dels TPO – vam poder-ho veure en alguns camps de la Franja de Gaza i en els de Betlem – són, per això mateix, els nuclis més actius de la resistència palestina.

Actualment hi ha uns 4.9 milions de palestins refugiats, d'aquests 3.874.738 es troben fora de la Palestina històrica, sobre tot a Jordània (1.639.718), Síria (391.651) i el Líban (382.973). Als TPO n'hi ha 607.770 a Cisjordània i 852.626 més a la Franja de Gaza. Molts dels palestins que no van ser expulsats del territori de l'Estat d'Israel també han estat desplaçats internament.

Les condicions de vida dels refugiats són duríssimes dins i fora de Palestina. Per exemple al Líban els refugiats palestins no poden viure fora dels camps, necessiten permisos especials per moure's d'un lloc a un altre, tenen vedat l'accés a la universitat i hi ha un llistat d'oficis que tenen prohibit d'exercir.

Als camps dels TPO la situació dels refugiats és d'amuntegament, tant, que al camp de refugiats d'Aida, a Betlem, ens explicaven com una de les activitats que preparaven per a la mainada era portar-los de tant en tant a algun lloc on "puguessin mirar lluny"; la vista se'ls atrofiava, perquè dins dels camps de refugiats, miris on miris, sempre estàs envoltat de parets. L'exemple més contundent de la densitat de població als camps és en el de Jabalia, al nord de la Franja de Gaza, on viuen 90.000 refugiats en una superfície de 3 km². Això explica fins a quin punt són brutals accions israelianes com el bombardeig amb míssils que a finals de juliol de 2002 va fer 16 morts i més de 250 ferits (la majoria infants) al camp de refugiats de la ciutat de Gaza. D'altra banda, les

demolicions de cases com a forma de càstig col·lectiu als familiars de combatents palestins adquireixen també una altra dimensió: al camp de refugiats de Dheisheh, es calculava que l'enderroc amb bulldozers d'una de les cases que hi havia sentenciades per Israel provocaria la destrucció de 12 cases contigües més i que, per tant, 200 persones es quedarien sense sostre.

Amb la complicitat de l'ONU

Els camps es troben sota la responsabilitat de la UNRWA, l'agència de l'ONU per als refugiats palestins. Així, als TPO hi ha sistemes paral·lels d'educació primària i de sanitat: el de l'ONU pels refugiats i el de l'ANP per la resta dels palestins. Però l'ONU no proporciona en

absolut les condicions mínimes de subsistència als camps: no ja els aliments, sinó que els refugiats han de pagar l'aigua, l'electricitat, etc. Tampoc no proporciona una estructura sanitària capaç de cobrir les necessitats, de fet només als camps més grans hi ha algun tipus d'establiment sanitari. La inhibició de l'ONU arriba a ser tan greu que amb el pressupost de la UNRWA no n'hi ha prou no ja per oferir material escolar als infants refugiats sinó ni tan sols per pagar el sou als mestres –que són palestins. En aquesta situació algunes escoles de l'ONU arriben a cobrar als pares, cosa que en la majoria dels casos és materialment impossible. Amb aquests elements pensar que l'ONU proporcionaria seguretat als camps de refugiats dels TPO seria una quimera, els camps de refugiats pateixen la mateixa repressió de l'exèrcit israelià, de fet els hospitals i escoles dels camps, amb la bandera de l'ONU com a única protecció que aquesta els ofereix, són tirotejats sistemàticament per l'exèrcit. Per al personal palestí de la UNRWA les restriccions imposades per l'exèrcit israelià són les mateixes que per a tots els

(Estiu 2002)

Màrtirs

Quan estàvem a Betlem vam tenir l'oportunitat de visitar la família de Daryan Abu Aysha, una noia que va dur a terme una acció suïcida el 27 de febrer de 2002. Aleshores tenia només 18 anys i estudiava filologia anglesa a la universitat d'Al Quds. Volia ser periodista, per explicar al món com pateix el seu poble.

La casa de la família estava amenaçada de demolició per l'exèrcit: Israel manté una política sistemàtica de repressió sobre els familiars dels kamikazes que consisteix a destrossar-los la casa i deportar-los a la franja de Gaza.

El pare de la noia volia explicar-nos perquè la seva filla havia decidit omplir el seu cotxe de bombes i estavellar-se contra un control militar. Daryan vivia al

camp de refugiats de Deheishe des que havia nascut. Dos dels seus germans i molts amics havien estat assassinats impunement per les tropes israelianes. "En qualsevol moment entren al camp i maten qui volen: la meua filla sabia que, d'alguna manera, ja estava morta, i no volia esperar fins que li toqués a ella".

"A les presons la tortura és sistemàtica"

Amb més de 850.000 condemnes d'empresonament des de 1967 el poble palestí pateix l'ús de la presó com a arma de guerra. Es pot dir que gairebé tothom té un familiar pres i les associacions de defensa dels presos juguen un paper molt important. Vam visitar-ne una a Betlem i una altra a Gaza.

Parla'ns de l'Associació de Presos.

Es crea el 93 per l'atenció social i els drets del presos amb gent que acaba de sortir de la presó i altres que encara són dins. Som a totes les ciutats importants de Cisjordània. Sobre tot donem suport als presos i a les famílies i lluitem pels drets a les presons israelianes que han de ser els dels presoners de guerra que estan regulats a la IV Convenció de Ginebra. Fem activitats a tres nivells: difusió; mobilització i suport legal. Penseu que actualment hi ha uns 8000 presos polítics, en diverses modalitats: en centres de detenció, presons centrals i presons militars. En els últims 5 mesos han fet uns 6000 presos, això és una arma de guerra més contra els palestins. Hi ha tot tipus de gent presa, és una guerra total: dones, nens, joves... Hi ha 250 menors d'edat detinguts i 300 ferits empresonats directament sense passar per l'hospital, 40 dones. 1700 dels detinguts ho són administrativament, és a dir, no hi ha cap càrrec contra ells.

Quines són les condicions de vida a les presons?

Les condicions de vida són molt difícils sobre tot als camps militars al Negeb (Ansar III) i Ofar, a prop de Ramal-la. No estan cobertes les necessitats bàsiques mínimes: roba, higiene; no reben cap tractament mèdic; hi ha insectes i contaminació... tot això és una

altra forma de càstig contra els palestins. Per exemple, les dones preses a Ramle ara estan en vaga de fam des de fa 16 dies per les males condicions de vida, perquè es va rebentar una claveguera a dins de la presó.

El conflicte polític es reflecteix a l'interior de la de la presó i, per tant, l'administració de la presó actua igual que fora, castigant els presos: cel·les d'aïllament, gasos, canvis de presons, els colpegen, els lliguen als llits, etc. Amb les dones, moltes de les quals són menors, fan el mateix, ara les tenen confinades. Hem fet crides i protestes a l'ONU, a Amnistia Internacional, a ONG's, però Israel no respon. Aviat farem un acte a la Nativitat de Betlem amb els fills dels presos que deixaran anar amb globus amb missatges perquè arribin als seus pares presos. De tota manera, ara el problema més important és el dels advocats. Els presos tenen dret a un advocat i a les visites de les famílies, això són qüestions humanitàries i no pas polítiques, però Israel ho planteja com si fossin qüestions polítiques. Els advocats palestins no poden entrar als jutjats ni a les presons,

només els que tenen nacionalitat israeliana. Nosaltres tenim set advocats israelians, uns quants són palestins i els altres, jueus.

Quines diferències hi ha en el tracte dels presos entre els de la I i els de la II Intifada?

Israel tracta els presos amb esperit de revenja. Hi ha maltractaments físics des de la detenció per part dels militars, abans només torturaven durant els interrogatoris.

Durant la II Intifada han mort 100 presos, abans també passava, però no pas amb un nombre de morts tan bèstia. També tenen mètodes nous de tortura, física i psicològica. Enfoquen directament contra la cultura àrab de l'honor, amenacen els homes de violar les seves dones, ... la majoria dels presos tenen problemes psicològics, i aquí no hi ha psicòlegs que puguin ajudar-los.

Ens han dit que les presons són escoles polítiques pels palestins.

Les presons han deixat de ser escoles, els presos estan deprimits, xocats després d'haver confiat en el Procés de Pau d'Oslo. Durant la I Intifada jo tenia molt clar què havia de fer, lluitava per la llibertat i pel meu poble, i, per tant, m'era igual si moria o si em passava molts anys a la presó. Milers de presos de la I Intifada s'han passat molts anys a la presó i alguns encara són dins; però Oslo ha fet que el somni de llibertat i resistència col·lapsés. Oslo ha corromput el sistema de valors de la gent i, per tant, el bloc de lluita s'ha enfonsat, ens hem convertit en un poble d'esclaus, fins i tot amb la policia palestina reprimint-nos. Qualsevol poble ocupat té el dret natural de resistir, però amb el nou discurs la resistència és terrorisme. El poble palestí amb Oslo ha d'enfrontar-se per partida doble: a Israel i a la policia i l'exèrcit palestí que treballen per mantenir l'ocupació.

Quin paper fa l'ANP?

Segons els Acords d'Oslo l'ANP és

una autoritat civil sense sobirania, el seu poder es limita al que tenen els ajuntaments. Des de l'any 94 tots els documents oficials es demanen a l'ANP, l'ANP agafa el paper i negocia amb Israel i aconsegueix o no allò que diu el paper. Aquí, per exemple, l'oficina administrativa d'Israel –que ara és militar- es va traslladar 2 km des del centre de Betlem als afores, l'ANP es limitava a fer de medidora.

Oslo ha suposat una forma d'ocupació encara més perillosa: des de fora semblava que aquí hi havia pau i que no hi havia ocupació, però aquesta visió internacional és radicalment falsa: amb Oslo es multiplica el nombre d'assentaments i amb les bypass roads creix la terra ocupada; els presos són traslladats a Israel; es necessita el permís israelià per entrar i per sortir; apareixen els check points, etc.

Per això esclata la II Intifada, respon al procés d'acumulació de ràbia contra l'ocupació i contra l'ANP.

Els partits de l'OAP no sobreviuen l'impacte d'Oslo en el poble perquè els seus programes han col.lapsat. Es crea un conflicte intern dels palestins contra l'ANP que s'oblida que existeix l'ocupació i dedica els diners que arriben a edificar un estat irreal en lloc de lluitar contra l'ocupació.

Els programes dels partits polítics es converteixen en la contradicció entre el discurs per la llibertat dels palestins i allò que exigeixen d'aquests partits l'ANP i la comunitat internacional. Denunciar l'ocupació –que és el que sentien que havien de fer- durant el procés d'Oslo implicava patir la repressió de l'ANP i, per tant, alguns partits opten per l'ambigüitat i molts líders polítics són empresonats per l'ANP. Dins d'Oslo no hi cabia denunciar l'ocupació israeliana. Seguint Oslo l'ANP intenta un procés de cantonalització, de formació de petits nuclis autònoms de poder, però això és un contrasentit, no es pot construir sense començar per

destruir l'ocupació! L'ANP és corrupta encara en un altre sentit: sistemàticament i conscient un grup s'ha dedicat a controlar l'economia i tot el poder i això és el que volia Israel, un govern dèbil, no pas una ANP real.

Amb tot això... a tu et sembla que Arafat ha jugat un paper de col.laboracionista?

Arafat no és un col.laboracionista sinó més aviat un líder impotent. Es pot veure com el responsable dels 8000 presos palestins perquè no ha posat els recursos per treure'ls, però és que no té recursos per fer-ho.

Pels palestins Arafat és un líder impotent, ara Israel el desqualifica perquè no fa allò que estava previst a Oslo que fes: de guardià d'Israel. Li fan pagar el preu pel no a Camp David, que era una ordre d'EUA. També s'ha oposat a la sobirania israeliana de Jerusalem, i el poble palestí ho paga amb ell. Encara que hagi abandonat el dret del retorn del 48 i que només en faci un defensa moral, li fan pagar. Però és evident que Israel el va corrompre, va crear els VIP's, l'elit dins de la societat palestina que tenia un passaport diferent que els permetia entrar i sortir i fer el que els semblava amb tota llibertat.

Arafat s'autoconstrueix una imatge falsa, fa com si fos el president d'un Estat, però l'Estat, de fet, no ha existit mai, perquè

mai no n'ha tingut les eines. Israel s'ha limitat a donar símbols: una bandera, un passaport -que de fet porta el número del carnet d'identitat israelià que dona Israel-, però no pas la llibertat real.

En aquesta II Intifada hi ha una estratègia de resistència global?

La gent es troba en un estat de depressió, tenim la sensació que no podem fer res, tot està trencat per la intensitat –els F16, els míssils, els Apaches...- de la repressió israeliana mentre que els palestins no tenim res: el resultat és el sentiment d'impotència. La

Intifada va començar essent popular, tothom era al carrer -les escoles, les mesquites...- però la intensitat de la repressió ho ha esfondrat. A Betlem va haver-hi una manifestació cap al check point, abans d'arribar al dels israelians hi havia el check point palestí. L'exèrcit d'Israel va començar a disparar contra els manifestants. La gent demanava a la policia palestina que disparés contra l'exèrcit i els protegís, però van negar-s'hi. La Intifada ha acabat limitant-se a una cosa militar. Per primera vegada en 50 anys de lluita apareix l'estratègia dels atemptats suïcides, això expressa quin és la situació de desesperança de la gent.

Segurament saps que a l'Estat Espanyol -incomunicats i assetjats per la Guàrdia Civil- hi ha tres dels activistes palestins que Israel va manar deportar en un acord signat amb l'ANP sota els auspicis de la UE per posar fi al setge de l'Església de la Nativitat. Què et sembla aquest acord?

L'acord de la Nativitat és inacceptable, és una solució il·legal i inhumana. El concepte de deportació és il·legal i, per tant, tot el que ve després també ho és, i tot això s'ha de denunciar. Com també que la gent que va estar assetjada a la Nativitat va passar 42 dies en una situació desesperada i que ningú no va proporcionar-los cap tipus de protecció.

"Arafat no garanteix els nostres drets"

Abans de la Intifada, creuaven cada dia per a treballar a Israel. Han arribat a reunir 10.000 treballadors en manifestacions a Gaza ciutat malgrat els checkpoints i a Khan Younis –on els vam trobar- estan acampats davant de la seu del governador de l'ANP. Els treballadors acampats denuncien la situació desesperada a què els aboca l'ocupació israeliana, però també, la responsabilitat que hi tenen l'Autoritat Palestina d'Arafat i la direcció dels sindicats.

Quines són les vostres reivindicacions?

Els treballadors que anàvem a treballar a Israel estem aquí acampats amb una plataforma de reivindicacions fixa. Estem contra els sindicats oficials perquè no fan res per millorar la nostra situació i només reparteixen quatre engrunes. Hi ha moviments d'aturats com el nostre a tota la Franja, amb accions col·lectives i manifestacions. L'última que hi va haver a Gaza ciutat va ser de 10.000 persones encara que n'hi hagués hagut moltes més si no fos pels problemes de comunicació i els checkpoints.

Les nostres demandes urgents són: 1. diners per pagar els llibres de l'escola dels nostres fills i una ajuda perquè puguin anar-hi - l'escola ara demana diners als pares perquè l'ONU ha anat retallant els pressupostos; 2. Seguretat Social, des de la II Intifada no tenim res, no tenim feina i ens hem gastat tot el que teníem. Aquesta acampada es radicalitzarà la setmana que ve amb una vaga. L'única resposta que de moment hem rebut del governador va ser quan va atropellar-ne un de nosaltres amb el cotxe. També tenim l'amenaça que ens tallaran l'aigua i la llum de les cases, evidentment no podem pagar-ho i, per tant, si vénen, ens hi enfrontarem. A més sabem que hi ha ajuts que arriben per nosaltres però no ens arriben mai, i això vol dir que algú s'està quedant el menjar dels nostres fills. També és molt important el tema dels diners per a què els nostres fills puguin anar a l'escola: si quan el setembre comenci el curs no hem rebut els diners,

el curs escolar no començarà, portarem els fills aquí, a l'acampada, amb els seus pares.

Quin és el nivell d'atur?

La taxa d'atur oficial és del 60%, però amb tota la gent que treballava a Israel

Aturats acampats a la governació palestina de Khan Younis

això no és real, són certes feines per ONG's, l'ONU i l'ANP que emmascaren les dades, l'atur real és del 95%.

Pots explicar-nos quines eren les condicions de treball a Israel?

Quan treballàvem a Israel, per poder passar els controls i tot això havíem de sortir de casa a la 1 o les 2 de la matinada i no tornàvem fins a les 9 del vespre. A més Israel ens prenia el 17% del sou en concepte de cotitzacions a la Seguretat Social, però mai no n'hem vist ni un duro. Des del començament de la Intifada Israel només deixa passar 5000 treballadors, als quals fan despullar per creuar la frontera.

El problema de fons és que no hi ha una estructura pròpia de producció

palestina, tota l'economia depèn d'Israel, per això la nostra exigència a l'ANP és que creï llocs de treball d'una vegada, que posi fàbriques en marxa. Aquí a la Franja de Gaza pot produir-se immediatament, per exemple, menjar, però Israel no ens deixa exportar i així estem, només podem menjar pa, tomates i cogombres. Mentrestant l'ANP filtra les informacions, diu que la situació és molt dura, però mai no ha fet res per permetre que hi hagi una estructura productiva pròpia, als rics se'ls en fot quina és la situació dels treballadors. Potser els països tercers podrien acceptar els productes de la Franja, però tot això a Israel se li ha d'imposar, perquè no vol acceptar que tinguem una producció autònoma. També podem treballar en la construcció, som nosaltres qui ha construït Israel, i ara no tenim res de res.

Rebeu algun tipus de protecció social de l'ANP?

L'ANP té muntat un sistema de pensions rotatives a través dels sindicats, però amb això no n'hi ha per res, no hi ha una Seguretat Social de veritat. De tant en tant se suposa que Israel desbloqueja part del que nosaltres hem cotitzat amb el 17% del sou i ho dóna a l'ANP però a nosaltres no ens n'arriba res. Per això exigim que l'ANP creï immediatament una caixa de resistència de 2 milions d'euros, que pot sortir dels diners que recapta dels impostos sobre el tabac i el joc i els aranzels sobre els productes que entren als Territoris. A més volem que els diners els ingressin al compte corrent de cadascun dels treballadors aturats perquè no ens refiem gens de l'ANP ni dels sindicats. L'ANP és absolutament corrupta i nepòtica: teòricament tots els aturats tenim el dret de treballar rotativament, però l'ANP enxufa qui vol.

Què penseu dels sindicats?

Els sindicats no representen els treballadors sinó a l'ANP i nosaltres estem contra l'ANP i contra els sindicats. Amb una excepció ben clara: si són els EUA qui ha d'imposar el canvi a l'ANP, nosaltres hi estem del tot en contra. Pel que fa als sindicats l'estratègia és enfrontar-nos a les eleccions amb les direccions actuals i prendre-les i estem segurs que guanyarem. El problema és que des de que ha esclatat la Intifada ha estat impossible fer eleccions per la pressió israeliana dels checkpoints i tot això.

(Estiu 2002)

"L'economia palestina està sotmesa a Israel"

A Khan Younis, a la Franja de Gaza, vam poder reunir-nos amb representants de la Unió General de Sindicats de Palestina. El bloqueig total a què Israel sotmet els territoris ocupats des de l'inici de la Intifada, sumat a la subordinació absoluta a la indústria israeliana de l'estructura productiva palestina i a la substitució de la mà d'obra palestina, que aquesta utilitzava fins ara en condicions de sobreexplotació, per mà d'obra jueva de noves onades migratòries cap a Israel, condemnen la major part dels treballadors palestins a l'atur i, amb ell, a la fam.

Quina és la situació general dels treballadors palestins?

La taxa d'atur a la Franja de Gaza i Cisjordània se situa entre el 60 i el

arribar a la costa. La destrucció de la infraestructura agrícola, el fet que els assentaments se situen damunt de les bosses d'aigua mineral i la impossibilitat de l'exportació provoca una baixada del preu dels productes agrícoles, amb el que se'n treu no n'hi ha prou per menjar i, per tant, de cara a l'any que ve no hi haurà collita. També hi ha atacs nocturns diaris de colons i de l'exèrcit que últimament, com ahir a la nit a la ciutat de Gaza, es dediquen a bombardejar els tallers amb l'excusa que s'hi fabriquen armes. L'extensió dels check points implica problemes de desplaçament pels treballadors, els estudiants i les mercaderies. També té impacte sobre els nens: inestabilitat i malsons. Ningú no pot sortir de la Franja de Gaza sense una autorització d'Israel; la Franja és una presó. Palestina és un poble de pau, però Israel ha provocat la situació dels kamikazes i guerrillers, Israel trasllada tots els problemes interns cap a Palestina.

Com és l'estructura econòmica dels Territoris?

L'estructura productiva industrial de la Franja és de petits tallers, com a màxim

de 6 o 7 treballadors. Ara no hi ha activitat industrial, perquè tota la producció està subordinada directament a la indústria israeliana. Des del 67 Israel es dedica a desmantellar la indústria a Gaza i a Cisjordània i a subordinar-la a la d'Israel per aconseguir mà d'obra només per a la subsistència i sense drets per a la indústria d'Israel.

Quines eren les condicions de treball pels palestins a Israel?

Després de la I Intifada la situació és diferent pels que tot i que no tenien contracte treballaven directament per un patró, que tenien certa estabilitat; i els jornalers, que no en tenien gens. L'empresari ha de declarar el temps de treball i per tant cotitzaven com per tenir dret a la prestació d'atur israeliana i tot i això, però l'empresari només declarava 5 ó 6 dies, per tant, mai no arribaven a tenir dret a cobrar la prestació d'atur. Pels jornalers, és clar, encara menys. L'Estat israelià retenia un 17% del sou dels treballadors palestins, del qual un 3% anava a parar directament a l'exèrcit.

Quina cobertura social hi ha pels aturats?

Els sindicats donen 100 dòlars a entre 3000 i 4000 persones aturades cada mes rotativament, la major part prové dels salaris dels palestins que treballen. Hi ha un projecte d'entrega de 40 euros en menjar al mes a totes les famílies en atur que ve d'Aràbia Saudita, però no hi ha ni diners ni feina per tots els aturats. Fa un mes va haver-hi una vaga per a la gratuïtat de l'ensenyament i per a què resolguin l'atur creant llocs de treball i prestació d'atur, i ara mantenen una acampada.

Com funcionen els sindicats palestins?

Ens organitzem a través de branques productives, n'hi ha 8, que s'agrupen en la Unió General de Sindicats de Palestina, que forma part de l'OAP i que té 70.000 treballadors de Gaza i Cisjordània afiliats. Tot i l'atomització dels treballadors, gràcies als cursos de formació que hem organitzat hem pogut establir lligams entre els treballadors. Els representants són escollits directament pels treballadors. La UGSP té relació amb l'ANP, com a qualsevol país, però el finançament no ve de l'ANP i no passa per l'ANP, hem aconseguit seguretat social per 30.000 treballadors a Gaza i 30.000 a Cisjordània i això imposant-nos per sobre de l'ANP per ajudar els treballadors. Formem part de la Unió Internacional de Sindicats i d'aquí traiem els diners per funcionar.

70%, la situació ha empitjorat molt des de l'esclat de la Intifada. Entre els aturats hi ha unes 3000 dones que treballaven en l'artesania, els homes que anaven a treballar a Israel i els de la indústria dels Territoris perquè depèn totalment d'Israel. El mateix passa amb els pescadors, des de fa dos anys no poden creuar el check point per

"Vivim una repressió brutal"

Els estudiants palestins són un dels objectius prioritaris de la repressió israeliana. És freqüent que l'exèrcit entri a les facultats i que aquestes romanin tancades durant llargs períodes. Quan vam visitar palestina, les universitats funcionaven els mesos de l'estiu per poder recuperar les classes perdudes durant l'ofensiva de la passada primavera. A més pateixen també les conseqüències de la política econòmica d'Arafat basada en la creació d'universitats privades amb matrícules desorbitades.

Quina és la situació que viu els estudiants palestins?

Som una part del poble palestí i, per tant, com a estudiants des de primària a les universitats, i sobre tot els de certes capes socials, tenim els mateixos problemes que tots els palestins. La majoria d'assassinats d'Israel són d'estudiants; els bloquejos de carreteres fan que hi hagi molts problemes per arribar a la universitat, els check points, a més, són una trampa per assassinar-nos o detenir-nos. No podem seguir els cursos i en segons quins moments no ens podem examinar.

L'altre problema molt important és econòmic, no podem pagar les despeses i les matrícules. Quan un pare no pot treballar, aleshores els fills no poden anar a la universitat.

Això també genera problemes dins de la família, el pare és incapaç d'aconseguir els diners ... La política sistemàtica d'Israel és fer créixer la taxa d'analfabetisme.

Fins a quin punt actua l'exèrcit directament contra les universitats?

L'exèrcit ataca les universitat per destruir infraestructures com laboratoris o els ordinadors, com ja han fet a la de Birzeit, a la de Betlem i a la d'Al Quds; altres vegades impedeixen que es facin exàmens o directament assassinen estudiants. Aquí a la Franja la Universitat d'Al Quds està molt a prop del chek point entre Gaza i Khan Younis i, per tant, l'exèrcit hi entra quan vol.

Aquest any no s'hi han pogut fer exàmens i ja hi hagut 10 morts i

100 detinguts, entre ells alguns professors. D'altra banda dos mesos després encara no han arribat els resultats dels exàmens de selectivitat. A Cisjordània la Universitat de Birzeit està tancada per l'exèrcit.

Les universitats palestines són públiques?

Totes són privades menys una i en general l'ANP en paga els laboratoris. Per 10 hores de classe hem de pagar uns 200 euros de matrícula per semestre a la Franja de Gaza, a Cisjordània és més car. Per tant molts estudiants no poden pagar i per tant els profes no cobren i, en conseqüència, no han tingut cap més remei que anar a la vaga; ara tampoc no cobren, però segueixen treballant igual.

Hi ha algun tipus de sistema de beques?

Hi ha unes beques de la Unió Europea que gestiona l'ANP per als millors estudiants, però n'hi ha molts que tenen notes de 9 sobre 10 i es queden sense beca. Aproven la selectivitat un 70% dels estudiants de lletres i un 60% dels de ciències.

Com esteu organitzats a les universitats?

Els sindicats d'estudiants funcionen amb eleccions lliures per formar part del consell d'estudiants de cada universitat. Les organitzacions que es presenten són de partits polítics laics -Fatah o el Front Popular- o islàmics - Hamas-. Però des de que ha començat la II Intifada no ha estat possible fer eleccions.

Com van participar els estudiants en la I Intifada i com hi participeu ara?

Ja abans de la primera Intifada hi havia organitzacions dins de les universitats, però eren clandestines perquè la Unió General d'Estudiants Palestins formava part de l'OAP i això volia dir penes de dos anys de presó. En la I Intifada els estudiants i els professors van començar a sortir junts en manifestacions al carrer, i van tenir un paper molt important. En aquesta II Intifada també som molt actius i, sobre tot, rebem molta repressió, patim les represàlies cada vegada que hi ha un atemptat.

"També som part de la Intifada"

La dona juga un paper fonamental a la societat palestina: des de garantir la supervivència de la família fins a lluitar a la Intifada, cosa que ens topa amb la situació de la dona a la majoria de països àrabs. A Gaza vam trobar-nos amb representants de sis organitzacions de dones: Amira, Watam, la Secció de Dones del Centre Palestí pels Drets Humans, la Unió Nacional de Dones Palestines, la Unió General de Dones i la responsable de Dones de l'Ajuntament de Khan Younis.

Quina és la situació de les dones Palestines?

El percentatge de dones palestines que reben educació és molt alt respecte a les dones de la resta del món àrab, són el 48% dels estudiants de la universitat. Avui, per fi, han arribat les notes de la selectivitat i la més alta és la d'una noia. Pel que fa a la salut el problema és que la majoria de les dones són refugiades; al camp de Khan Younis hi ha una sola clínica i des del 94 que va arribar l'ANP la situació és molt dolenta.

Des del punt de vista social, lluitant hem aconseguit un cert prestigi dins de la societat palestina; no és gens fàcil que al món àrab les dones puguin tenir presència pública en tots els àmbits de la vida. Tot continua essent molt difícil, però el paper de les dones a la universitat ja és molt important i comencem a tenir presència en el món laboral. Això provoca molts canvis i és complicat perquè en la situació d'atur que hi ha ara la prioritat és per l'home. Però, en canvi, el fet que

moltes vegades els homes tinguin prohibit el pas pels check points fa que hi hagi dones que treballin per mantenir la família.

Com treballem en la inserció de les dones en el món laboral?

Fem formació i hem muntat tallers de producció de coses com artesanía, teixits o melmelades i, d'altra banda, intentem fer llars d'infants, però tenim problemes econòmics molt greus per tirar-ho endavant. Ara mateix podríem començar a produir en quantitat, però els bloquejos ho fan impossible, les primeres matèries han de passar necessàriament per Israel, i Israel no ho vol. També hi ha problemes amb la competència de Turquia i altres llocs en què es produeix molt més barat. Les dones reclamen i participen molt en les activitats de formació, sobre tot les que tenen menys recursos econòmics, per poder ajudar la família.

La dona està discriminada per la llei palestina?

No. En les coses de la vida normal com el treball, la participació, etc. teòricament hi ha una igualtat total. Al Consell Legislatiu Palestí, per exemple, hi ha dones com la Hanan Hsrawi i, per tant, tenim una llibertat política real. En aquest sentit la situació també és molt millor que a la resta del món àrab: no hi ha cap dona als parlaments d'Egipte ni de Jordània. En les coses de dret de família, com el casament o el divorci, regeix la llei islàmica.

Fins a quin punt teniu el suport dels homes en la vostra lluita?

El primer que va reivindicar la igualtat de les dones va ser Amin, un home, des d'Egipte. Però en essència els

homes han hagut d'anar-se adaptant a la situació a mesura que les dones anàvem fent conquestes; hi ha molt pocs homes que defensin obertament els drets de les dones.

Quin impacte té el creixement de l'islamisme en la situació de la dona?

És veritat que els moviments religiosos avancen, però també ho és que dins de la llei islàmica la posició de les dones és millor. Els moviments islàmics són els més actius i tenen branques de suport a les dones però EUA ha obligat l'ANP a tancar-les. Les associacions que treballen per les dones dins dels moviments islàmics tenen plena llibertat per actuar. Al carrer la major part de la població és musulmana, però fins i tot en aquesta esfera hi ha una certa apertura, encara que a vosaltres us pugui sorprendre que quasi totes les dones duem mocador. A nosaltres ens sobten coses com els maltractaments, les xifres que teniu a Europa són bestials; aquí a Khan Younis l'any passat va haver-hi 3 casos de maltractaments i un dels tres era la família de la dona que va matar el marit per haver pegat la dona.

Quin va ser el paper de les dones en la I Intifada i quin teniu en aquesta?

La I Intifada va ser global i tots vam participar-hi i, per tant, també les dones, 65 dones van anar a la presó. Sobre tot es tractava de defensar la societat i pel que fa a la cosa militar les dones feien tasques de suport com portar municions, portar kalashnikovs, etc. A la II Intifada hi ha hagut dones kamikazes. Des d'alguns sectors es planteja que el paper de les dones ha de ser social i no pas militar, però a la pràctica tothom participa en la Intifada. D'altra banda aquesta II Intifada té conseqüències molt més bèsties, el nombre de cases destruïdes o de màrtirs, i, per tant, toca a tothom molt més directament. Volem comentar que sabem que a Israel i als mitjans de comunicació d'Occident es diu que les mares envien els nens a la guerra, però les dones es posen sempre al davant si un tanc ataca els nens.

Com veieu la solució per al poble palestí?

La solució és política militar. I com hem dit, en totes dues coses les dones hi participem. El que heu de tenir molt clar és que els EUA són qui imposa la situació que estem vivint.

"Israel és el responsable dels atemptats suïcides. Jo no puc condemnar els palestins"

També vam voler conèixer les organitzacions d'esquerra israelianes que treballen en el marc de l'AIC. Vam fer aquesta entrevista a la Connie, a Jerusalem Oest.

Què és l'AIC?

L'AIC neix l'any 84 i és mixt, hi treballem palestins i israelians. Tenim una seu aquí a Jerusalem, on treballem 3 jueus i una palestina israeliana; i una a Betlem, als territoris ocupats, on treballen palestins i un jueu. L'any 87 el director de l'AIC va estar a la presó per "terrorisme". Ens pronunciem contra l'ocupació, que inclou els assentaments i Jerusalem Est. Estem dins de l'esquerra "radical" israeliana. Una de les activitats a què donem suport és al boicot als productes israelians –tots, no només als dels assentaments.

Com és l'oposició israeliana?

A Israel no hi ha oposició; hi ha unanimitat antiterrorista, l'obsessió per la seguretat. L'atur és del 12%, que és la taxa més alta de la història, el nivell de vida ha caigut un 20% en els últims dos anys, s'ha anunciat la deportació de 50.000 treballadors immigrants, ha crescut la violència domèstica... Tot i això hi ha un 60% de suport a Sharon, les enquestes diuen que hi ha un suport del 70% a l'atac de Gaza. És la doctrina del món contra nosaltres.

Quina repercussió ha tingut l'11 de setembre?

Amb l'11 de setembre el discurs d'EUA contra el terrorisme i l'islamisme ha crescut. Si EUA hagués fet parar Israel, Sharon s'hagués aturat, però, al contrari, s'ha amagat tot amb la croada antiterrorista.

Cap on du la política de Sharon?

L'objectiu de Sharon és expulsar tots els palestins. Necessita un estat palestí perquè si s'annexionessin els territoris es perdria la majoria de jueus a Israel. Tot i això el primer pas és carregar-se

Arafat, que està totalment deslegitimad; després cal una AP a les ordres de Sharon: és més fàcil quan és la policia palestina qui assassina el poble palestí.

Quin paper juga el Partit Laborista?

El seu Procés d'Oslo és una mentida. Amb ell s'ha doblat el nombre d'assentaments, han aparegut els check points, les bypass roads etc. En definitiva, es tractava de crear bantustans. Que governi el Likud o el PL és ben bé el mateix. Per exemple, els Alts del Golan són el mateix que la resta dels territoris ocupats, però la societat israeliana no els percep com a territoris ocupats perquè tots els assentaments són laboristes. Tant als Alts del Golan com a la Vall del Jordà els colons no són considerats com a tals per la societat israeliana perquè els laboristes són el cor del poble israelià, es consideren pioners, és el mite d'un desert buit per a un per a un poble jueu sense terra. Allà la destrucció i la deportació han estat tan bèsties que no hi ha una població hostil com a Gaza i Cisjordània.

Tot i això, abans de les eleccions els laboristes hauran de sortir del govern. Tenen el projecte de retirada unilateral dels territoris ocupats, és a dir, ignorant l'existència dels palestins. *Peace Now*, l'organització pacifista més important d'Israel, ha desaparegut amb la II Intifada. Durant el Procés d'Oslo no van escoltar els palestins quan deien que l'ocupació seguia. Aleshores era molt difícil criticar Oslo, però ara són incapaços d'explicar-se per què ha esclatat la II Intifada.

A l'abril del 2002 van aconseguir encara convocar una mani de 70.000 persones, la més gran que hi ha hagut mai a Israel contra l'ocupació, però el lema era "sortir dels territoris per Israel", això vol dir que els palestins continuen sense existir, diuen que cal la retirada, però per salvar Israel. Tot i això la situació als TPO és tan desastrosa que a curt termini la retirada suposaria una

millora de les condicions de vida dels palestins. Cal analitzar-ho amb un equilibri entre el curt i el llarg termini, és evident que la retirada unilateral no és la solució, però també que a curt termini podria ajudar molt; en canvi a llarg termini faria més difícil la lluita per l'existència palestina.

I aquesta "esquerra radical"?

Som 7 grups amb una importància molt gran de les dones perquè hi ha la *Coalició de Dones*. També hi ha els *refusnik* que es neguen a servir als territoris, que reben una oposició molt forta de la societat israeliana. La societat està molt militaritzada –aquí tothom porta pistola- el soldat fa un roll patriarcal, l'home que domina la dona. Els *refusnik* són molt importants dins de l'exèrcit i ajuden molt en la lluita. També hi ha les *Machsom-Watch*, són un grup fonamentalment de dones que observen els check points obertament al costat dels palestins. Són un grup molt petit i en general no aconsegueixen obrir els check points encara que de vegades aconsegueixen que disminueixi la violència contra els palestins, però sobre tot és molt important perquè per primera vegada són dones de 40-50 anys que s'enfronten als soldats i això és un xoc molt gros per a ells. L'exèrcit no està sotmès al control polític, en realitat l'exèrcit és el partit del règim.

I els àrabs israelians?

Teòricament hi ha igualtat entre ells i la resta d'israelians, però a la pràctica tenen papers diferents... per exemple els palestins de Jerusalem Est tenen passaport jordà. La seva situació és molt complicada, a més de l'apartheid de l'Estat d'Israel pateixen el menyspreu dels palestins dels territoris ocupats que els consideren traïdors. D'altra banda la seva situació és molt confosa, representen el 20% de la població d'Israel i tenen 20 diputats al Parlament, però molts d'ells voten partits sionistes, fins i tot de la dreta o ultraortodoxos.

(Estiu 2002)

Fins a quin punt patiu la repressió?

Qui la pateix són sobre tot els palestins, perquè pateixen una doble repressió: la de l'Autoritat Palestina i la d'Israel. El març passat l'exèrcit israelià va destruir els locals de les organitzacions palestines i amb els tocs de queda i tot això treballar s'ha fet impossible. Pels palestins és més fàcil denunciar Israel que l'ANP: l'ANP utilitza l'acusació de col.laboracionista per carregar-se a qui els molesti; per exemple, un palestí de Betselem. Una altra cosa és que hi ha col.laboracionistes palestins de veritat. En canvi, pel que fa a l'AIC, per exemple, tot i que tenim els telèfons punxats pel Mossad, l'exèrcit no gosaria entrar mai aquí, pel pes que tenim.

Què penses de l'ANP?

Oslo va generar esperança encara que era obvi que era un acord dolent. La transició va ser molt ràpida, sense que hi hagués una tradició democràtica als territoris. Això no justifica l'OAP però molts van defensar que encara no es podia criticar, que s'havia de donar un temps de gràcia. A més van reprimir els que van criticar-los. Malgrat tot hi ha grups a Palestina que volen una ANP democràtica. L'essència d'Oslo era, de fet, el paper de la policia palestina reprimint el poble palestí.

I l'islamisme?

El problema és que només els partits religiosos ofereixen una solució, l'ANP no aporta res, no existeix. Qui garanteix una ideologia diferenciada i també els recursos bàsics són els partits religiosos.

I els kamikazes?

Cap israelià no és ningú per donar lliçons als palestins de quines són les formes de lluita que han d'utilitzar. L'única cosa rellevant és: per què existeixen els kamikazes? I és obvi que tota la responsabilitat és d'Israel.

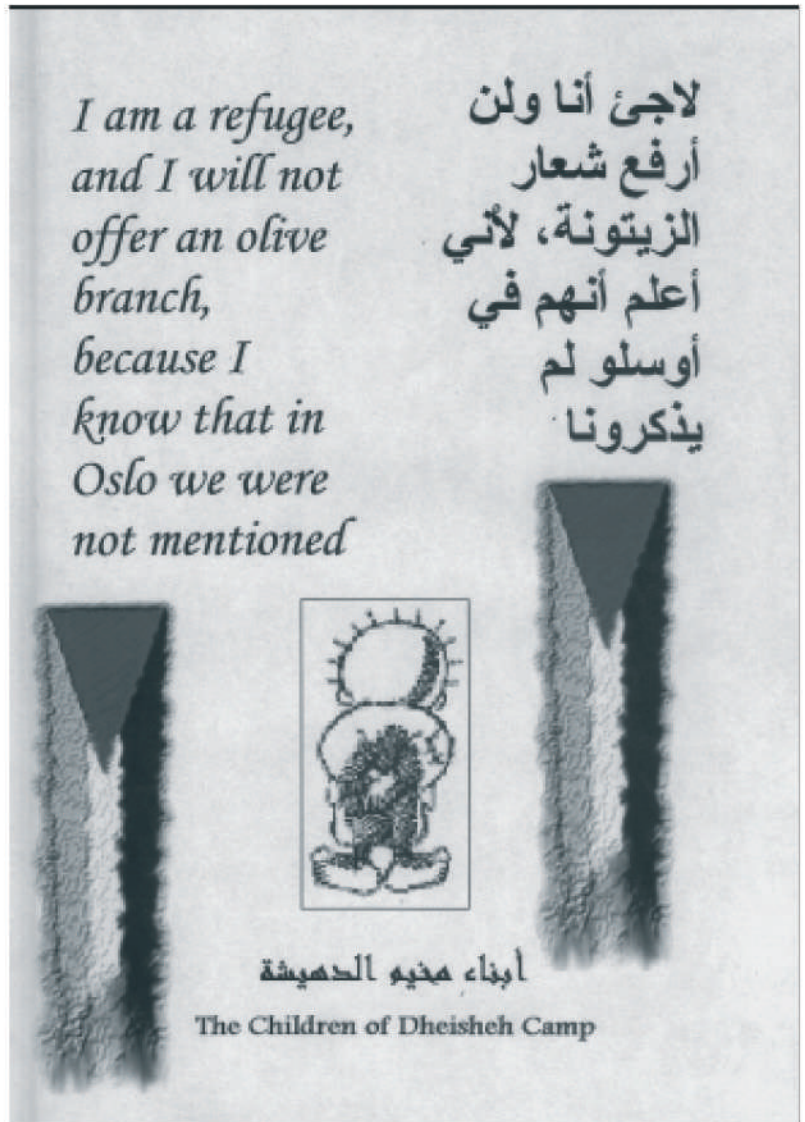
Quina és la solució final?

Personalment, perquè aquesta és només la meua opinió, penso que l'única sortida és la de crear un estat unificat, democràtic i laic, a tota Palestina.

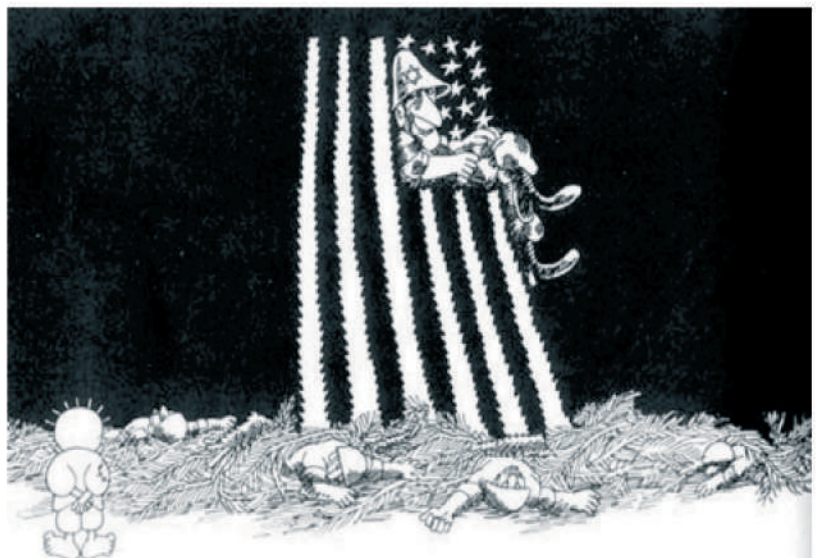
Què et sembla que podem fer nosaltres?

S'ha d'aconseguir crear un contrapès dins de la Unió Europea i EUA a través de la pressió social.

(estiu 2002)

Un jove refugiad del centre l'Ida del camp de Dheisheh, a Betlem ens va enviar aquest cartell. "Sóc un refugiad i no donaré el ram d'olivera, perquè sé que a Oslo no se'ns va tenir en compte".

Jordi Mir i Sílvia Rispau. Membres guionins de la darrera expedició de Missions Crítics per a l'Orient Mitjà i Palestina.

«L'Ajuntament de Girona hauria de trencar les relacions amb Israel»

21 Ruit 13/7/02

Han estat a Palestina en una missió d'observació d'una ONG. Han contactat amb associacions palestines i amb grups israelians d'oposició a Ariel Sharon, i han vist les ciutats palestines aïllades pels controls de carretera dels soldats israelians.

ATUREM EL GENOCIDI A PALESTINA!

Xerrada-Debat

Marc Jamal
(membre de Sodepau que acaba de visitar Palestina)

Cristina Mas
(Lluita Internacionalista)

Dimecres, 17 12h

BOICOT ALS PRODUCTES I RUPTURA DE RELACIONS AMB ISRAEL! CONSTITUIM COMITÉS DE SOLIDARITAT!

LI

Actualització

Testimonis assassinatats

Aquesta és la resposta de Hawaida, coordinadora de l'ISM als territoris ocupats, al nostre escrit de solidaritat:

Gràcies per posar-vos en contacte amb nosaltres i per la vostra solidaritat. Els assassinats i agressions contra els nostres camarades també han aprofundit la nostra determinació per seguir lluitant per la Llibertat de Palestina i la fi de l'ocupació. Constantment redefinim les nostres estratègies i és segur que haurem de continuar fent-ho, davant el que sembla un atac sistemàtic i deliberat contra activistes per la pau, però seguirem endavant. Estem preparant una gran campanya aquest estiu i esperem portar més d'un miler d'internacionals a Palestina. Sisplau, mireu de venir si podeu. La campanya és de l'1 de juliol al 15 d'agost. Hi ha més informació a la nostra pàgina web www.palsolidarity.org

En solidaritat i lluita

Huawida
13/4/2003

Israel vol evitar la presència internacional als territoris ocupats per silenciar la seva política d'ocupació i extermini del poble palestí. En el marc de la guerra d'Iraq, Sharon ha donat un pas més en la repressió: dos activistes internacionals han estat assassinats –i un ha resultat greument ferit– per l'exèrcit israelià, que els ha atacat deliberadament. Els tres companys pertanyen a l'International Solidarity Movement, una organització formada per grups palestins i internacionals, amb la qual vam treballar quan vam fer el viatge a Palestina que expliquem en aquest monogràfic.

Rachel

Tom

Rachel Corrie, una activista nord-americana de 23 anys, va ser assassinada el 16 de març a Gaza, quan intentava aturar la demolició d'una casa palestina per part de l'exèrcit israelià. Va ser atropellada per una excavadora de nou tones, després de passar dues hores discutint amb el conductor: duia un megàfon a la mà i s'havia identificat clarament com pacifista, cosa que fa ridícula l'explicació oficial israeliana que es va tractar d'un accident. El 10 d'abril un soldat va disparar al clatell de Tom Hurndall, un activista britànic de 22 anys també a Gaza, quan intentava treure dues nenes palestines de la línia de foc. També

anava clarament identificat: es troba clínicament mort en un hospital israelià. El 5 d'abril Brian Avery va ser trotejat per un soldat a Jenín: havia sortit al carrer durant el toc de queda perquè havia sentit trets a la ciutat. Li van disparar a la cara i necessitarà una reconstrucció facial per poder tornar a parlar.

Han donat la vida per defensar la llibertat d'un poble, amb els 2.600 palestins assassinats per soldats o colons israelians des de l'esclat de la Segona Intifada el setembre de 2000. **Per tots, el nostre homenatge. Fins la victòria sempre!**

Abril 2003

Concentració • Solidaritat amb Palestina
Trenquem el bloqueig de
Gaza!

dv 30 de novembre, 19,30h
Plaça de St. Jaume • Barcelona

Organitzat per: Assemblea de Catalunya, Assemblea de la Cerdanya, Assemblea de l'Alt Empordà, Assemblea de la Garrotxa, Assemblea de la Girona, Assemblea de la Noya, Assemblea de l'Osona, Assemblea de la Selva, Assemblea de la Vall d'Areny, Assemblea de la Vall de Cardener, Assemblea de la Vall de Ribes, Assemblea de la Vall de Sant Jordi, Assemblea de la Vall de Valles, Assemblea de la Vall de Valles Occidental, Assemblea de la Vall de Valles Oriental, Assemblea de la Vall de Valles Occidental, Assemblea de la Vall de Valles Oriental, Assemblea de la Vall de Valles Occidental, Assemblea de la Vall de Valles Oriental

RECORDEREM LES VÍCTIMES DE GAZA
SOLIDARITAT AMB PALESTINA

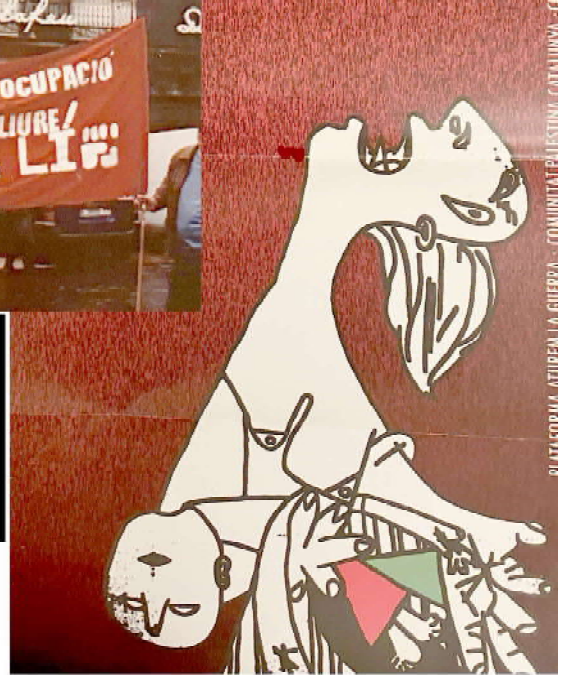

CONCENTRACIÓ
15 GENER • 19h
PL. ST. JAUME

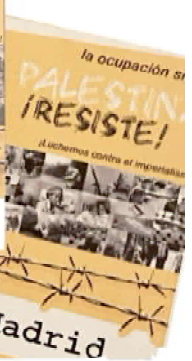
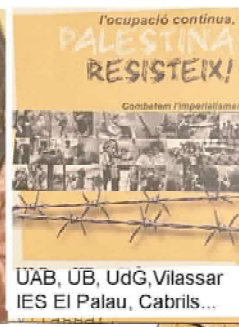

Solidaritat 2003-2004

Infinites traves burocràtiques impedeixen entrar l'altre company, i endarrereixen l'arribada de Haneen Raji Nassar i redueixen la seva estada.

Gira estudiants 12/2004

UAB, UB, UdG, Vilassar
IES El Palau, Cabrils...

Girona. El Punt, 4/12/2004

Cisjordània Gener 2005

1

2

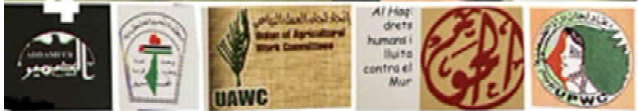
5

3

4

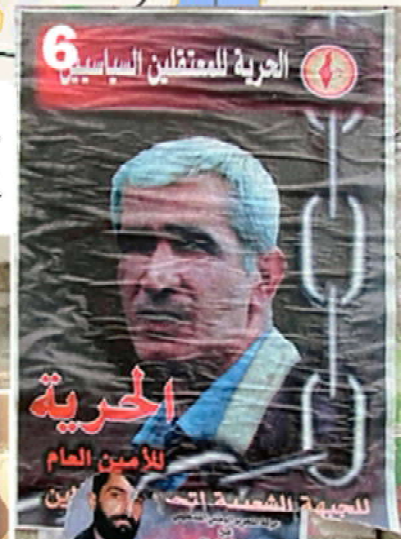

Viure l'arbitrarietat per crear els innumerables checkpoints, així com la por quan l'exèrcit israelià entra a la casa on érem, de nit tancada, els fusells per davant, apunten-te, quan no trencant mobles amb les culates, la cara tapada,... i s'emporten la filla després de regirar-ho tot.

Vam avançar en el contacte amb Maha Nassar, de l'organització de dones i joves del FPAP ens van acompanyar arreu. I valuósíssima l'extensa xerrada de més de dues hores, amb té inclòs, amb Ahmad Sa'at, a la presó de Jericó, sota la supervisió de forces britàniques i ianquis. Vam parlar de la situació de Palestina, però també internacional i compartir que calia teixir ponts a l'esquerra per treballar conjuntament.

L'any següent, el gener, va ser electe diputat, i el 14/03/2006, l'exèrcit israelià va fer una brutal incursió per a emportar-se'l a una presó israeliana. Va ser condemnat a 30 anys, malgrat no se li va imputar cap delictes de sang. Està habitualment incomunicat.

Dona i Intifada

Xerrada amb Maha Nassar, de la Unió de Comitès de Dones Palestines (Ramallah)

Dimecres 9 de març 19h
Cotxeres de Sants (Altell)

lučajaint@telefonica.net www.li-litci.com

Lluita Internacionalista

Acte de Recepció de Maha Nassar

Presidenta de la Unió de Comitès de Dones Palestines (UPWC)
representants de la lluita ocupats.

CABRILS

8 - Març - 2005 - 10:00

Associació Nacional de la Dona Treballadora
Saló de Plens de l'Ajuntament

Maha Nassar

8/03/2005

Barcelona

Nov.2014
Després de la mort d'Arafat

**L'islamisme al govern
On duu Hamàs
Palestina?**

La victòria arrasadora del Moviment de Resistència Islàmica, Hamàs, en les eleccions del 25 de gener a Palestina, és interpretada correctament en tot el món com un rebuig als plans de l'imperialisme sionista per la gran majoria del poble palestí. Els palestins així també condemnen les polítiques conciliadores i corruptes de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) dirigida per AL Fatah, el partit del president Mahmud Abbas. Hamàs, sota la denominació Bloc de Reforma i Canvi, va obtenir 76 de les 132 cadires parlamentàries, contra...

Ara, la gran in-fidelitat

LUITA INTERNACIONALISTA
nº 68 febrer 2006

Fayes Al-omari és el secretari general dels Comitès Independents de Treballadors de Gaza, un jove sindicat palestí que lluita contra l'ocupació i en defensa dels drets dels treballadors, enfrontant-se a la burocràcia i les oligarquies palestines.

LI. Com valoraries la majoria absoluta de Hamàs?

A La majoria absoluta és el resultat de la reculada en l'activitat dels partits polítics, en particular de l'OLP, de la caiguda de la seva

Fayes (esquerra) signa un acord amb Catac

implantació popular i social. La corrupció que existia al si de l'OLP era molt greu, i no es va preocupar dels problemes del poble. L'única alternativa possible enfront d'aquest fet ha estat Hamàs, no existia altre partit que ho fes. Així el propi Fatah i l'Autoritat Palestina són els primers responsables del triomf de Hamàs.

LI. Quina és la base social de Hamàs?

Sectors de la burgesia, alta i mitja. D'altra part té un entramat d'organitzacions socials i cíviques, que treballa pels serveis que el poble necessita. Aquesta xarxa li permet tenir una influència molt àmplia, però no vol dir que la majoria

Fayez Omari.

Comitès Independents de Treballadors de Gaza

"Ens alcem contra la injustícia"

siguin membres de Hamàs.

LI Com ha quedat l'OLP i Fatah després de la derrota electoral?

FA Segueixen morts com a organització. La corrupció que va deixar Fatah a l'OLP fa molt difícil la seva reconstrucció.

LI En el procés electoral, hi va haver alguna alternativa dels treballadors?

Vam intentar posar tota l'esquerra en una coalició amb un programa únic que fos la tercera alternativa, a Fatah i Hamàs, però l'intent va fracassar, pels interessos personals que existien entre tots els partits. La proposta de coalició es va adreçar al Front Popular per a l'Alliberament de Palestina (que en solitari va treure 3 diputats) amb el Front Democràtic i el Partit del Poble (que junts van aconseguir 2 diputats) amb la Iniciativa Nacional de M. Bargouti (que va obtenir 2). Seguirem intentant la coalició en properes convocatòries.

LI Quina ha estat la reacció d'Israel a aquesta victòria de Hamàs?

Més pressió, més operacions militars, tancament de fronteres que impedeix arribar a la feina als treballadors palestins, bloquejar l'entrada de farina als territoris. Intenta castigar a tot el poble palestí i alhora intenta dur el govern de Hamas contra les cordes.

LI Els EUA i la UE han advertit que retindran els fons d'ajuda al poble palestí que estaven lliurant al Govern palestí. Quins efectes pot tenir això?

Per molt que vulguin no poden bloquejar el que el poble ha decidit i nosaltres estem disposats a seguir lluitant contra l'ocupació.

LI En aquest context es va produir l'assalt a la presó de Jericó i la detenció del principal dirigent del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina,

aquest fet amb la complicitat directa dels EUA i Gran Bretanya, que custodiaven el penal. Com valoreu l' atac?

L'assalt és un element més de l'atac d'Israel, encara que és un cas extrem. També demostra que Israel té total impunitat i pot fer el que vulgui davant la comunitat internacional i els palestins, res... i això és així des de la declaració britànica de Balfour el 1917.

LI Va haver una forta resposta del poble palestí a l'assalt de Jericó.

A totes les ciutats, tots els partits units mantenen una posició molt forta. Fins i tot Hamàs que està en el Govern ha advertit que no permetrà el segrest de Sadar i menys que li passi alguna cosa. La Intifada havia baixat en els últims mesos, però pot tornar un nou ascens que sigui una continuïtat de la II o l'inici de la III Intifada.

LI Amb Hamàs en el Govern palestí i majoria absoluta en el Parlament, què preveus que passarà amb els acords d'Oslo i la Full de ruta de Bush?

Abans que Hamàs arribés al Govern, no estàvem d'acord amb cap dels dos. Ara, amb Hamàs, esperem que aturi tota aquesta mena de pactes que s'han demostrat inútils per assolir els drets dels palestins. Si Hamàs entra a taules de negociació, pensem que s'ha de fer en base en les resolucions incompletes de l'ONU, és a dir: Jerusalem, refugiats, retorn a les fronteres del 1967, i tota la resta de detalls. És un moment molt difícil. Esperem un càstig col·lectiu total contra la població palestina, i un silenci absolut de la comunitat internacional. Hem de moure'ns i ara. Necessitem alçar-nos contra la injustícia ara més que mai.

LI Com afecta la situació iraquiana a Palestina?

FA Afecta molt directament, ens afecta cada cosa que ocorre en Orient Mig. Davant L'Iraq era un suport gran per al poble palestí. Avui ho vam perdre.

LI Com veus la situació dels

EUA a L'Iraq?

FA L'ocupació és qüestió de temps. EUA no va a poder mantenir-la indefinidament. Aquesta tenint molts problemes enfront de la resistència, encara que també hi ha problemes interns entre els iraquians. Seria necessari un suport de tots els pobles àrabs per a ajudar al poble iraquia contra l'ocupació.

LI Com sindicat de treballadors en atur, què exigiu al nou govern?

Una Llei de Seguretat Social que inclogui la protecció dels desocupats, el suport econòmic a les famílies nombroses, a les mares que no poden treballar, la gratuïtat de l'educació i la salut i una pensió per als majors. Segundo, una política de desenvolupament que pugui resoldre la pobresa i l'atur. Tercer, una nova Llei Sindical que protegeixi la llibertat sindical

LI Quina relació manteniu amb la resta de sindicats palestins?

L'existència dels nostres Comitès és conseqüència precisament que els sindicats oficials, la Unió de Sindicats Palestins (USP), no estan al costat dels treballadors ni fan gens per ells. Avui estem cooperant amb organitzacions i associacions que treballen pels drets. L'objectiu seria també recuperar la USP perquè treballi per als treballadors.

LI- Quin és el projecte de la vostra organització?

L'objectiu dels Comitès com moviment social és lluitar contra l'ocupació israeliana per a obligar-li a acatar les resolucions internacionals. D'altre costat lluitem a nivell intern per a defensar els interessos dels treballadors front el Govern. Estem treballant amb un projecte que combina la formació sindical dels treballadors i un major coneixement dels drets sindicals, al costat de mobilitzacions, manifestacions i vagues per a reivindicar els nostres drets. També volem establir contacte amb forces sindicals internacionals amb qui compartim els mateixos objectius i lluita.

El poble palestí viu els seus moments més difícils: Israel, EUA i la UE han imposat un tremend setge per fam, una fam que no es coneixia tan crua en els anys de guerra i ocupació sionista. L'excusa: haver-se atrevit a votar al grup islamista i terrorista de Hamàs; la realitat: l'haver votat contra els acords d'Oslo i pel no reconeixement de l'estat d'Israel. Però no és només això, Abu Mazen actua com a cinquena columna, amb contínues provocacions contra el Govern de Hamàs que han provocat enfrontaments armats gravíssims, els primers

entre faccions palestines. Fins a tal punt juga Abu Mazen a favor del pla israelià, exigint al Govern de Hamàs el reconeixement d'Israel, que és el primer a qui el Govern jueu ofereix armament, òbviament per a girar-lo contra el seu poble.

Quan Israel es va retirar unilateralment de Gaza molts sectors d'esquerra i democràtics ho van aplaudir: ¡començàvem a tenir terra palestina sense ocupants! Però ara s'ha vist la realitat, Israel va retirar els pocs colons que ocupaven aquelles terres per a poder reprimir-les i copejar-les a plaer, sense por a efectes sobre els colons o a represàlies palestines sobre ells. Així ha estat des de llavors, bombardeigs des dels vaixells, amb avions o helicòpters amb l'artilleria. Són ja desenes els

morts que es compten amb aquestes accions que tenen el vist-i-plau de les grans potències.

El Govern espanyol, com els seus homòlegs de la UE o els EUA són còmplices d'un genocidi sistemàtic que practica Israel sobre el poble palestí. Són absolutament descarats: callen els atropellaments, el setge per fam, els bombardeigs sobre població civil, exigeixen als palestins el reconeixement de l'estat d'Israel, però no a aquest que reconegui els drets palestins. El greu no és ja que l'esquerra oficial amb el PSOE al capdavant del Govern actui així, sinó que les organitzacions que sempre van estar del costat palestí estiguin callades pel fet que és Hamàs qui legítimament ocupa el govern palestí. No es pot seguir callant i és necessari sortir al carrer a denunciar el genocidi sionista i la complicitat dels governs occidentals. Cal preparar des de ja l'aniversari de la II Intifada al setembre amb manifestacions de denúncia.

21 de juny de 2006

LI

Lluita Internacionalista, 72 juny 2006

LLUITA INTERNACIONALISTA
La fam, una arma de guerra contra Palestina

nº 72 Juny 2006 - donatiu 1,50 euros

Premsa general	Internacional	pag 12-16
Premsa sobre setge	Manifestacions multitudinàries a Oslo	
Política	Discursos a Nàpols	
Relació del treballador de l'Estret	Organització dels comitès participatius	
Setge	Comitè Internacional, LI	
Avui el setge de Gaza	Una l'Argentina	
Manifestacions contra la guerra here		

Redacció: Departament de la Lluita Internacionalista dels Treballadors - LI Internacional S.L. - 08

Enfrontaments entre Hamás i Fatah

Cal una alternativa obrera a Palestina

La tensió interna als territoris palestins, particularment a Gaza, s'ha agreujat des del desembre amb la declaració del president Abu Mazen de convocar eleccions anticipades. Els enfrontaments armats entre Hamás i Fatah ja han causat més de 30 morts i diversos segrestats. Això comporta més patiment a la ja difícil situació provocada per la destrucció sistemàtica dels atacs d'Israel i el bloqueig que imposa amb el suport de l'imperialisme. La política d'enfrontament intern entre Fatah i Hamas està dictada pels EUA que empeny el president palestí Abu Mazen al xoc armat per fer fora del Govern a Hamàs que guanyà les eleccions ara fa un any. La reacció de Hamàs prioritzant la lluita pel poder i sense oferir perspectives a les capes populars palestines, fa del tot necessari sortir de la dinàmica entre Fatah i Hamas i construir una alternativa obrera.

Divideix i venceràs

Aquesta és la política imperialista a Iraq o Líban, i ha estat una política sistemàtica de l'imperialisme i d'Israel des dels acords d'Oslo, que van servir per reforçar políticament, econòmicament i militarment un sector de la direcció de Fatah que s'havia d'encarregar d'aturar la Intifada i d'imposar dins dels territoris ocupats l'acceptació d'un acord de "pau" que no resolva cap dels problemes del poble palestí. Amb Oslo, aquest sector (encapçalat per Arafat, que agrupava als dirigents històrics que portaven dècades a l'exili) va reconèixer l'estat d'Israel i amb això va renunciar al principi fundacional de l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP): la construcció d'una Palestina democràtica i unificada sobre el conjunt del

territori usurpat per la força el 1948. Aquí es va trencar la unitat dels diversos components de l'Organització per l'Alliberament de Palestina: davant la traïció d'Arafat es va organitzar el Front del No (que agrupava des de l'esquerra fins a l'islamisme) i alguns sectors de Fatah van començar a desmarcar-se.

Al servei d'Oslo es van crear els diversos cossos de seguretat responsables de la repressió interna (centenars d'activistes palestins van ser detinguts i lliurats a Israel), i el que a Palestina es coneix com la VIP class: els alts funcionaris de l'ANP que gaudien de tota mena de privilegis, com llibertat de circulació o importants prebendes econòmiques.

La situació del poble palestí no deixà d'empitjorar, mentre l'ocupació avançava, la qual cosa va fer esclatar la segona Intifada, que alhora que enfrontava l'ocupació qüestionava la política interna. Però davant la nova ofensiva israeliana l'enfrontament intern va quedar en segon pla, però quan els palestins van tenir l'oportunitat d'anar a les urnes, van passar comptes entregant el govern a Hamàs. El resultat de les eleccions de desembre de 2006 reflectia el descontentament amb la direcció d'Oslo, amb la VIP class i amb la corrupció generalitzada.

L'imperialisme va reaccionar al resultat electoral imposant un bloqueig internacional al nou govern, amb l'objectiu de doblegar el poble palestí amb la fam i la misèria, i posant la franja de Gaza en una situació límit. Primer van fracassar en l'intent de forçar Hamàs a acceptar Oslo, reconèixer l'estat d'Israel i renunciar a les accions armades. La doble vara de mesura dels EUA i la UE (inclòs el Govern Zapatero) es va tornar a fer evident: es posava Hamàs contra les cordes, mentre Israel, amb total impunitat, avançava en la construcció del

mur de la vergonya, aprofundia la colonització a Cisjordània, destruïa 300 vivendes palestines y assassinava 660 persones en un any, es negava a establir les seves pròpies fronteres per deixar oberts els seus projectes expansionistes, atacava el Líban, amenaçada l'Iran amb armament nuclear...

Abu Mazen titella de Bush

Abu Mazen continua sent l'home de l'imperialisme. I no només de paraula, Bush i Olmert van autoritzar el mes passat el lliurament a l'ANP de 2.000 kalashnikovs, 20.000 carregadors i dos milions de bales. A més Bush li va regalar 86.4 milions de dòlars per reforçar les forces de seguretat del president i "desmantellar la infraestructura del terrorisme". Olmert hi va afegir 100 milions de dòlars en concepte d'ingressos retinguts a l'ANP (tot i que li'n deuen 800). ¿Quina mena de president accepta l'almoïna de l'ocupant i demana negociar amb un estat que encara té empresonats alguns diputats i ministres del seu govern?

La destinació d'aquest armament provocà la confrontació interna palestina. Fatah no ha respectat mai el resultat de les eleccions en les quals el poble palestí els va girar la cara i vol tornar al control del Govern amb l'ajuda d'Israel i l'imperialisme que assetgen de fam el poble palestí per doblegar-lo. Abu Mazen s'ha apropiat de les forces de seguretat de l'Autoritat Palestina i ha forçat el Tribunal Suprem Palestí (que controla al 100%) a declarar nul·les totes les decisions preses pel parlament, on està en minoria. Amb raó, Hamàs l'acusava d'intentar un cop d'estat quan va intentar imposar les eleccions anticipades.

L'arreglament de la direcció de Fatah amb l'imperialisme i el seu col·laboracionisme amb Israel no son nous. Però el darrer any també ha evidenciat que Hamàs no és una alternativa capaç d'encapçalar la lluita per l'alliberament del poble palestí. Des de les eleccions, tot el seu esforç s'ha centrat en controlar els aparells de seguretat i els recursos econòmics del pseudo-estat palestí. Des del ministeri de l'Interior ha creat els seus propis aparells repressius, ha il·legalitzat les

manifestacions dels funcionaris de l'ANP, que porten mesos sense rebre els seus sous a causa del bloqueig internacional. Ha sembrat la desconfiança pel seu projecte d'impuls a la llei islàmica, i ha deixat el combat contra l'ocupant en el terreny de les accions armades individuals que, tot i ser plenament legítimes, es giren contra el poble palestí i contribueixen a la desmobilització. No era per res d'això que els van elegir a les urnes.

Cal una alternativa dels treballadors

L'enfrontament intern ha fet més evident la necessitat d'una nova direcció per la lluita del poble palestí. Ni l'elit de Fatah ni l'islamisme de Hamàs han estat capaços de posar al centre l'avenç en la lluita contra l'ocupant, ni de construir un projecte d'alliberament nacional que vagi més enllà d'un aparell burocràtic. Cadascun d'ells ha definit un model d'estat que no respon ni de lluny a les necessitats d'aquest poble.

Els palestins lluiten per la seva terra, però difícilment recuperaran la força que han tingut en altres moments (només el grau enorme de mobilització de la primera intifada va arribar a generar un problema seriós per a Israel) i no sorgeix un marc d'organització de base i democràtic, entorn d'un projecte on a més de reivindicar un estat independent es puguin resoldre els enormes problemes socials generats sota l'ocupació. Aquesta és la alternativa que intenta construir la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, com van explicar els dos companys convidats per LI el desembre a fer una gira a l'estat espanyol.

Cristina

Amb la Unió Independent de Comitès de Treballadors

La segona quinzena de desembre, en una gira organitzada per Lluita Internacionalista, Abdulsamee Alnajjar i Fayez El Elemare, President i Secretari General de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP), van explicar diversos aspectes de la seva lluita contra l'ocupació israeliana, els efectes del bloqueig internacional sobre els treballadors, i la degeneració de l'Autoritat Palestina. Estava prevista la presència d'un tercer company de la UICTP, Abdulqader Abdumhadi, però la mort del seu fill

el 2 de desembre, assassinat per una bala sionista mentre jugava a la porta de casa seva, li va impedir viatjar. La fotografia del nen assassinat va presidir tots els actes convocats. En 15 xerrades i diverses reunions amb organitzacions sindicals de l'Estat i entrevistes amb mitjans de comunicació, Fayez i Abdulsamee van donar a conèixer a gairebé 400 persones les seves accions contra els controls fronterers d'Israel que fan que un treballador trigui dotze hores. (sic)

(passa a la pàgina següent)

Contra el bloqueig imperialista Primer de Maig a Gaza

Els companys de la UICTP van explicar ben clarament com el bloqueig imposat per la Unió Europea és, a més d'un clar suport a l'ocupació israeliana, un atac a la supervivència del poble palestí. La UICTP i LI hem acordat organitzar l'enviament a Gaza d'una delegació de sindicalistes de l'estat espanyol al costat de companyes i companys del nostre partit als actes de la UICTP del proper 1 de Maig, com a proposta concreta per a actuar contra el bloqueig imperialista. L'acord inclou també impulsar una campanya de pronunciaments d'organitzacions i institucions de l'estat espanyol contra el bloqueig, i la difusió d'informació actualitzada sobre la situació als territoris palestins.

Ara, amb els companys ja de tornada a Gaza, hem començat la campanya per a construir aquesta delegació que viatjarà el 1 de Maig a donar suport a la UICTP i a seguir amb ells, a més de la manifestació del dia internacional dels treballadors, les activitats que ens proposin. Això també suposa recollir fons per a finançar el viatge. Per a això preparem diverses activitats a les quals et convidem a participar i difondre. Sabem que la situació econòmica és cada vegada més difícil, no obstant això, aquest ens sembla un esforç que val la pena de fer, tant pel que pot significar la UICTP pel futur de Palestina, com per la importància del suport internacional entre els treballadors. Per dir-ho en paraules del company Fayez, "quan un viu en una presó, s'alegra de rebre la visita dels seus amics i els qui són lluitadors com ell". Paraules tal vegada poc solemnes, però plenes de significat per a molts treballadors, treballadores i joves.

Palestina. Després de l'acord de La Meca

El xantatge de la fam continua

Manifestació de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins contra els enfrontaments entre Hamàs i Fatah 16/1/07

Els EUA, la UE -amb l'excepció de França-, Rússia i l'ONU s'han negat a reconèixer el nou govern sorgit de l'acord entre Fatah i Hamàs signat a La Meca. Les grans potències han imposat durant el darrer any un bloqueig sistemàtic i ferotge sobre els territoris palestins que ha generat un nivell de misèria desconegut fins ara a Gaza, amb l'objectiu de sotmetre el govern de Hamàs, elegit a les urnes. Així han aconseguit forçar l'entrada al govern del partit d'Abu Mazen, el seu home a Palestina, imposant el dictat imperialista sobre el vot del poble palestí. Però amb això no en tenen prou: els EUA han anunciat que el bloqueig no s'aixecarà si no es pleguen a totes les seves exigències.

L'imperialisme seguirà utilitzant el xantatge de la fam i no reconeixerà cap govern palestí que no compleixi tres condicions: renunciar a la violència, acceptar els acords d'Oslo i reconèixer l'Estat d'Israel. Evidentment, que Israel mantingui tota la violència de l'ocupació, no

hagi respectat cap acord amb l'Autoritat Palestina i no tingui cap intenció de reconèixer un Estat palestí no és obstacle perquè continuï sent el principal aliat de l'imperialisme a la zona. L'última visita de Condolezza Rice, secretària d'Estat dels EUA, només va servir per treure de l'agenda tots els punts que proposava el govern palestí (fronteres, Jerusalem i refugiats) i centrar-se en recordar aquestes condicions.

Després de més de 130 morts en els enfrontaments interns entre Hamàs i Fatah, que pugnaven pel control de les armes i els recursos econòmics de l'Autoritat Palestina, s'havia generat una situació que només afavoria l'ocupant. Israel s'havia encarregat de posar més llenya al foc armant la guàrdia presidencial d'Abu Mazen i permetent que entrés a Gaza per enderrocar el govern electe de Hamàs (vegeu el LI 76), en un gest propi de la política de "contra", que John Negroponte -exambaixador dels EUA a l'Iraq i ara a la secretaria d'Estat nordamericana- va assajar

fa vint anys a Nicaragua. Quan el 29 de gener es produïa un atemptat suïcida a Gaza, Haaretz, el principal diari israelià, declarava que Israel no havia de llançar una operació de revenja sobre Gaza: "Quan Fatah i Hamàs ho fan tan bé matant-se els uns als altres, per què ha d'intervenir Israel per animar-los a tancar files contra un enemic comú?"

La situació era insostenible i algunes organitzacions, com la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP) van protagonitzar mobilitzacions exigint la fi de la guerra interna. Finalment Hamàs i Fatah van acordar a la ciutat saudita de La Meca, la formació d'un govern d'unitat nacional sobre la base de prohibir el vessament de sang entre palestins, reformar l'Organització per l'Alliberament de Palestina (que fins ara exclou totes les forces que no van recolzar els acord d'Oslo), acceptar la pluralitat política dins de l'Autoritat Palestina i comprometre's en la lluita contra l'ocupació i per la recuperació dels drets del poble palestí (donant prioritat als problemes de Jerusalem, els refugiats, els presos, el mur de l'apartheid i les colònies).

Malgrat reconèixer l'avenç que suposa la fi dels enfrontaments interns, no tenim cap confiança en

aquest govern de Hamàs i Fatah, forces que prioritzen la defensa dels seus privilegis i el control burocràtic del poder en lloc de donar una sortida a la situació duríssima que travessen avui els treballadors palestins.

Les organitzacions obreres hauran de preservar la seva independència i exigir des dels carrers, amb la mobilització, mesures reals per millorar les seves condicions de vida i restar vigilants perquè no tornin a arribar a acords amb Israel o amb l'imperialisme que es girin contra el poble palestí.

El bloqueig imperialista té sentit perquè a Palestina la direcció de Fatah estava disposada a capitalitzar-lo explotant la desesperació del poble forçada per la gana per fomentar l'enfrontament intern i recuperar el poder. Dificilment s'abandonarà aquesta línia mentre Abu Mazen, l'home de l'imperialisme a Palestina, segueixi al capdavant de l'organització. No serà fent més concessions, sinó construint un front unit de les forces palestines sense acceptar les condicions de l'imperialisme, que es podrà trencar el bloqueig. Caldrà la solidaritat dels treballadors i dels pobles d'arreu del món compromesos amb la lluita antimperialista.

Cristina. Barcelona

Gaza sota el bloqueig

▣ El salari mitjà és de 37 euros al mes

▣ L'atur ha pujat del 33 al 42%

▣ El 75% de la població viu sota el llindar de la pobresa

▣ Als hospitals manquen el 20% de medicines bàsiques

Lluita Internacionalista 77,
febrer-març 2007

Contra l'asfíxia que imposa l'imperialisme

Primer de Maig a Gaza: Trenquem el bloqueig!

Després de la gira de dos companys de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP) a l'estat espanyol, des de LI hem acordat amb aquesta organització palestina reunir una delegació sindical per participar en els actes del proper 1 de Maig a Gaza, com a proposta concreta per actuar contra el bloqueig imposat per l'imperialisme. Companys i companyes de diverses organitzacions sindicals y de diferents zones de l'Estat s'han implicat a la campanya. (...)

Trenquem el bloqueig de l'imperialisme a Palestina

Primer de maig

Després de la gira de dos companys de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP) a l'estat espanyol, des de LI vam acordar amb aquesta organització palestina impulsar una delegació sindical per a participar en els actes del proper 1 de Maig en Gaza, com forma de denúncia contra el bloqueig imposat per ONU, la UE, EUA i Rússia contra el poble palestí des de fa més d'un any per l'elecció del govern de Hamás. L'acord inclou també una campanya de pronunciaments d'organitzacions i institucions de l'estat espanyol contra el bloqueig, i la difusió d'informació actualitzada sobre la situació en els territoris palestins. A més de participar en la manifestació del 1 de Maig, la delegació es reunirà amb els companys de totes les seus del sindicat en la franja de Gaza, s'entrevistarà amb les entitats locals que treballen per al suport econòmic a dones, i visitarà a les organitzacions palestines que lluiten pels drets civils.

Ara s'acaben els preparatius per al viatge, encara que la campanya per a poder finançar-lo seguirà després que els companys i companyes hagin tornat. Un total de 22 persones, la majoria d'ells sindicalistes, de CGT, IAC, Corrent d'opinió de CC.OO. de Girona, Mesa d'Escoles d'Adults de Catalunya, de diferents sectors (Metall, Ensenyament, Transports, Administració, Premsa, Oficis Varis...) embarcaran cap a Palestina el diumenge 29 d'Abril. Una vegada allí es reuniran amb els companys i companyes de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, per a participar amb ells en la lluita contra el bloqueig internacional, en una demostració pràctica de la solidaritat internacionalista entre treballadors i treballadores.

"Volen viure en el nostre interior"

Corren d'una casa a una altra, envaeixen les poblacions, camps de refugiats i ciutats i al·leguen raons de seguretat. Israel està intentant viure en el nostre interior, crear odi i por dintre de nosaltres mateixos. Duem anys i anys de resistència. Mirant aquesta llarga experiència de resistència, es pot assumir que s'ha convertit en una espècie de cultura per a resistir l'ocupació. I no ho és. Resistir l'ocupació, és el reflexe bàsic de qualsevol ésser humà que vulgui viure en justícia amb dignitat i drets. Em vaig despertar fa dos dies amb un pressentiment molt dolent. M'havia despertat la trucada d'un amic que em va dir que hi havia problemes a Nablus i en aquell mateix moment vaig sentir que quelcom dolent li estava ocorrent a alguna persona que conec. Vaig trucar a la meua família i llavors vaig saber la notícia de l'assassinat del meu cosí. No vaig poder ni articular

paraula.

Vaig començar a trucar els membres de la meua família i a alguns amics, no sabia què fer, cridar, tornar a casa, posar-me a córrer pel carrer. Em vaig aixecar del llit, em vaig canviar i me'n vaig anar a la feina. Després d'una estona em vaig adonar que havia passat les dues últimes hores de treball mirant fixament la pantalla del meu ordinador. Llavors em vaig preguntar: què estic fent aquí? i vaig tornar a casa. Em vaig posar a fer coses sense sentit, que no podria explicar-me ni al meu mateix.

Fadi AbuKeshek, de 23 anys d'edat, el meu cosí ens ha deixat fa dos dies. L'última imatge que tinc d'ell és veure-li en el canal de televisió del Jazeera mentre la família i afins li donaven l'últim adéu. Tot es mou ràpidament, i aquí estem en el tercer dia de la seva mort i sembla que acabi de rebre ara la

notícia. El van matar durant la nit en els carrers del nostre camp de refugiats, el camp de Refugiats Old Askar. Aquest és el rostre horrible de l'ocupació, que sempre ens roben als qui estíem. Treballen dur per a plantar por i odi en els nostres cors. No volen ocupar la terra; volen ocupar-nos a nosaltres, les nostres ànimes i els nostres esperits. Fadi, com tots els Palestins rebutjava aquesta ocupació i va triar la seva llibertat. I així ho farem tots nosaltres, seguirem els teus passos, cosí, no és el nostre destí viure sota l'ocupació, sinó que el nostre destí és lluitar per la justícia i resistir en la defensa dels nostres drets. Israel pot fer el que vulgui, aquí el que compta no és el que l'opressor pot fer, sinó el que l'oprimit està resolt a aconseguir i nosaltres els Palestins som qui determinem l'aconseguir els nostres drets. Descansa cosí Fadi, que la pau estigui amb tu.

**En memòria de
Fadi AbuKeshek,
assassinat el 21 de Març de 2007.**

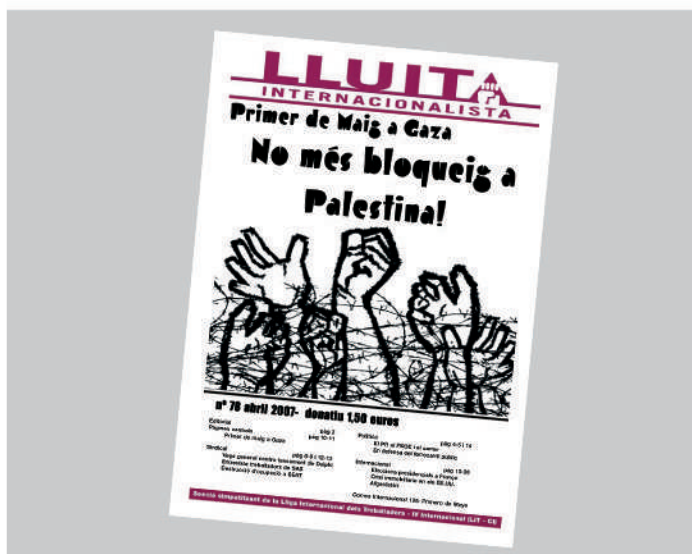
*Saif AbuKeshek
23/3/07.*

Lluita Internacionalista 78, abril 2007

a Gaza

"Junts demostrarem la unitat dels treballadors davant la injustícia"

El 24 de març passat es va celebrar al Centre Cívic La Sedeta de Barcelona un concert per recaptar fons pel viatge de la delegació sindical i del nostre partit que viatjarà a Gaza per participar amb la Unió Independent de Comitès de Treballadors en els actes del 1er de Maig. Les alumnes de l'Escola de Dansa de Munique Neith (dansa oriental), Desacato (cantautor), la sorprenent Orquestra Àrab de Barcelona, I-nity (reggae), 3 men shot amb un rhythm & blues molt potent, i el talent berber d'Amazigh van constituir la part musical. A més va haver-hi cuscús i pastissos, beguda, samarretes... Unes 300 persones van passar per La Sedeta i van gaudir del to festiu del concert, del qual val la pena destacar la diversitat del públic tant per la barreja d'edats com per la notòria presència de persones immigrades. També hi va haver un moment per la reflexió, amb la lectura de l'emotiva salutació enviada des de Gaza per als participants en el concert.

Gaza 24 de març de 2007

Des de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins volem saludar els companys de l'estat espanyol de Lluita Internacionalista, els amics i els músics que participen en aquest concert.

Agraïm la vostra participació i el suport a la causa palestina i la vostra solidaritat amb nosaltres contra l'exploatació i amb la resistència a l'ocupació israeliana per aconseguir un estat palestí independent. Creiem que com més creix l'exploatació, més necessària és la solidaritat i la xarxa dels treballadors arreu on siguin. En aquest sentit, creiem que la fi de l'ocupació israeliana és l'única manera d'aconseguir que els treballadors ens beneficiem del

creixement econòmic, mantinguem la nostra dignitat i assegurem el futur dels nostres fills.

Estem esperant la visita d'una delegació de solidaritat formada per sindicalistes de l'estat espanyol que vénen a recolzar els seus companys a Gaza (Palestina) i a celebrar junts el Primer de Maig.

Pensem que aquest és el pas més important pels treballadors per trencar l'embargament econòmic i polític imposat als palestins des de fa més d'un any, que suposa els pitjors nivells de pobresa i d'atur que s'han patit mai a Palestina. En la mesura que els treballadors som els primers a encapçalat la lluita per la justícia, junts demostrarem al món una profunda unitat entre els treballadors palestins i de l'estat espanyol en la seva lluita contra la injustícia i la desigualtat.

Per acabar, cridem tothom que creu en els valors de la llibertat i la justícia social a recolzar aquest concert i dibuixar junts l'èxit d'aquest projecte.

Valorem molt el vostre suport, que ens arriba.
Una càlida salutació per tots vosaltres
Gaudiu del concert.

Els vostres companys a Palestina.

Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins

Viatge al setge

Una delegació, composta per 22 persones -sindicalistes de la CGT, la IAC, la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya i Lluita Internacionalista i activistes dels moviments socials de la Federació d'associacions de Veïns de Terrassa, el Casal Popular La Traca i Adona't de Cardedeu- vam viatjar a la Franja de Gaza, a Palestina, com a part de la campanya contra l'embargament econòmic internacional de l'ONU, i els governs dels EUA, Rússia, Israel i UE i l'espanyol del PSOE de Zapatero, i de suport a la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins.

El setge

Vam entrar per Tel Aviv. A l'aeroport Ben Gurion el luxe era ostentós i el control policial omnipresent. El transport que ens va dur a la frontera de Gaza va haver de fer una gran volta que ens va portar a Jerusalem evitant controls. El mur il·legal de l'apartheid va anar apareixent en arribar al sud. A l'intimidatori pas fronterer d'Eretz -edifici gegantí per

hagut darrerament. Les empreses internacionals van retirar els seus treballadors no àrabs de Gaza ja fa mesos. Els companys palestins ens parlen d'això i la delegació es veu obligada a desplaçar-se amb protecció policial.

Acte de l'1 de maig

Vam participar en l'acte organitzat unitàriament per 6 sindicats a la ciutat de Gaza, davant del

seleccionar i humiliar persones- vam sofrir molta menys pressió i violència que la que pateixen les palestines i palestins que es veuen obligats a intentar creuar-lo. A Gaza en tots els dies no vam trobar cap persona no àrab, a part d'una funcionària de l'ONU que va entrar quan ens manifestàvem. Això és en part pel bloqueig, i d'altra banda pels segrestos d'estrangers que hi ha

Parlament Palestí i que va reunir uns 2.000 treballadors i treballadores de tota la Franja sota el lema "volem feina, no almoïna". Les reivindicacions eren la fi immediata dels enfrontaments entre fraccions palestines, la creació d'una borsa de treball pels desocupats, la reforma de la legislació laboral per garantir les llibertats sindicals, la creació d'un sistema d'inspecció de

treball per supervisar les condicions laborals, la prestació d'atur i la garantia d'accés als serveis públics: escolarització primària gratuïta i seguretat social i establiment del salari mínim. Un grup reclamava solució per a la fam.

La força del sindicat

Visitem els locals de la Unió de Independent de Comitès de Treballadors Palestins de Gaza - 8.000 afiliats i afiliades- als diversos districtes (Rafah, Khan Younis, Dayr al Balah, Gaza i Beit Lahia), on ens reben entre 50 i 150 treballadors i treballadores a cadascun d'ells. Les intervencions van ser molt emotives. Venim de fora del setge i alguns treballadors ens pregunten com explica el govern espanyol la seva postura favorable a l'embargament econòmic que els està fent passar fam. Els responem que el Govern espanyol té la mateixa posició que l'israelià, qualificant-los de terroristes i d'haver votat un govern terrorista. Volem saber què pensem fer a l'Estat espanyol per fer canviar la posició del nostre govern i els expliquem la campanya perquè el govern espanyol faci com el noruec i de manera unilateral trenqui l'embargament i defensi això mateix a la UE. La Unió de Comitès ha fundat el primer sindicat palestí de dones, el de treballadores de llars d'infants.

Trencament d'una presa

Una presa de 15.000 m3 que va arribar a contenir 17.000 m3 d'aigües fecals i de claveguera, situada en un nivell elevat, va cedir i va causar una onada que va sepultar el llogaret de cases beduïnes d'Um-Al-Naser. Les plantes baixes de les cases han quedat sota dos metres de sorra. Va tallar la línia elèctrica i el subministrament d'aigua.

Va provocar 6 morts d'ancianes i nens, perquè va passar a les 9 del matí i la resta de la població estava treballant o a l'escola. Si hagués passat de nit, tots haguessin mort. Des de fa desenes d'anys Israel es

va negar a permetre que es fes un tub fins a la costa. Moltes organitzacions palestines havien advertit del perill i hi havia un projecte de l'Autoritat Palestina de l'Aigua per reparar la presa, però no es va poder portar a terme a causa de l'embargament econòmic internacional. Treballadors de la presa van ser trotejats. La població viu en tendes de campanya, sense condicions des de que va passar fa uns mesos. Ho han perdut tot.

Drets Humans

El Centre Palestí de Drets Humans, amb seu a Gaza, documenta les polítiques militars, policials i econòmiques del govern israelià contra la població palestina i els presos palestins i els seus efectes en els drets humans de la població palestina. Com a resultat apareixen 60 anys d'episodis de neteja ètnica i de genocidi portats a terme pel que en alguns moments s'ha qualificat de quart exèrcit més poderós del món. També denuncia les vulneracions perpetrades per l'Autoritat Nacional i el Govern Palestí. El seu web és www.pchrgaza.org.

Terra cremada als assentaments després de la "desconnexió" israeliana

Sharon va vendre al món la retirada dels assentaments de colons sionistes com una mesura unilateral de pau. Posteriorment, les agressions militars han pujat en quantitat i intensitat, usant amb profusió artilleria, míssils i bombardejos. Vam visitar dos ex-assentaments (Gush Katif i Netzarim). Igual que la seva localització tenia una lògica no només econòmica sinó militar en l'ocupació de les terres palestines, la retirada també ha continuat amb la lògica militar i ha implicat una política de terra cremada: palmeres datileres tallades, edificis i construccions enderrocades, terra sense capa fèrtil, camps plens de runa... i en un dels assentaments van obrir les comportes d'una bassa d'aigua contaminada amb fosfats i nitrats que va provocar un riu de contaminació fins el mar. Un dels assentaments va començar com un petit enclavament militar i es va anar estenent fins on arribava la vista.

A l'hospital

La secció sindical de l'Hospital de Gaza, vinculada a la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins de Gaza, ens va informar que per falta de medicaments i materials, no poden atendre els problemes a partir de certa gravetat, per la qual cosa els malalts i ferits en multitud d'ocasions han de desplaçar-se a Israel o Jordània, on els tractaments són molt cars. L'hospital viu de la caritat.

En dues fàbriques

Vam estar en una fàbrica tèxtil i en una de gelats. El bloqueig i el tancament intermitent de fronteres els impedeix en la pràctica exportar si no és amb intermediaris israelians. Si tenen una comanda, poden perdre-la per rebre tard la matèria primera. Amb el bombardeig de la central elèctrica per part de l'exèrcit israelià, que es va trigar mesos en tornar a posar en funcionament al mateix nivell que abans, es van perdre tots els aliments, matèries primeres i productes elaborats que necessitaven refrigeració. Es pot impedir que la producció agrícola arribi a la seva destinació amb tancaments de fronteres llargs que els aliments peribles no resisteixen. La guerra

(segueix a la pàg següent)

Des de Gaza

De part dels treballadors i treballadores de Palestina i en el seu nom, nosaltres, la Unió Independent de Comitès Obrers valorem molt el vostre suport i solidaritat amb la classe obrera del nostre país.

Els treballadors de tot el món enfronten molts desafiaments que exigeixen un alt nivell de cooperació i solidaritat, però en el cas de Palestina el patiment és doble, a causa de l'ocupació israeliana i de l'embargament polític i econòmic imposat al govern palestí.

Considerem la visita de la vostra delegació com el suport més important que ha rebut la lluita dels treballadors contra l'ocupació i l'explotació.

Apreciem moltíssim l'arribada de 22 treballadors/es des de Catalunya i l'Estat Espanyol. Especialment en aquests dies i en la crítica situació que travessem. Això també ens ensenya als treballadors, i a nosaltres mateixos, l'autèntic significat de la solidaritat, el desafiament i el coratge.

Sabem que hi ha molts altres treballadors/es que no van poder venir amb la delegació i som conscients de l'important paper que esteu complint allà per a posar fi a l'embargament internacional imposat als palestins. També creiem que el vostre paper de suport allà és igualment important per a nosaltres perquè el vostre compromís amb la campanya garanteix que no estem sols i que compartiu amb nosaltres la mateixa lluita.

Creiem que solament amb la unitat internacional podrem arribar junts a la igualtat i la justícia social. El vostre suport és el pas més valuós cap a una major cooperació i coordinació entre treballadors per a estrènyer les nostres relacions i per a recolzar-nos en altres temes.

Les nostres salutacions per a tots els treballadors i treballadores

*Gaza, Palestina
5/5/2007*

*Unió Independent de
Comitès de Treballadors Palestins*

econòmica ha abaixat l'ocupació i els salaris a les fàbriques i les ha limitat al petit mercat intern.

Amb les famílies

Fa 6 anys es va prohibir a la majoria de palestins treballar a Israel. Israel es va quedar les seves cotitzacions a la Seguretat Social i impostos. Fa

fa més d'un any que no cobren. L'atur arriba al 80%. El salari mitjà de les persones ocupades és de 37 euros al mes. Els nens estan deixant d'anar a escola, ja sigui perquè els seus pares no poden pagar les taxes o el transport, o per vagues dels mestres per cobrar els seus salaris. La família àrab extensa -que pot

nens tenen signes de desnutrició o anèmia, i que un número indeterminat d'ells -i segurament també d'avis i malalts- han mort com a conseqüència de les condicions de l'embargament.

Al Nord

Frontera bombardejada, edificis sencers desplomats. Nens descalços. Lesionats crònics per ferides, les famílies en tenen cura - una dona amb 6 trets a l'esquena, en estat vegetatiu. Bombardejos nocturns d'edificis civils, casos de 70, 30 i 20 morts de la mateixa família en cada atac. Persones trencades per la pèrdua de diversos familiars en una nit (en un cas dona i 3 fills). La pobresa induïda per l'ús de mitjans militars contra població civil arriba al seu paroxisme.

Davant de l'ONU

La delegació i el sindicat vam manifestar-nos davant de l'edifici de l'ONU per exigir la fi de l'embargament que causa morts. Vam ser rebuts pel responsable de la UNESCO que va dir que traslladaria el document on es recollien les exigències, i se'n van fer ressò els diaris, la televisió palestina i Al-Jazeera amb una entrevista. A la mateixa manifestació. Com a conseqüència va haver-hi una altra entrevista als estudis de la televisió palestina, que es va veure tant a Gaza com a Ramallah.

gairebé un any i mig que dura l'embargament occidental a l'ajuda internacional -l'ONU té l'obligació d'ajudar els refugiats dels camps palestins des de 1948 i també les víctimes d'atacs, segons les lleis internacionals. Els treballadors públics -a part potser de la policia-

estar formada per 1.000 o 1.500 persones i deu vegades menys en els camps de refugiats- amb la solidaritat ha redistribuït els recursos i han aguantat el xoc de la pobresa produïda per la guerra i el setge econòmic. Però tot té un límit. Ens van informar que més del 60% dels

Sense excuses: Lluitem contra el bloqueig a Gaza

El 14 de juny Hamas ocupava les seus de tots els serveis de seguretat a la Franja de Gaza. El moviment va precipitar el que la jerarquia d'Al-Fatah, encapçalada per Mahmud Abbas, portava un any intentant: recuperar el control del Govern i fer fora Hamas, el partit elegit a les urnes per una àmplia majoria de palestins, que van rebutjar la corrupció i les cessions permanents a Israel de Fatah. L'endemà de la constitució d'aquest govern il·legal d'excepció, Israel, els EUA i la UE "premiaven" Abbas amb un aixecament parcial del bloqueig sobre Cisjordània, mentre anunciaven que ofegarien encara més el poble de Gaza, que porta un any immers en la misèria i que ha vist com el que ja era una presó s'ha convertit en una enorme gàbia sense futur.

El "cop d'estat" d'un govern electe

L'ocupació per part de Hamas dels cossos de seguretat a Gaza s'ha volgut vendre com un cop d'estat. Però, com es pot qualificar de colpista un govern que ha guanyat a les urnes? Tothom, des de la Fundació Carter fins als observadors internacionals de la UE, va posar les eleccions del 28 de gener de 2006 a Palestina com un exemple gairebé únic de democràcia al món àrab. Però dos mesos més tard el resultat de les eleccions portava a un càstig col·lectiu, en forma de bloqueig polític i econòmic internacional, que condemnava els estrats populars de la Franja a la fam, l'atur i la pobresa. El bloqueig era imposat per Israel, els EUA, la UE, l'ONU i Rússia (l'anomenat Quartet)... pel "crim" d'haver elegit un partit que no era de la seva corda.

Els palestins van votar majoritàriament per Hamas perquè estaven tips de la jerarquia corrupta d'Al Fatah, que no ha deixat de col·laborar amb Israel a canvi de milionàries prebendes, de detenir i lliurar a l'ocupant els que s'oposaven a la seva política,

d'imposar l'ordre amb desenes de cossos policials i parapolicials controlats per autèntics clans mafiosos armats i entrenats pels

policies per recuperar el control de la situació. L'octubre va començar l'ofensiva d'Abbas per vèncer Hamàs per la força. El resultat van

serveis de seguretat israelians i nord-americans, i de cedir en tots els principis fundacionals de la lluita palestina: no reconèixer l'Estat d'Israel perquè és un ens colonial, racista i expansionista; el dret al retorn dels refugiats i la lluita per una Palestina laica i unificada.

Israel i l'imperialisme van exigir als palestins unes eleccions democràtiques per constituir un govern. Les van fer, però el resultat no va donar el poder als seus policies a la zona, sinó a algú que s'enfrontava als seus plans.

"Les eleccions les carrega el diable... i el tret pot sortir per la culata", ironitzava un treballador palestí que vam trobar a Gaza el Primer de Maig passat, quan participàvem en una delegació sindical contra el bloqueig i en suport a les organitzacions obreres que s'escapen al control de Hamas i d'Al-Fatah. Primer es va imposar el bloqueig de la misèria i, en paral·lel, l'Imperialisme va rearmar els seus

ser més de 200 morts a Gaza en enfrontaments entre palestins. "Guerra civil" en deien, però no era res més que (ara sí) un cop d'estat, per tornar les coses al seu lloc: l'ordre de l'imperialisme.

Però Abbas va haver de retrocedir perquè el seu partit es feia miques. Al-Fatah és un moviment nacional que agrupa faccions diverses i molts van negar-se a vessar sang palestina per obeir les instruccions de l'Oncle Sam i d'Israel. A l'altra banda les coses tampoc estaven gaire clares, perquè la derrota militar d'Israel l'estiu passat al sud del Líban davant de les milícies de Hezbollah, que van demostrar que el cinquè exèrcit més poderós del món no és invencible, va obrir una crisi política que encara no s'ha tancat. Es va imposar una treva: es formava un "govern d'unitat nacional", amb Hamas i Fatah, que només podia ser viable si servia per posar fi al bloqueig internacional. Però no va ser així, i tant Israel com el Quartet

van declarar que no n'hi havia prou. I mentre continuava l'ofegament econòmic des de l'exterior, Fatah seguia controlant tots els cossos de seguretat de Gaza. La situació es va fer insostenible: milers de funcionaris portaven un any sense cobrar el sou, l'atur arribava al 80% i la situació als carrers era explosiva.

Alguns moviments van alertar Hamas que es preparava una nova ofensiva: Mohamed Dahlan, que durant anys ha fet la feina bruta de colpejar la resistència interna des dels cossos de seguretat de Gaza, viatjava a Egipte per obtenir més armes de l'imperialisme. Hamas va moure fitxa abans que fos massa tard i Fatah no va fer res per aturar-lo (els principals dirigents directament van abandonar la Franja), perquè ara el seu pla és completar la desconexió de Gaza i Cisjordània, d'acord amb els EUA i Israel, que immediatament li van prometre totes

Però del que es tracta realment és d'un govern d'excepció. No és casual que Abbas tingués problemes per trobar algú dins el seu propi partit disposat a encapçalar aquest govern: els seus primers cinc candidats es van negar en públic a acceptar l'oferta. Ha hagut de recórrer a Salam Fayyad, que no pot oferir precisament un gran currículum com a lluitador de la causa palestina: ha estat alt funcionari del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial i té nacionalitat nordamericana. A les eleccions del gener Fayyad era candidat a diputat i va obtenir el 2,4% de vots a la seva demarcació. Qui és, doncs, el colpista?

Les "contres" de l'Imperialisme a l'Orient Mitjà

Palestina no és l'únic lloc on avui les grans potències intenten recolzar-se en el "seu home" sobre el terreny per sembrar la divisió i combatre la resistència dels pobles contra els seus plans, i aquí no hi ha cap escrúpol democràtic. Hamid Karzai, la cara pública del govern afganès format per senyors de la guerra i la màfia de l'opi, o Nuri Al Maliki, cap del govern titella de l'Iraq, en són els exemples més clars. Al Líban, la força de Hezbollah impedeix al govern de Fouad Siniora

occidental fins i tot per omplir els seus arsenals nuclears. Això tampoc és res de nou: fa dècades que hi ha un estret acord entre l'Imperialisme i les monarquies absolutes d'Aràbia Saudita i Jordània o amb la dictadura d'Egipte. Només Síria i l'Iran es neguen a ballar la mateixa música, i per això es troben en el punt de mira.

A Palestina aquesta estratègia va començar el 1991 a les negociacions que van conduir als acords d'Oslo. Aquella "pau" no va posar fre a l'ocupació (al contrari, la colonització de Gaza i Cisjordània va seguir avançant) ni va donar sortida a cap de les reivindicacions fonamentals del poble palestí (alliberament dels presos, retorn dels refugiats, llibertat de moviments, accés a l'aigua, etc.). L'únic resultat real d'aquell procés va ser la liquidació de la Intifada amb la creació d'una Autoritat Palestina, blindada amb tota mena de forces de seguretat, que s'havia d'encarregar d'imposar per la força un acord que acabava legitimant l'estat d'Israel i l'empresonament del poble palestí en bantustans aïllats sense cap sortida. La contrapartida per Arafat i la seva cohort de buròcrates eren grans privilegis econòmics i policies, entrenats pels serveis de seguretat israelians i nordamericans, per defensar-los. Tant Hamas com l'esquerra palestina es van enfrontar a aquests acords i van quedar fora de l'Autoritat Palestina, a qui consideraven un organisme creat per l'ocupació. Avui aquesta naturalesa és encara més evident: amb un govern que els palestins no han triat i que opera al dictat dels EUA i Israel i amb les seves armes per imposar-se. L'AP no ha estat cap avenç parcial en l'alliberament de Palestina sinó un gran parany i un instrument per refermar l'ocupació. Cal rebutjar el nou govern palestí perquè és del tot il·legítim i recordar qui està legitimat per governar és Hamas perquè va guanyar les eleccions. Però, més enllà d'això, la situació actual ratifica que en el marc dels acords d'Oslo és impossible avançar en l'alliberament de Palestina i que l'AP no és res més que una institució de l'ocupació. Dissoldre-la, per deixar la responsabilitat de gestionar les necessitats bàsiques de la població a l'ocupant (que és a qui li

les ajudes. Amb aquest suport, Abbas s'ha tornat a veure amb prou força per, saltant-se la mateixa constitució palestina, fer fora Hamas de les institucions i establir un govern "d'emergència".

anar més enllà en el seu suport a Bush. Fora de l'àrea, però intervenint directament al conflicte de l'Afganistan, tenim el colpista Musharraf, president de Pakistan, que compta amb el vist-i-plau

correspon) i tornar als organismes de lluita de la resistència des de baix en marcs unitaris és l'únic camí per avançar de debò cap a l'alliberament de Palestina.

Islamisme i resistència

Fa trenta anys els EUA i Israel afavorien l'expansió de l'islamisme a Palestina com a contrapès a la direcció laica de la resistència, però Hamas va acabar escapant-se del seu control. Ara mateix Hamas i Hezbollah són obstacles als plans imperialistes. Ja ha començat la campanya per justificar l'asfíxia de Gaza sota el pretext que s'ha convertit en "Hamastan". Va passar el mateix fa deu anys a Algèria quan el FIS (Front Islàmic d'Alliberament) va guanyar la primera volta de les eleccions i calia justificar el suport de França, amb tots governs europeus i els EUA, al cop d'estat militar que va evitar que els islamistes arribessin al govern. Aleshores gran part de l'esquerra va justificar aquesta política per la defensa dels drets de les dones i de la democràcia, quan el principal perill era donar el poder a un exèrcit al servei de l'imperialisme per garantir la venda de les reserves de gas a Europa. Allò no va portar ni la pau ni la democràcia al país, sinó una seqüència de matances brutals, sovint a mans del mateix exèrcit per justificar la continuïtat de la repressió... i un creixement de l'islamisme no només a Algèria sinó arreu del Magrib.

Sense cap dubte Hamas planteja un projecte reaccionari d'islamització de la societat que té conseqüències nefastes dins de Palestina, però el bloqueig i el cop d'estat són el millor camí per aturar-lo? Veient què ha passat a Gaza en el darrer any o la situació actual a l'Iraq, la resposta és no. Quan l'imperialisme reprimeix Hamas a Palestina o els xiïtes a l'Iraq i tot es condueix cap al terreny de l'enfrontament militar, les forces que a dins podrien aixecar una alternativa queden anorreades i sense marge d'actuació, i l'islamisme acaba apareixent com l'única alternativa per dirigir la resistència.

Veurem quin camí pren ara Hamas. Molta gent a Gaza tem que s'atrinxeri en els centres de poder polític i militar de l'Autoritat Palestina a la Franja (mantenint la ficció que poden utilitzar el marc d'Oslo per demostrar la seva capacitat de governar i alhora avançar en l'alliberament nacional), mentre imposa la seva "agenda social" basada en la llei islàmica. Imposar el seu ordre i reduir tota la lluita al xoc armat amb Israel només aprofundiria la divisió interna i deixaria fora de la resistència la majoria de la població. Al contrari, l'alternativa per superar la situació actual és recuperar el marc més unitari de rebuig als acords d'Oslo i reconstruir l'organització popular de la primera Intifada, l'única que ha arribat a posar Israel contra les cordes.

Israel no negocia, avança

L'estat d'Israel és per la seva naturalesa racista i expansionista i, com a base militar de l'Imperialisme en una zona estratègica, té una font quasi inesgotable de recursos per imposar sobre el terreny el seu projecte. Sempre ha funcionat amb una política de terra cremada i de fets consumats. És per això que la política de la jerarquia de Fatah, per molt que s'ha esforçat a fer concessions per arribar a acords no s'ha traduït mai en un avenç real per al poble palestí. Si Israel hagués volgut arribar a un acord, hauria negociat amb Abu Mazen abans que arriscar-se a un triomf electoral de Hamas. Fins i tot després de les eleccions, hauria parlat amb Ismail Haniye, primer ministre de Hamas, que havia començat a entrar en el joc d'Oslo. En una entrevista recent concedida al diari francès Le Figaro

(15/6/2007) Haniye declarava que "el nostre programa és clar. Volem la creació d'un estat sobre les fronteres del 67, és a dir a Gaza i Cisjordània, amb Jerusalem est com a capital.(...) Ens comprometem a respectar tots els acords anteriors signats per l'Autoritat Palestina".

Però Israel no vol negociar amb ningú. No busca un interlocutor "moderat" (és a dir "obedient") amb qui arribar a un acord a la baixa. Vol destruir Palestina i per això la seva política es limita a promoure la divisió i l'enfrontament intern entre els palestins. Sempre acaba "cremant" totes les opcions: ho va fer amb Arafat i després amb Abu Mazen. Ara el govern d'emergència ha nascut tocat de mort per les declaracions de suport, el finançament i les armes que li arriben clarament a ulls de tothom des d'Israel i els EUA. Figures com les de Marwan Bargouthi, el líder de Fatah més popular perquè representa el sector que més s'ha enfrontat a l'ocupació amb les armes a la mà, podria ser el proper: algunes veus a Israel parlen de posar-lo en llibertat per "donar legitimitat i suport popular al govern" i ell, des de la presó, ja ha recolzat el cop d'estat contra Hamas.

Sense excuses

Els escenaris de futur que es plantegen a Gaza son nefastos: es parla d'una intervenció militar directa d'Israel sobre la Franja (el nou ministre de Defensa Ehud Barak ha presentat un pla per desplaçar 20.000 soldats a la frontera); potser l'opció és esperar a generar una situació de caos, impulsada per la misèria que augmentarà amb el bloqueig reforçat sobre la Franja, per justificar una invasió internacional sota el paraigües de l'ONU o l'OTAN. Sigui com sigui, tot seria en benefici d'Israel.

Avui la solidaritat internacional amb el poble palestí és més urgent que mai i passa per exigir l'aixecament del bloqueig (en el qual participa també el govern Zapatero), que no busca l'aniquilació de l'islamisme sinó l'ofegament de la resistència. Alhora és necessari tot el suport a les organitzacions obreres i populars, com la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, que segueixen lluitant contra l'ocupació i per una Palestina on es respectin

els drets dels treballadors i treballadores. No s'hi val a buscar l'excusa de la manca d'una alternativa clara en el camí desastrós que han emprès les direccions de la lluita palestina per restar en silenci.

Nota. Les imatges que il·lustren aquest article van ser preses per companys de LI que van participar a la delegació sindical que va visitar Gaza per denunciar el bloqueig internacional el pasat Primer de Maig

Gaza
01/2008

**Jerusalem, amb
Maha a Ramalah
i dies a Èretz...
24h amb Fayat
a Gaza
a les fosques**

Israel practica la neteja ètnica

Des de Gaza, sota setge

Des de Gaza hem rebut aquesta carta adreçada a Lluita Internacionalista. La gàbia s'ha tornat a segellar. Els queviures que es van poder arrebregar a Egipte els pocs dies que la frontera va estar oberta s'acaben i la situació torna als pitjors moments de manca d'aliments, medicines, combustibles i aigua. En pocs dies les incursions israelianes mataben més de 120 persones, 40 dels quals nens i nenes. Els governs occidentals callen. Angela Merkel de visita a Israel passa sense esmentar el patiment del poble palestí. Merkel, Sarkozy, Zapatero són còmplices del genocidi. La única solidaritat amb el poble palestí serà la dels treballadors/es i dels pobles d'arreu. Cal enfortir-la.

zones agrícoles. També posar l'accent en l'eliminació dels punts fonamentals de l'economia nacional palestina per l'asfixiant bloqueig imposat al poble palestí.

Això ha sortit a la llum amb la continuació de la intransigència israeliana i la negativa a arribar a qualsevol pacte de pau. L'objectiu d'aquest pacte és posar fi a l'agressió diària contra el poble palestí, que constantment té lloc amb les tortures al nostre poble i desenes de massacres comeses diàriament. Aquestes agressions diàries aconseguen eradicar qualsevol oportunitat real de fer una pau justa i reconèixer els drets del poble palestí universalment reconegut, als que donen suport les decisions de les resolucions de les Nacions Unides, en particular, la 242 i la 338.

La recent massacre a la Franja de Gaza és un exemple de la política d'Israel i una prova que a Israel no li preocupa l'opinió de la resta del món.

Estimats amics

Les expectatives pel que ve són un futur pitjor per al poble palestí; s'albira que els actes israelians seran

més greus que els que han comès els dies i mesos anteriors, en la matances, destrucció i atacs contra civils. Aquest futur exigeix que s'hi involucrin totes les persones del món que creuen en la justícia de la nostra causa. Pel que ve, a més d'ampliar el cercle de solidaritat contra els governs locals de cada país, s'ha d'exercir una veritable pressió sobre Israel perquè aturi l'agressió contra el poble palestí.

Agraïm la vostra solidaritat amb nosaltres com a éssers humans amb tots els drets. Drets bàsics, i pels quals lluitem encara que ens els hagin pres. Creiem que la solidaritat amb el nostre poble és una expressió de la consciència i l'ètica que caracteritzen l'ajuda humanitària. La vostra solidaritat és una expressió de justícia i d'ajuda als éssers humans siguin on siguin, que ens demostra que realment sou conscients de què li està passant al poble palestí.

Les nostres salutacions més sinceres, els vostres camarades.

*Unió Independent de Comitès
Obrers Palestins. Gaza*

Març 2008

Salutacions

Primer de tot el nostre agraïment sincer i el reconeixement a la vostra feina de suport a la lluita del poble palestí i la solidaritat amb ell pel dret a la llibertat i a la lliure determinació.

Remarcant que el missatge d'horror pel sofriment del poble palestí per la neteja ètnica més greu contra dones, nens i vells, no és una excepció. Hi ha una àmplia destrucció sistemàtica de la infraestructura palestina, de desenes de cases de la població civil i de les

El cop d'estat d'Abu Mazen i Bush

El número d'abril de la revista nord-americana Vanity Fair publica una sèrie de documents que demostren que Bush preparava la primavera de l'any passat un cop d'estat per democar el govern de Hamàs a Gaza i donar el control de la Franja a Abu Mazen (1). Aquest text, que segons la publicació ha estat autenticat per oficials nord-americans i per fonts de Fatah, revela que els EUA estaven entrenant una força de 4.700 soldats per perpetrar el cop, mentre discutien un pla polític i econòmic per consolidar Abu Mazen al poder. La reacció de Hamàs va ser el contracop preventiu de juny de 2007, que li va permetre avortar la maniobra, però va consumir l'aïllament de Gaza.

Lluita Internacionalista 87, abril 2008

Mor la lluitadora palestina

Maha, fins al socialisme sempre!

El passat 10 d'octubre rebíem amb tristesa la notícia de la mort de Maha Nasser, lluitadora del Front Popular per a l'alliberament de Palestina, activista incansable contra l'ocupació i defensora dels drets de la dona. Maha morí víctima d'un càncer, als 54 anys. Des de Lluita Internacionalista vam tenir l'honor de celebrar amb ella el 8 de març de 2005. El passat gener vam poder visitar-la a casa seva, i tot i l'empeyorament de la malaltia, continuava plena d'energia i saguia amb claredat al moment polític que travessava Palestina. Malgrat que teníem diferències polítiques, sempre vam mantenir una més que cordial relació de col·laboració, i les seves opinions ens van ser de gran ajut.

Lluita Internacionalista 91, octubre 2008

l'havia combatut amb intranquïl·la de l'activisme. (Arxivat per la web)

L'Estat d'Israel perpetrà un nou atac generalitzat a la Franja de Gaza, que ja ha causat centenars de morts i milers de ferits, en l'operació més sanginista des de l'ocupació dels territoris palestins el 1967. En la perspectiva de les eleccions del febrer, amb aquesta ofensiva Israel busca recuperar el prestigi perdut amb la derrota militar davant de les milícies de Hamàs l'11 de març de 2006. Un cop més es demostra que és impossible viure en pau al costat d'Israel, un Estat racista, que manté un projecte d'expansió permanent i que, com a base militar de l'imperialisme nord-americà i britànic en una zona estratègica del món, és una amenaça per a tota la seva valls. Aconseguir la pau a la regió passa per la seva desaparició i la recuperació per ella i les palestines de les seves terres, amb el retorn dels i les refugiades a una Palestina unificada, laica i democràtica, sense distinció de races i de religions.

Contra la massacre sionista a Gaza. Tot hom al costat. Que el govern Zaslavski i el tripartit de la Oenositat posin fi immediatament al bloqueig de Gaza. Trencament de relacions diplomàtiques i comercials amb Israel. Per la destrucció de l'Estat artificial i racist d'Israel, portadors de l'imperialisme i font de guerres permanents a l'Orient Mitjà.

Mica la intifada. Per una palestina laic i democràtica i no racista sobre el...

Un cop més es demostra que és impossible viure en pau al costat d'Israel, un Estat racista, que manté un projecte d'expansió permanent i que, com a base militar de l'imperialisme nord-americà i britànic en una zona estratègica del món, és una amenaça per a la seva valls.

Però l'atacament de Gaza no és d'ara. Fa quasi tres anys que Israel i l'annexionat Golan, per la Unió Europea, els Estats Units, l'ONU i Rússia) sotmeten la població de la Franja a un bloqueig econòmic brutal per demorar el...

Boicot dels estibadors sud-africans a Israel

Els treballadors de la Unió Sud-africana de Treballadors del Transport i Aïres (GATWU) de port de Durban van negar el...

Entre Hamàs, president de la Unió Independent de Comarca Democràtica de Gaza i Omer Frenkel de Gaza.

«Mentre existeixi l'ocupació no hi pot haver pau»

«Aturem la massacre sionista! Amb la resistència palestina!»

Entre Hamàs, president de la Unió Independent de Comarca Democràtica de Gaza i Omer Frenkel de Gaza.

«Mentre existeixi l'ocupació no hi pot haver pau»

«Aturem la massacre sionista! Amb la resistència palestina!»

Fayeza a Terrassa (abans de l'ofensiva israeliana). Desembre 08

Xerrada a UB ocupada

Palestina Per la tercera Intifada

Amb el tanq fins ara derrotat a l'Iraq, i l'any d'estabilitzar la situació a l'Algèria, el president nord-americà Barack Obama cerca un acord amb les burgesies àrabs. Per emprendre l'imperialisme intentant utilitzar el poble palestí per apavillar la situació a l'Orient Mitjà i obrir una nova ronda de negociacions de «pau». L'experiència diu que aquest procés sempre han succeït retrocessos per als palestins i, en aquesta ocasió, els primers compassos no han servit ni per guardar les aparències: les converses han començat sota el criminal bloqueig internacional de la Franja de Gaza i quall Israel prepara la construcció dels assentaments més grans a Cisjordània des de 1967. El govern titella d'Abu Mazen ha demostrat que està disposat a tot fins i tot a ajudar Israel a ocultar els seus crims a Gaza) per seguir complint amb el bloqueig de Gaza i la direcció a contra

Solidaritat 2008-2010

Trenquem el bloqueig de Gaza L'altre mur de la Vergonya

Un any després dels atacs israelians contra la població de Gaza, que van assassinar 1.400 palestins, la Franja segueix sotmesa a un brutal bloqueig econòmic. Imposat fa gairebé quatre anys com a castig a què van portar Hamàs al govern, el bloqueig dels EUA, la UE, l'ONU i Rússia no s'ha...

Entrevista amb Fayeza Elemare, de la Unió Comitès Obrers Palestins de Gaza

«A Gaza, no hi ha cap diferència entre Obama i Bush»

El 27 de març entrevistàvem a Fayeza Elemare, presidenta dels Comitès Palestins de Gaza per conèixer de primera mà la situació.

Lluita Internacionalista. Quina és la situació actual a Gaza?

FE: El procés militar s'ha acabat però...

V Combol de Viva Palestina Lluita Internacionalista 106, octubre 2010

A trencar el setge de Gaza

... i segueix la tasca internacional. Ens porta a Lió els respiradors per l'hospital de Gaza; aconseguits pels treballadors de l'Hospital de Terrassa; i a portar-los a V Combol Viva Palestina per trencar el setge a Gaza.

«Israel vol completar la neteja ètnica dels palestins»

Ilan Pappé és un dels més famosos historiadors israelians. Contra l'opinió de la UE i d'EUA, defensa que només un Estat a Palestina, amb ciutadania igual per a tothom, és la solució. Professor de Ciències Polítiques a la Universitat de Haifa fins el 2007, es va veure obligat a abandonar Israel després de repetides amenaces de mort contra ell i la seva família. Avui imparteix classes a la Universitat d'Exeter, a Anglaterra.

Rubra- El seu treball s'enquadra en el d'una generació d'historiadors israelians que, en base a l'obertura dels arxius israelians després de 1978, van començar a contestar la versió oficial de la fundació d'Israel. Quin és el sentit general de la partició de 1947 i els següents esdeveniments de 1948?

Ilan Pappé- Penso que la nova mirada sobre 1947 i 1948 realça els aspectes injustos de la resolució de partició de l'ONU. La idea d'imposar la divisió per la força a una població indígena que constituïa dos terços dels habitants, avui no seria acceptable. Ni seria imaginable, avui, la idea de partir un país en dues parts gairebé iguals entre la població indígena i els colonitzadors. Durant anys hem tendit a culpar els palestins per rebutjar aquesta solució injusta i, nosaltres, l'anomenada comunitat internacional, seguim proposant aquestes solucions... injustes. Crec que avui ens adonem de la magnitud del crim comès contra els palestins el 1948, la neteja ètnica, el silenci del món i el fet que el que l'Estat d'Israel segueix intentant és completar la neteja ètnica total dels palestins.

R.- Què opina dels acords d'Oslo i altres negociacions entre Israel i els palestins?

IP.- Crec que els acords d'Oslo

van tenir un aspecte positiu, la legitimitat de l'OAP. Excepte això, van ser com la resolució de partició, una imposició des del punt de vista israelià als palestins. Tenien la lletra correcta, però només d'acord amb la interpretació israeliana, cosa que va significar trobar un acord que els pogués permetre aprofundir l'ocupació. Van ser desastrosos. Van crear expectatives on no havia intenció d'alterar la realitat miserable sobre el terreny, ferint profundament les hipòtesis de pau i, en segon lloc, van escampar les llavors de la divisió al camp palestí.

R.- Per què Israel va atacar Gaza? Quina ha estat la reacció de la societat israeliana durant aquesta agressió?

IP.- Israel va atacar Gaza per diverses raons. Després de la derrota al Líban el 2006, els seus generals van creure que una victòria militar amb èxit imposaria la por als països àrabs. En segon lloc, ells volen eradicar per la força els moviments que, a la regió, resisteixen per la força contra els seus plans, com Hamas. I el seu pla per Gaza en particular era mantenir-la com una presó a cel obert, amb l'esperança que molts palestins d'allà abandonessin la seva terra o claudiquessin a la vida sota unes condicions com aquelles. Els israelians no permetran que Gaza i Cisjordània formin un Estat lliure i independent.

R.- Quina és la situació dels palestins israelians? Quina és la seva reacció als esdeveniments a Gaza?

IP.- Hi va haver una escalada en les accions del govern israelià contra la minoria palestina a Israel. La seva ciutadania, béns i llibertats es troben en un perill creixent. La situació no és tan dolenta com la dels palestins a Cisjordània, però empitjora en el mateix sentit. Com en el cas de Gaza, l'elit política i militar d'Israel no té solució per aquest problema, tret que els

palestins a Israel acceptessin viure per sempre com a ciutadans de segona o de tercera categoria.

R.- Quina és la seva opinió sobre les manifestacions que hi ha hagut arreu del món contra Israel durant l'atac a Gaza?

IP.- Crec que hi ha una tendència creixent que amplis sectors de l'opinió pública ja no acceptin les polítiques criminals d'Israel. Però encara no s'han traduït en un canvi de polítiques per part dels governs.

R.- Quina va ser la reacció de la comunitat jueva, particularment al Regne Unit?

IP.- La comunitat jueva organitzada és encara descaradament pro Israel, però més i més individus comencen a dissociar-se del sionisme, i un nombre significatiu d'ells està disposat a ser actiu en la lluita per la justícia per als palestins.

R.- Com es posiciona en el debat entre les anomenades solucions de 'dos Estats' i 'd'un Estat' a Palestina?

IP.- Penso que realment no hi ha debat. La solució de 'dos Estats' ha desaparegut per sempre, encara que hi hagi persones que pensin que va ser una solució justa i raonable. Crec que no ho és i que només un Estat amb ciutadania igual per tothom és la solució. Ara tenim un Estat que discrimina tots els palestins que viuen entre el riu Jordà i el mar. Són discriminats de diferents formes, alguns subjectes a l'ocupació diària i abusos, altres estan essent amuntegats i expulsats, però això no és una democràcia i no pot continuar sense vessar més sang.

Extret de Rubra,

Primavera àrab i reconeixement de l'estat palestí a l'ONU

Palestina, a les portes d'un nou cicle

El 21 de setembre s'han convocat grans mobilitzacions a Palestina per exigir el reconeixement a de l'estat palestí a l'ONU. La iniciativa va néixer l'any passat com una maniobra de l'Autoritat Palestina per reforçar-se internament i a l'exterior, però, en el context de la Primavera Àrab, pot ser el detonant d'un nou cicle en la lluita contra l'ocupació.

Foto: Al Jazeera, Ramallah, República de l'ÀRP a una mobilització en suport a la revolució egípcia.

Lluita Internacionalista 112, setembre 2011

Nord d'Àfrica i Pròxim Orient

Un nou capítol de la revolta permanent

La majoria de veus de l'esquerra europea i llatinoamericana -sota la influència política del castrò-chavisme, que tenia lligams amb els règims de Gaddafi i Baixar al Assad- van desconfiar i van condemnar des de l'inici de l'Onada revolucionària al Pròxim Orient i al Magrib. Un any després de l'escalf revolucionari, el triomf electoral d'Ennahda a Tunísia i dels Germans Musulmans a Egipte els va servir supeditantment per far bons els seus pronòstics que la "primavera àrab" es transformaria en un "hivern islamista". Cegues a la dinàmica de la lluita de classes, aquestes visions, avui, són incapaces d'explicar el nou cicle que s'ha obert en els últims mesos: els governs islamistes s'enfronten a grans mobilitzacions al carrer i la qüestió palestina s'ha ficat de ple en el procés.

Lluita Internacionalista 121, gener 2013

Israel embarranca a Gaza

L'últim atac israelià sobre la franja de Gaza va deixar, sempre de 51 dies de bombardejos, més de 2.100 palestins morts (més de mig milió d'altres van resultar ferits) i més de 100.000 refugiatos. La franja ha quedat aïllada: 300.000 habitacles destruïts parcialment, hospitals, mesquites, escoles i fabricacions i altres infraestructures encara que va utilitzar a Rússia.

els seus enormes magatzams de guerra, l'exèrcit sionista no va aconseguir aturar la resistència palestina després de llançar sobre aquest petit territori costaner que amb pocs metres supera la meitat de la superfície de la ciutat de Madrid 20.000 tones d'explosius, el govern de Benjamin Netanyahu no va sortir cap dels objectius militars i religiosos que havia declarat.

Lluita Internacionalista 133, setembre 2014

Tunis: Forum Social Mundial

Manifestació per Palestina

Març 2013

Pandèmia a Gaza:

Activem la solidaritat

La Franja de Gaza havia resistit els sis primers mesos de pandèmia sorprenentment bé. El brutal bloqueig a què el sionisme sotmet els més de dos milions de palestins que hi sobreviuen i que manté Gaza aïllada de la resta del món, havia servit fins ara per mantenir coronavirus a ratlla. Però a finals d'agost es van diagnosticar els primers casos de transmissió comunitària de covid-19 i s'ha perdut el rastreig dels contactes. Els palestins de Gaza, martiritzats per 13 anys de bloqueig i els continus atacs militars d'Israel, s'enfronten ara a una nova amenaça que pot ser catastròfica.

Lluita Internacionalista 168, setembre/octubre 2020

Amb la revolta Palestina

El 20 de maig, després d'onze dies de bombardejos sobre la Franja de Gaza, Israel i Hamàs arribaven a una treva «bilateral i sense condicions» a proposta dels mediadors egipcis. El balanç, sangrant: almenys 230 palestins morts (més de 60 obrers), més de 1.700 ferits, 75.000 persones sense casa (segons l'Oficina per a la Coordinació d'Assumptes Humanitaris (OCHA) de l'ONU), i la destrucció total d'un centenar d'edificis i infraestructures.

Lluita Internacionalista 174, juny 2021

Argentina

Contra la campanya per l'expulsió del Congrés del diputat de Izquierda Socialista i el FIT-U, Juan Carlos Giordano, per defensar el poble palestí

El nostre company i companyes d'Izquierda Socialista (IS) d'Argentina, organització integrant del Frente de Izquierda y de los Trabajadores Unidad (FIT-U), ens envien un comunicat rebuñant la campanya impulsada per sectors del sionisme en aquest país, contra el seu diputat, Juan Carlos Giordano, qui públicament i a la Cambra de Diputats, el 19 de maig de 2021, ha defensat la lluita del poble palestí.

PROHIBICIÓN DE PARTICIPAR EN EL DERECHO DEMOCRÁTICO PARA DEFENDER A PALESTINA LIBRE Y EN DEFENSA DEL DIPUTADO JUAN CARLOS GIORDANO

Lluita Internacionalista 179, maig 2022

Nous crims del sionisme

Solidaritat amb el poble palestí

A 11 dies de la represa dels xocs diaris del sionisme contra els palestins, hi ha desenes de morts i gairebé dos mil ferits palestins. Des de la UIT-CI ordrem a la urgent solidaritat amb el poble palestí que segueix resistint heroicament.

Lluita Internacionalista 140, octubre 2015

Palestina

«Estelle», un veler per trencar el bloqueig de Gaza

Una coalició internacional ha desplegat una nova campanya contra l'ocupació israeliana de Palestina i el bloqueig de Gaza. És la tercera edició de la «Flotilla de la Llibertat». El veler «Estelle» va partir al juny de Suècia i ja navega cap a la franja.

Gaza és la presó més gran del món. Els seus 1,7 milions d'habitants patixen un bloqueig per terra, mar i aire imposat per l'ocupant israelià pel resultat d'unes eleccions democràtiques que no van agrair la UE, Israel i els Estats Units. Ara, el bloqueig s'ha fragmentat pel canvi de la postura egípcia després de la revolució, d'obrir parcialment el pas terrestre de Rafah. Els israelians controlen la quantitat i composició del que poden importar o exportar. No hi ha flura pas de persones. La població de Gaza és majoritàriament refugiada. Són els palestins que van haver de deixar de les seves llars com a conseqüència de la massacre de l'11 de setembre i van marxar a buscar refugi a Rússia.

Lluita Internacionalista 118, setembre 2012

Solidaritat 2011-2022

Declaració de la UIT-CI

Rebuig a la massacre de Gaza

Des del divendres 30 de març les forces d'ocupació d'Israel han assassinat a 16 joves palestins i ferit a més de 1.400, alguns d'extrema gravetat, fent servir artilleria, francotiradors i fins a avions.

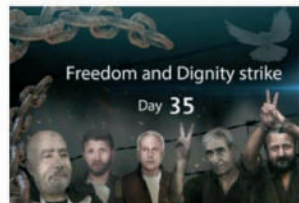

Lluita Internacionalista 165, abril 2018

Van reprimir criminalment el que es coneix com la Gran Marxa de la Tornada que és una manifestació pacífica del poble palestí, a la Franja de Gaza, exigint la implementació del paràgraf 11 de la resolució 194 de l'ONU que resol el dret a la tornada.

Amb la resistència!

En els últims mesos, el poble palestí ha arrencat importants triomfs en la seva lluita incansable contra l'ocupació israeliana: les milícies a les presons que es van aconseguir amb la vaga de fam dels presos i el desmantellament de dos arcs de seguretat en els accessos a l'esplanada d'Al-Aqsa, a Jerusalem. Són petites conquestes que suposen un gran desafiament tant per a l'ocupació com per al verinyent col·laboracionisme de l'Autoritat Palestina (AP). Aquestes victòries tenen encara més importància en el context actual, quan Israel compta amb el suport incondicional dels Estats Units de Trump, i el silenci còmplice de la Unió Europea.

Lluita Internacionalista 151, setembre 2017

Fayez Elemare,

Unió Independent de Comitès Obrers Palestins

«Israel bombardeja Gaza perquè la resistència palestina enfronta l'ocupació»

Fayez Elemare és un sindicalista que lluita pels drets dels treballadors i del poble palestí a la franja de Gaza, des d'una posició independent tant de l'Autoritat Palestina com de Hamàs. Viu al camp de refugiats de Jabalia al nord de la franja de Gaza. Hi vam poder parlar dimarts, 11 de maig en plena agressió israeliana.

Lluita Internacionalista 173, maig 2021

Gaza sagna pel dret al retorn dels palestins

La població Gaza s'ha manifestat massivament en les últimes setmanes a la frontera amb Israel per reclamar la fi del bloqueig i el dret al retorn dels refugiats, que fa setanta anys van ser expulsats per la força de casa seva pel fet de no ser jueus. La resposta israeliana a l'anomenada Gran Marxa pel Retorn ha estat apostar soldats com a franc tiradors darrere de trinxeres per disparar contra els manifestants desarmats. El macabre balanç: 112 morts i més de 5.000 ferits, la meitat dels quals de bala.

«Tothom ha anat als set punts d'acampada davant la frontera, són famílies senceres. Ningú s'ha quedat a casa, això és una mobilització de la gent, no de cap partit», explicava des del camp de refugiats de Jabalia, al nord de la franja, Fayeiz Elemare, de la Unió Independent de Treballadors Palestins.

Les protestes van començar el 30 de març, el Dia de la Terra a Palestina (que recorda els sis palestins assassinats el 1976 per denunciar l'espoli de les seves terres a Galilea), i es van prolongar fins el 15 de maig per coincidir amb el 70 aniversari de la Naqba, l'expulsió de centenars de milers palestins de les seves cases i terres abans i després de la proclamació de l'Estat d'Israel. El pitjor dia va ser el 14 de maig, coincidint amb el trasllat de l'ambaixada nord-americana de Tel Aviv a Jerusalem, que en contra del consens internacional avala la consideració de la ciutat com a capital «única i indivisible» de l'estat d'Israel. El missatge d'impunitat era patent.

Gaza: 10 anys sota setge

Es tracta de l'agressió israeliana a Gaza més greu des dels bombardejos de 2014, que van matar 2.251 palestins. Ja fa deu anys que Israel va imposar un setge absolut sobre la franja, com a càstig per la victòria electoral de Hamàs en unes eleccions netes. El resultat d'aquelles eleccions reflectia el descontentament dels palestins

amb els acords d'Oslo, que havien portat a la legitimació de l'ocupació israeliana i a la creació d'una Autoritat Nacional Palestina que col·laborava obertament amb l'ocupant. Hamàs va guanyar als dos territoris ocupats, Gaza i Cisjordània, però Israel va decidir mantenir al poder a Fatah: a Cisjordània continuaria Abu Mazen i a Gaza van intentar un cop liderat per Mohamed Dahlan que va fracassar. Finalment la franja quedaria sota un setge ferotge que afecta tots els aspectes de la vida diària: falten aliments bàsics, hi ha problemes per mantenir les plantes de potabilització d'aigua, només hi ha subministrament elèctric intermitent algunes hores al dia, falten medicaments i equips sanitaris (l'última massacre ha fet col·lapsar el precari sistema de salut), tampoc hi ha material de construcció... no hi ha feina i els gairebé dos milions d'habitants de Gaza estan aïllats del

món per una tanca que l'ha convertit en una gran presó a cel obert. Tot això en el lloc amb més densitat de població del planeta: deu anys de setge han portat segons l'ONU a una crisi humanitària que la fa inhabitable. Israel esperava provocar així una revolta popular contra Hamàs, però la realitat és que amb aquesta política només han fet créixer l'aura dels islamistes com a moviment de resistència que no s'ha venut a l'ocupant, com sí que han fet els sectors laics i benestants d'Al-Fatah.

70 anys de la Naqba

'Naqba' («el desastre») és com denominen els àrabs la neteja ètnica que va suposar l'expulsió forçada d'entre 700.000 i 800.000 palestins de les seves cases i terres, l'assassinat de més de deu mil persones i la destrucció de 531 pobles a mans de les forces sionistes, en els fets que van portar a la creació de l'estat d'Israel el 1948.

Un any abans, l'ONU havia aprovat un pla de partició que assignava el 54% de Palestina, fins aleshores un protectorat britànic, a la comunitat jueva -que hi havia arribat sobretot després de l'Holocaust- i deixava la resta del territori per als palestins. Molts anys abans, amb la Declaració Balfour de 1917, l'imperi britànic ja havia concedit l'establiment a Palestina d'una «llar nacional jueva», amb la voluntat de tenir al cor del Pròxim Orient un estat que li fos aliat. L'horror que els jueus havien patit sota el nazisme i la Segona Guerra Mundial, després d'un segle de pogroms i atacs antisemites arreu d'Europa, va justificar aleshores lliurar al moviment sionista aquell bocí de terra dels palestins, que no havien tingut cap responsabilitat en la persecució dels jueus. Els palestins no van acceptar la partició, i el moviment sionista tampoc,

perquè en els primers mesos de 1948 grups armats jueus van endegar un pla que l'historiador israelià Ilan Pappé considera una neteja ètnica. Quan després de la creació de l'estat d'Israel els països àrabs veïns li van declarar la guerra, les forces armades israelianes van ocupar més terres i van continuar l'expulsió sistemàtica de la població palestina fins a ocupar el 78% del seu territori original. Més tard, a la guerra dels Sis Dies de 1967, Israel ocuparia el 22% restant: Cisjordània, Jerusalem Est i la franja de Gaza. Només un 15% dels palestins es van poder quedar dins del territori d'Israel, la majoria com a desplaçats interns.

Tot i que el dret internacional i un centenar de resolucions de l'ONU l'avalen, durant setanta anys s'ha negat als refugiats palestins el seu dret a tornar a casa. I aquest ha estat sempre l'escull principal de les suposades negociacions de «pau». Perquè, des de la seva fundació, Israel ha basat el seu projecte d'estat en una concepció ètnica i racista segons la qual una aclaparadora majoria de la seva població ha de ser jueva. Setanta anys després,

la Naqba simbolitza com el dret inalienable al retorn s'ha negat d'una generació a l'altra, mentre s'aprofundia el desplaçament i la desposseïció dels palestins.

Avui el poble palestí està fragmentat i dispers: uns cinc milions viuen sota l'ocupació israeliana a Cisjordània i Gaza. Aproximadament 1,5 milions tenen una ciutadania de segona a Israel. Tots viuen sota el règim d'apartheid sionista. A més hi ha uns tres milions de palestins registrats formalment com a refugiats en països àrabs (sobretot al Líban, Jordània i Síria, països on tampoc no gaudeixen d'una igualtat de drets real) i un nombre indeterminat d'exiliats a la diàspora escampats arreu del món.

La Naqba continua avui

El «desastre» encara continua avui. El mateix trasllat de l'ambaixada nord-americana de Tel Aviv a Jerusalem, ordenat per Trump, n'és un exemple, perquè legítima l'ocupació israeliana de Jerusalem, que fins ara gairebé ningú reconeixia com a capital d'Israel.

I continua també als països àrabs veïns, que acollien la majoria de refugiats palestins. L'exemple més clar és el camp de refugiats de Iarmuk, a Damasc, que després de sis anys sota el setge de les tropes de Baixar al-Assad i de tres anys d'ocupació del Daeix, ha quedat reduït a runes. El 19 d'abril el règim sirí i Rússia van començar una campanya de bombardejos sistemàtics sobre el que havia estat el principal camp de refugiats palestins de Síria i de tot el Pròxim Orient fora dels territoris ocupats. El 2011, en esclatar la revolució contra Al-Assad hi vivien uns 115.000 palestins, molts dels quals van simpatitzar amb el moviment popular contra la dictadura. Després de la rendició de grups rebels dels barris pròxims al camp a principis de maig, la majoria de palestins de Iarmuk van

Memòria de la Naqba. «Tinc 78 anys i un últim desig»

Fatima Feisal, de 78 anys, des del camp de refugiats d'Ein al-Hilweh, a Sidó (Líban), originària de Tarshiha a Galilea, recorda com va viure la Naqba.

«Tanco els ulls i recordo tots els detalls del poble. Els carrers, el barri. Les figues i les baies. Tots els detalls. És com si ho veiés ara davant dels meus ulls. La meva família vivia de l'agricultura. Teníem més de 100 cabres, la més gran era la meva preferida. Jo solia pujar-hi al damunt, com si fos una bicicleta, li deia «la meva moto». Una vegada vaig portar menjar al pastor que treballava per nosaltres. Els colons em van veure i em van preguntar què feia allà. Els vaig dir que estava portant menjar per al pastor que cuidava les nostres cabres. Els vaig ensenyar el menjar, però no em van creure. Creien que passava informació i que el pastor era un militant. El van capturar i el van torturar. Li van cremar tot el cos.

Tenia 9 anys quan els avions van bombardejar Tarshiha. Va ser la pitjor nit de la meva vida. La gent s'amagava a la casa de l'alcalde. Era de la família Huwari i tenia una casa gran. Vaig veure com la van bombardejar. També vaig veure com la gent intentava treure els supervivents de sota les runes.

Estava sola i vaig haver d'anar a buscar l'Ali, el meu germà. Semblava la fi del món. La gent corria i cridava. Vaig anar a les coves de dels afores del poble. Estaven plenes de gent que es protegia dels bombardejos. Vaig començar a cridar el seu nom. Finalment em va respondre. El vaig agafar de la mà i vam fugir. Vam caminar dues hores fins arribar a un altre poble, Sabalan, on ens vam reunir amb la nostra família. Després vam continuar cap al Líban.

Tinc 78 anys i un últim desig. Hi havia un arbre de baies just davant de la nostra casa a Tarshiha. Vull tornar-hi menjar una baia. Una última baia.

Reportatge d'Amena Al-Ashkar publicat a la revista Electronic Intifada

haver de fugir cap al nord de Síria. El periodista palestí Mohamad Bitari, nascut a Iarmuk i refugiat a Catalunya, ho denuncia: «Iarmuk era un refugi per a la gent dels pobles veïns que fugia dels bombardejos del règim sirí i els seus aliats: hi trobaven sostre, menjar i medicaments. La postura dels palestins de Iarmuk era clara: donar suport al poble sirí en la seva lluita contra la dictadura. I era normal per la seva gent, després de 70 anys d'exili, continuar lluitant contra el sionisme i el seu estat, Israel. Però després de sis anys de setge ningú els ha ajudat. Em sento orfe, orfe en tots els sentits».

No és només el destí d'un poble

La Naqba continua també amb les tres massacres indiscriminades que ha patit Gaza i en amb cadascun dels morts d'aquestes últimes setmanes a les mobilitzacions a la frontera. Continua amb els controls militars israelians que marquen la vida dels palestins de Cisjordània. Continua amb cada palestí de la diàspora a qui s'impedeix, amb qualsevol excusa burocràtica, poder tornar a casa, ni que sigui per enterrar els pares.

El pla d'Israel era que algun dia el poble palestí oblidés i renunciés al seu dret a tornar. Però setanta anys després els nets i besnets dels que van ser expulsats per la força encara guarden la clau de casa. Sigui on sigui que han nascut –i en la majoria de casos sense haver pogut trepitjar mai Palestina– s'identifiquen amb la ciutat o poble d'on van foragitar els seus avantpassats.

Com escriu la professora palestina Ghada Karmi, que encara recorda com de nena va ser expulsada en la Naqba, «mentre que Israel està consolidant el seu poder, els palestins, en cada lloc on són, han afirmat cada vegada més la seva existència i el seu dret a resistir. És com si s'haguessin despertat d'un llarg sopor. L'última dècada ha experimentat un ressorgiment extraordinari de la consciència nacional. Cada localitat on viuen els palestins ha desenvolupat la seva

pròpia forma de resistència, dins i fora de Palestina. El moviment de boicot, desinversió i sancions n'és només un exemple. S'ha fet créixer la creativitat en l'art, la literatura i la cultura palestines, i l'activisme polític ha assumit noves formes. Aquesta onada, que ara és imparable, s'inspira en els joves, compromesos amb la causa dels seus pares i avis. Veure això en acció ha estat l'experiència més enriquidora de la meua vida. S'ha infós nova energia en una causa que potser ha flaquejat en alguns moments, però mai no ha mort».

La lliçó de lluita i resistència del poble palestí és suficient per merèixer la solidaritat de tots els pobles del món. Els palestins lluiten contra l'estat d'Israel, un projecte de fa dècades clau per al capitalisme, que necessita una gran base armada al cor del Pròxim Orient, un portaavions que l'ajudi a mantenir el control sobre una zona estratègica del planeta, pels seus recursos energètics i la seva posició geogràfica. Per això Trump està refent l'aliança incondicional que havia patit un cert desgast en l'època de Obama intentava compensar les relacions dels Estats Units amb un món àrab travessat pel moviment revolucionari. És per tot això que la lluita palestina es fon amb la lluita per la llibertat de tots els pobles de l'Orient Mitjà i n'és referent indiscutible. És per això que cal la unitat dels pobles del món, dels i de les treballadores contra el imperialisme i el seu instrument d'opressió: el sionisme. En la causa palestina hi ha molt més en joc que el destí d'un poble.

Missatge des de Gaza

La resistència popular és una forma de la lluita dels pobles pels seus drets. El poble palestí en la seva lluita pel retorn a la seva terra ocupada protagonitza una gran marxa coincidint amb el 70 aniversari de la Naqba. I ho fa a Gaza, sotmesa a un injust setge des de fa gairebé onze anys.

Aquesta marxa pacífica ha estat el punt de trobada per als diferents grups polítics palestins a Gaza. El manteniment del bloqueig sionista sobre Gaza ha afectat negativament la vida de la població de diferents maneres. Falta el treball i augmenta la pobresa, la sanitat es degrada per manca de mitjans i això afecta directament els malalts. Només hi ha tres hores de subministrament elèctric al dia.

Amb la seva recent decisió de traslladar la seva ambaixada a Jerusalem, completant el projecte sionista, Estats Units va empitjorar la situació.

El poble palestí ha respost a Gaza i a Cisjordània, afirmant el seu dret al retorn a la seva terra ocupada, reconegut per totes les resolucions internacionals, com la construcció del seu estat palestí amb capital a Jerusalem.

D'aquí ha sorgit la idea de la marxa pacífica pel dret al retorn, a la qual tots els partits palestins a Gaza han donat suport.

Coincidint amb el 70 aniversari de la Naqba, entre el 30 de març, Dia de la Terra Palestina, i el 15 de maig, data de la Naqba, la protesta va anar creixent fins a culminar el 14 de maig a Gaza. El nombre total de màrtirs supera els 120 i hi ha més d'onze mil ferits, 3.500 per foc real. I el nombre de morts segueix creixent per la falta de material mèdic.

Tot això mostra al món la cara real de l'ocupació sionista, que respon així a les manifestacions pacífiques de nens, dones i ancians. Ens massacren i semblen gaudir matant a civils.

Malgrat tot, la marxa pel retorn continuarà per defensar el nostre dret a tornar i a decidir el nostre propi destí. I trencar amb l'injust bloqueig de Gaza.

29/5/2018

Fayez Elemare,
Unió Independent de Comitès Obrers
Palestins de la franja de Gaza

Carta oberta a Ada Colau

No podem esperar a la següent matança a Palestina

Des de 'Barcelona amb l'apartheid no' demanem trencar l'agermanament amb Tel Aviv

Diu Judith Butler que «la violència que veiem és una reacció enfront dels progressos que hem fet, i això significa que hem de continuar avançant i acceptar que es tracta d'una lluita continuada, una lluita en la qual els principis estan del nostre costat». El poble palestí que **resisteix a l'ocupació, l' 'apartheid' i el colonialisme de l'Estat d'Israel** i les persones que a tot el món treballem pel respecte dels seus drets, compartim les idees de Butler.

Mentre aquesta «lluita continua», **tots els governs israelians han sotmès al poble palestí a un règim de violència amb total impunitat, sense conseqüències pels crims de guerra que comet des de fa més de 70 anys. Tan sols en la recent escalada bèl·lica l'Estat d'Israel ha assassinat a 286 palestins, incloses 66 criatures.** També està intensificant el procés de neteja ètnica a la Cisjordània ocupada i Jerusalem Est. Als barris de Sheikh Jarrah i de Silwan la policia d'Israel obliga les famílies palestines a abandonar les seves cases per a lliurar-les a colons. **La llista de violències, crims i vulneracions de drets als quals s'enfronta el poble palestí és immensa i creix i es fa més intensa cada dia que passa.**

L'any 1984 Desmond Tutu, **lluitant contra l' 'apartheid' a Sud-àfrica**, criticava la política dels estats de «diàleg constructiu» amb el Govern de Johannesburg. Ell defensava que era necessari aplicar una «política ferma» la qual la història **ha demostrat ser efectiva per a acabar amb el règim de segregació racial** en aquell país. Això porta anys reclamant una àmplia majoria del poble palestí a través de la campanya no violenta de Boicot, Desinversions i Sancions a Israel per posar fi a l'apartheid israelià.

Des de la campanya 'Barcelona amb l'apartheid no' **portem setmanes exposant aquestes idees als tres partits d'esquerres del Ple Municipal: BComú, PSC i ERC, per a convèncer-los de la necessitat d'acabar amb l'agermanament entre Tel Aviv, Gaza i Barcelona signat el 1998 en el marc dels Acords d'Oslo.** Igual que va ocórrer amb l' 'apartheid' a Sud-àfrica, no serà possible canviar la naturalesa del règim d'Israel sense intervenció exterior.

Desgraciadament, **el poble palestí i el moviment de solidaritat internacional, estem acostumats a llegir declaracions de defensa dels drets humans sense que aquestes incloguin mesures punitives concretes a les accions que duu a terme l'Estat d'Israel.**

Però últimament les coses estan canviant. **Cada cop són més les organitzacions, les personalitats, els sindicats, les institucions i les empreses que decideixen no tenir vincles amb l' 'apartheid' israelià.** Fa pocs dies l'empresa de gelats Ben & Jerry's ha decidit deixar de vendre en territori ocupat palestí perquè és «inconsistent amb els seus valors». Enguany, la Cort Penal Internacional ha acceptat investigar Israel pels crims de dret internacional comesos al Territori Palestí Ocupat.

Ada, sabem que et preocupen els drets del poble palestí. Des de l'Ajuntament de Barcelona esteu prenent mesures per a prevenir la vulneració de drets humans en la compra pública, d'acord amb la base de dades de Nacions Unides que **llista les empreses que actuen en territori ocupat.** En els últims mesos has enviat una carta a l'ambaixadora israeliana demanant l'alliberament de Juana Ruiz i denunciant que Israel té més de 4.500 presos polítics i t'has posicionat **en contra les vulneracions del dret internacional de l'Estat d'Israel.** El teu partit, BComú, s'ha adherit a la campanya 'Barcelona amb l'apartheid no', la qual està recolzada per la Comunitat Palestina de Catalunya, l'Associació Catalana de Jueus i Palestins, la majoria sindical i fins a **105 organitzacions** feministes, antiracistes, de defensa dels drets humans, d'habitatge, LGTBI

i de cooperació de ciutat. L'alcalde de Gaza t'ha demanat que trenquis l'acord amb Tel Aviv i diferents veus de la societat civil israeliana, com per exemple Boycott Within o Zochrot, s'hi han sumat. Demanem que tradueixis el suport de l'àmplia majoria de la societat civil de Barcelona, les institucions palestines i la ciutadania israeliana compromesa amb els drets humans en acció institucional i que trenquis l'agermanament amb Tel Aviv. Aquest ampli suport **et legitima per a prendre aquesta decisió** més enllà del que opinin els 'lobbys'.

Angela Davis ens diu que els moviments socials hem d'anteposar «l'optimisme de la voluntat enfront del pessimisme de l'intel·lecte». Des d'aquest optimisme i aquesta voluntat et demanem que no esperis a la propera matança a Palestina per a prendre aquesta decisió, i que uneixis tota aquesta força amb el teu compromís amb els drets humans per a trencar l'agermanament amb Tel Aviv, per a construir un nou marc de relació i cooperació amb Palestina posant així a Barcelona en el centre de la defensa dels drets humans i que ho facis públic i amb orgull perquè és una decisió que et situa al costat correcte de la història.

29/07/2021 Publicat a El Periódico

Lluita Internacionalista 175, setembre 2021

La campanya 'Barcelona amb l'apartheid no' té el suport de 105 entitats de la ciutat, entre les quals, Lluita Internacionalista, que hem participat activament des del començament.

Lluita Internacionalista 183, enero 2023

Trencament de l'agermanament de Barcelona amb Tel-Aviv Victòria!!

El passat 8/2/23, Ada Colau com a alcaldessa de Barcelona, feia públic el trencament de relacions amb l'estat d'Israel incloent l'agermanament amb Tel-Aviv. L'agermanament amb Tel Aviv-Jaffo, junt amb el de Gaza, es va formalitzar el 24/9/1998, sota l'alcaldia de Joan Clos, del PSC, en el marc dels Acords d'Oslo. Però ha calgut una dura i llarga campanya, des que va començar al 2008, després que Israel bombardegés Gaza i assassinés a més de 1.000 palestines.

Lluita Internacionalista 184,

març 2023

Raya Ziada, feminista palestina

«No hi ha alliberament de Palestina sense l'alliberament de les dones»

Raya Ziada és membre de Ta'at [Sortir al carrer], un moviment polític feminista a Palestina. Amb ella debatem a Barcelona sobre la situació política actual i el paper de la lluita feminista a l'alliberament de Palestina de la colonització israeliana.

Lluita Internacionalista- Quins són els principals objectius de Ta'at i com treballau?

Ta'at representa un moviment polític feminista que vam iniciar el 2019, dedicat a impulsar un discurs que entrellaci el feminisme amb l'alliberament de Palestina. Essencialment, aquest moviment defensa amb rotunditat la convicció que una Palestina veritablement lliure no pot existir sense l'alliberament de les seves dones. Fent seu el rotund lema «no hi ha terra lliure sense dones lliures», Ta'at rebutja la idea de relegar la situació de les dones palestines com una prioritat ajornada fins després de la fi de la colonització israeliana. En el seu lloc, posem èmfasi en l'imperatiu de fomentar una cohesió social i política feminista, desmantellant la fragmentació imposada pel sistema d'ocupació de colons sionistes. A més, el nostre moviment creu en la restauració d'una societat palestina justa, que garanteixi la seguretat de tots els seus membres al llarg de l'ardu camí cap a l'alliberament.

LI- Què significa per a tu ser avui feminista a Palestina?

El nostre principal objectiu és acabar amb la colonització. Vivim sota la colonització i la Nakba des de fa 75 anys, i no s'ha acabat. Així doncs, ser feminista és estar compromesa amb tot el projecte d'alliberament; quan parlem d'alliberament, tenim en ment que també hi ha lluites importants en què estem compromeses que no seran posposades fins a l'alliberament de Palestina, perquè creiem que aquest és el camí cap a l'alliberament. Des d'una perspectiva feminista parlem de justícia social i del seu significat més ampli. Parlem de dignitat, parlem dels drets dels treballadors, parlem de somiar amb una societat que sí que ens representi. La qüestió és: quina és la Palestina amb què somiem? i com podem incorporar i remodelar el feminisme polític en el marc fonamental de la ideologia i l'activisme polític i social, alhora que els alineem amb el procés d'assoliment de l'alliberament nacional? El feminisme i l'alliberament nacional no s'exclouen mútuament, sinó que s'entrecruen i es complementen. En

entretreixir els principis feministes en el teixit de la nostra lluita per l'alliberament, creem un moviment poderós i inclusiu que desafia els sistemes opressius i la lluita per l'autodeterminació i la llibertat de Palestina.

LI- Com veus l'Autoritat Palestina?

Des del meu punt de vista, els Acords d'Oslo són un fet perjudicial a la història palestina, ja que van consolidar la fragmentació i van obstaculitzar l'apoderament polític en la recerca de l'alliberament palestí. Juntament amb el Protocol de París, que té el seu origen en una agenda

neoliberal i colonial disfressada de «pau econòmica», posa en perill la veritable essència de la nostra lluita per la llibertat. Lamentablement, l'actual Autoritat Palestina suporta la càrrega del finançament de l'ocupació israeliana, de manera que la converteix en una ocupació rendible i fins i tot lucrativa. Actualment, l'Autoritat Palestina ja no representa la voluntat política del poble palestí, ja que hi ha una disparitat significativa entre les seves aspiracions d'alliberament i de justícia social i el programa que persegueixen les institucions nacionals oficials.

En els darrers mesos hi ha hagut nombroses vagues organitzades per sindicalistes, tot i que aquests sindicats operen sota el control de l'Autoritat Palestina. En particular, el sindicat de professors, el de sanitat i el de periodistes han sortit al carrer i s'han declarat en vaga els darrers mesos. A més, estem davant d'una enorme crisi econòmica, amb una taxa d'atur d'aproximadament el 30%, que puja al 60% entre els joves. A Gaza, la situació encara és més greu, amb una taxa d'atur que arriba al 40% i un 80% de la població que depèn de l'ajuda internacional.

L'autoritat sembla dependre únicament de l'opressió del poble palestí per sostenir-se, com un pulmó que lluita per respirar. Cada vegada és més evident que no està complint amb les seves obligacions i està virant cap a un règim dictatorial, cosa que alimenta el creixement de les forces de l'oposició.

LI- Quins són avui els principals debats en el moviment feminista a Palestina?

Les ONG de dones palestines i la societat civil centren els esforços en la defensa de lleis i polítiques contra la violència que pateixen les dones. Aquest moviment feminista s'ha enfrontat a reptes

mandes o a buscar el canvi des de sistemes que són còmplices amb aquesta opressió i violència contra les dones, començant per un sistema colonial que permet activament la violència contra les dones. O l'autoritat palestina, representada a la seva institució nacional, incloses les institucions sanitàries, judicials i legals, que també són còmplices de la perpetuació d'aquesta violència. En conseqüència, defensar o cooperar amb l'actual sistema oficial palestí no és una cosa que recolzem ni en allò que ens impliquem. El canvi real ha de sorgir d'altres vies. De la mateixa manera, les dones palestines que resideixen als territoris del 48 s'enfronten a una situació similar, ja que el mateix sistema, sota règim sionista, també és còmplice de fomentar la violència contra les dones palestines.

LI- Ens recomanes llibres, autores, mitjans de comunicació, comptes socials per aprendre de les feministes palestines i de l'Orient Mitjà?

Enmig d'un món que entra en una espiral de crisi global i s'enfonsa en el caos, ens trobem en una xarxa intricada on les forces del capitalisme, l'imperialisme, el liberalisme i el colonialisme convergeixen a Palestina, com un laboratori per posar-les a prova. Tot i això, contra tot pronòstic, no només hem sobreviscut, sinó que continuem insuflant vida a les ruïnes de les llars demolides i trobem força enmig de l'opressió quotidiana. Les feministes palestines i les dones de Palestina ens ofereixen una saviesa i una inspiració inestimables. També ens podem inspirar en les dones iemenites que lideren protestes, les libaneses que encapçalen revolucions i les egípcies que deixen empremta. Aquests exemples tiren per terra els estereotips que presenten les dones àrabs com a eternes víctimes. Rebutgem de pla aquestes narratives, perquè ens neguem que ens defineixin com a víctimes. Al contrari, estem al centre mateix de la lluita, al cor vibrant de la resistència: la nostra pròpia existència s'ha convertit en un poderós acte de desafiament i de resistència.

LI- Com pot el moviment de solidaritat internacional donar suport avui al poble palestí?

És molt important posar fi a tots els acords amb el règim sionista, inspirant-se en les accions de principis com la que es va emprendre a Barcelona [amb la ruptura de les relacions institucionals de l'ajuntament amb Tel Aviv i Israel]. Però aquests esforços han d'anar molt més enllà dels simples gestos. Cal examinar rigorosament i

Les ciutats belgues de Verviers i Liège, la noruega Oslo i la brasilera Belém, es sumen a Barcelona per la ruptura de relacions amb Israel!!

desmantellar tots els acords, sense deixar lloc a l'ambigüitat moral ni a la complicitat. Juntes hem de fer front a la influència omnipresent del règim sionista, sobretot en sectors crítics com la tecnologia i el comerç d'armes. Els acords en matèria d'armes són crucials, que crucial, ja que es beneficien de la venda de tecnologies avançades que van molt més enllà dels sistemes agrícoles i de reg (per exemple). Aquestes mateixes tecnologies són desenvolupades per les mateixes empreses responsables de la fabricació de les armes contra el poble palestí, que assassinen avis, dones i criatures. El patiment patit pels palestins, especialment a Gaza, serveix d'inquietant testimoni de les proves incessants d'aquestes armes.

Lluita Internacionalista 186, juny 2023

Entrevista amb Sahar Francis, directora de l'ONG palestina Addameer

«Si Israel ens acusa de terroristes és perquè estem tenint victòries»

Sahar Francis és des de 2006 la directora general d'Addameer, una organització amb seu a Ramallah que dona suport legal als presos polítics palestins dins les presons palestines i israelianes. El ministeri de Defensa Israelí els acaba de posar a la llista de «terroristes», juntament amb cinc organitzacions palestines més de defensa dels Drets Humans.

LI- Israel acaba de qualificar sis grups palestins de defensa dels drets humans com a organitzacions terroristes. Addameer n'és un.

Sahar Francis.- De fet, això no és una cosa nova. Israel sempre ha afirmat que les organitzacions palestines, els sindicats, els moviments estudiantils i tots els activistes

Lluita Internacionalista 176, novembre 2021

Palestina

Israel vol silenciar les ONG palestines que denuncien els seus crims

El 18 d'agost, a les tres de la matinada, l'exèrcit israelià va assaltar i clausurar les seus de sis organitzacions palestines. Els soldats van confiscar ordinadors i tot tipus de documents i dades de les entitats, van precintar els locals i van declarar els grups il·legals. Es tracta d'Al-Haq, l'entitat que està documentant els crims d'Israel davant del Tribunal Penal Internacional, Addameer, que dona suport als presos, el Centre Riwan, que impulsa projectes de desenvolupament i preservació del patrimoni cultural, Defensa dels Infants Internacional-Palestina (DCIP), que fa costat als menors empresonats, la Unió de Comitès de Dones Palestines, referent històric en la lluita feminista i la Unió de Comitès de Treball Agrícola. També va ser assaltada la seu de la Unió de Comitès de Treballadors Sanitaris.

Lluita Internacionalista 181, setembre 2022

Carta ucraïnesa de solidaritat amb el poble palestí

"Nosaltres, investigadors ucraïnesos, artistes, activistes polítics i sindicals i membres de la societat civil, ens solidaritzem amb el poble de Palestina que, durant 75 anys, ha suportat i resistit l'ocupació militar israeliana, la separació, la violència colonial, la neteja ètnica, la despulla de terres i l'apartheid. Escrivim aquesta carta de poble a poble. El discurs dominant a escala governamental i, fins i tot, entre els grups de solidaritat que donen suport a les lluites d'ucraïnesos i palestins sol crear separacions. Amb aquesta carta, rebutgem aquestes divisions i afirmem la nostra solidaritat amb tots els qui estan oprimits i lluiten per la llibertat.

Com a activistes compromesos amb la llibertat, els drets humans, la democràcia i la justícia social, i reconeixent plenament les diferències de poder, condemnem enèrgicament els atacs contra la població civil, siguin israelians atacats per Hamàs o palestins atacats per les forces d'ocupació israelianes i les bandes armades de colons. Atacar deliberadament civils és un crim de guerra. Tot i això, no justifica el càstig col·lectiu del poble palestí, la identificació de tots els residents de Gaza amb Hamàs i l'ús indiscriminat del terme «terrorisme» aplicat a tota la resistència palestina. Tampoc no justifica la continuació de l'ocupació. Fent-nos ressò de nombroses resolucions de les Nacions Unides, sabem que no hi haurà pau duradora sense justícia per al poble palestí.

(...) Durant els mesos de setge i bombardeig intensiu de Marioupol, no hi va haver cap corredor humanitari. En veure els israelians atacar infraestructures civils a Gaza, el bloqueig humanitari i l'ocupació israelianes del territori ressonen dolorosament en nosaltres. Des d'aquest lloc de dolor, experiència i solidaritat, fem una crida als nostres compatriotes ucraïnesos de tot el món i a tots els pobles perquè alcin les seves veus en suport del poble palestí i condemnin l'actual neteja ètnica massiva israeliana.

Rebutgem les declaracions del govern ucraïnès expressant el seu suport incondicional a les accions militars d'Israel, i considerem que les crides del Ministeri d'Afers Estrangers ucraïnès per evitar víctimes civils són tardanes i insuficients. Aquesta postura representa una reculada en el suport als drets palestins i la condemna de l'ocupació israeliana que Ucraïna ha seguit durant dècades, fins i tot, votant a l'ONU. Conscients del raonament geopolític pragmàtic subjacent a la decisió d'Ucraïna de fer-se ressò dels aliats occidentals dels quals depenem per a la nostra supervivència, considerem que l'actual suport a Israel i el rebuig del dret dels palestins a l'autodeterminació estan renyits amb el mateix compromís d'Ucraïna amb els drets humans i la lluita per la nostra terra i la nostra llibertat. Com a ucraïnesos, no ens hem de solidaritzar amb els opressors, sinó amb els qui pateixen i resisteixen l'opressió.

Ens oposem fermament que alguns polítics equiparin l'ajuda militar occidental amb Ucraïna i Israel. Ucraïna no ocupa territoris d'altres pobles, sinó que lluita contra l'ocupació russa, per la qual cosa l'ajuda internacional serveix a una causa justa i a la protecció del dret internacional. Israel ha ocupat i annexionat territoris palestins i sirians, i l'ajuda occidental a aquest país confirma un ordre injust i demostra una doble moral en relació amb el dret internacional.

Ens oposem a la nova onada d'islamofòbia, com el brutal assassinat d'un nen palestí-nord-americà de 6 anys i l'atac a la seva família a Illinois (Estats Units), i a l'equiparació de qualsevol crítica a Israel amb l'antisemitisme. Alhora, ens oposem que es responsabilitzi a tots els jueus del món de les polítiques de l'Estat d'Israel i condemnem la violència antisemita, com l'atac de la torba contra l'avió al Daguestan (Rússia). També rebutgem el ressorgiment de la retòrica de la «guerra contra el terror» utilitzada pels EUA i la UE per justificar crims de guerra i violacions del dret internacional que han socavat el sistema de seguretat internacional i causat innumbrables morts, i que ha estat presa prestada per altres Estats, en particular Rússia per a la guerra de Txetxènia i Xina per al genocidi dels uigurs. Avui, Israel la fa servir per fer una neteja ètnica.

Crida a l'acció

** Instem que s'apliqui la crida a l'alto el foc formulat a la resolució de l'Assemblea General de les Nacions Unides.*

** Demanem al govern israelià que cessi immediatament els atacs contra civils i que proporcioni ajuda humanitària; insistim en l'aixecament immediat i indefinit del setge a Gaza i una operació urgent d'ajuda per restaurar la infraestructura civil. També demanem al govern israelià que posi fi a l'ocupació i reconegui el dret dels palestins desplaçats a tornar a les terres.*

** Demanem al govern ucraïnès que condemni l'ús del terror sancionat per l'Estat i el bloqueig humanitari contra la població civil de Gaza i reafirmi el dret del poble palestí a l'autodeterminació. També demanem al govern ucraïnès que condemni l'agressió deliberada contra els palestins a la Cisjordània ocupada.*

** Demanem als mitjans de comunicació internacionals que deixin d'enfrontar palestins i ucraïnesos, on les jerarquies del patiment perpetuen la retòrica racista i deshumanitzen els agredits.*

Hem vist el món unir-se en solidaritat amb el poble ucraïnès i demanem a tothom que faci el mateix pel poble palestí."

Extractes de la carta amb 200 signatures d'artistes, intel·lectuals i artistes ucraïnesos a 02/11/2023

Crida als treballadors sanitaris

Treballadors sanitaris,

La vostra veu dins dels sindicats pot fer la diferència.

Demaneu que el vostre sindicat es posicioni a favor dels treballadors sanitaris de Gaza

Els incessants bombardejos a Gaza tenen un elevat cost físic i emocional per als metges, infermeres i personal de rescat, però el seu compromís amb els pacients continua ferm.

Ha arribat l'hora que els sindicats de la Salut es posicionin a nivell internacional amb els seus col·legues sobre el terreny a Gaza.

La Solidaritat no té fronteres.

Els treballadors sanitaris de Gaza mostren un coratge veritablement extraordinari per continuar treballant sense parar per oferir cures essencials.

- * 25 dies de bombardejos
- * Més de 8.600 palestins de Gaza assassinats per Israel
- * 124 treballadors del sector de la salut assassinats per Israel
- * 25 ambulàncies destruïdes
- * 74 infraestructures mèdiques atacades, inclosos 12 hospitals i 32 ambulatoris
- * Sense electricitat, ni aigua, ni combustible
- * Sense anestèsics, amb una enorme escassetat de medicaments, funcionant molt per sobre de les capacitats.
- * El compromís amb els pacients és incondicional

Treballadors sanitaris a tot el món, doneu suport als vostres col·legues i actueu ara per reclamar:

- La fi immediata del brutal setge i bombardeig israelià de Gaza
- L'entrada incondicional d'ajut mèdic, personal, aliments i combustible a Gaza
- Un compromís de les vostres institucions per oferir suport material i institucional als proveïdors de serveis de salut a Gaza
- Aturar la cooperació militar i el comerç amb Israel

Feu un pas endavant. Feu-vos sentir. Reclameu als vostres sindicats que actuïn ara.

1/11/2023

Madrid, Hospital 12 de Octubre, 26/10/23.

Després del bombardeig a l'Hospital Al-Ahli, al nord de la Franja de Gaza, que va causar centenars de morts i ferits.

Denúncies d'institucions que mantenen relacions o reben materials israelians, i exigència de la ruptura de relacions, com a la Facultat de Física de la UB

Prou genocidi a Gaza. Suport a la resistència palestina. Aprofundir la mobilització dels pobles o

En aquest moment, Israel està executant impunement i amb el suport incondicional de l'imperialisme nord-americà i de la Unió Europea un genocidi brutal contra el poble palestí concentrat a Gaza, la presó a cel obert més gran del món. Al moment d'escriure aquesta declaració ja havien estat assassinades 8.525 persones de les quals 3.542 són nens i nenes i 2.187 dones, és a dir, que un 68% dels assassinats són menors i dones, i hi ha més de 21.500 ferits. «Gaza s'ha convertit en un cementiri per a milers de nens i un infern per a tots els altres», va dir el representant d'Unicef, James Elder. Estarien morint 420 nens diàriament i hi hauria 940 desapareguts.

Aquests números a u g m e n t e n constantment amb la intensificació dels bombardejos i l'ingrés per terra de l'exèrcit sionista a la Franja, mentre que a la Cisjordània ocupada l'exèrcit israelià ha assassinat 180 palestins des del 7 d'octubre passat. El Govern sionista ha ordenat intensificar la repressió a Cisjordània després de la vaga general massiva d'aquest dimecres 1 de novembre per exigir el cessament immediat de la matança a Gaza.

Són esgarrifoses i commovedores les imatges de pares devastats per la pèrdua de tota la seva família; nens rescatats de la runa, altres que han perdut tota la família; cadàvers calcinats i desmembrats producte de la intensitat dels bombardejos.

Més de 2 milions d'habitants de la Franja són bombardejats per cel, mar i aire, violant totes les lleis internacionals. Israel ha tallat el subministrament d'aigua, electricitat, combustible i aliments, sotmetent el poble de Gaza a un suplici inimaginable. Fins i tot ha bombardejat el pas fronterer de Rafah amb Egipte, per on amb prou feines han ingressat 94 camions amb menjar i material mèdic des del 7 de novembre, quan abans entraven a la Franja de Gaza uns 100 camions diaris amb ajuda humanitària.

D'altra banda, des de divendres a la nit i durant la matinada de dissabte, Israel va dur a terme els bombardejos més intensos des que es va iniciar l'operació *Espases de Ferro*, els quals van ser el preludi d'una invasió terrestre a gran escala pel nord de Gaza. Prèviament, Israel havia tallat les comunicacions telefòniques i d'internet, aïllant la Franja del món exterior.

Després de quatre intents fallits, divendres passat l'ONU—amb el vot de 120 països—va sortir de la inacció que la caracteritza i va aprovar l'alto el foc per permetre l'ingrés d'ajuda humanitària a Gaza, i

li va exigir a Israel que anul·li el seu ordre d'evacuar el nord de la Franja i el trasllat de la població al sud. Tot i això, els Estats Units van vetar la decisió adoptada. Aquesta resolució tardana de l'ONU va ser catalogada com a «*dia d'infàmia*» per part de l'ambaixador sionista a les

Nacions Unides, Gilad Erdan.

Dies abans, el secretari general de l'ONU, Antonio Guterres, en una reunió del consell de seguretat va haver de reconèixer que «*l'atac de Hamàs no va sorgir del no-res*», i que era el resultat de dècades d'ocupació, del robatori de les terres palestines, del desplaçament forçós i la violència exercida per Israel. Davant d'això el ministre de Relacions Exteriors israelià, Eli Cohen, així com l'ambaixador davant l'ONU, Gilad Erdan, van reaccionar iradament i van exigir la renúncia del secretari general.

El director de l'Oficina de Nova York de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides pels Drets Humans, Craig Mokhiber va renunciar al càrrec en protesta per la incapacitat de l'organització de frenar el genocidi a Gaza.

Les contradiccions al si de l'ONU reflecteixen la gran crisi que es produeix a l'interior de les institucions

el món

del capitalisme imperialista mundial, la qual s'aguditzava en la mesura que es mostra als mitjans de comunicació i a les xarxes socials la salvatge matança que dur a terme l'exèrcit sionista a Gaza, cosa que alhora està incentivant les protestes a tot el món. Massives mobilitzacions a Turquia i a tots els països àrabs, com Jordània, Egipte i el Iemen. També a les principals ciutats europees. Milers s'han manifestat a Londres, Madrid, Barcelona, Roma, fins i tot a Alemanya i França, països on milers de persones desafien la prohibició de manifestar-se a favor dels palestins.

Grans mobilitzacions a Canadà i Estats Units. A New York, més de 200 jueus antisionistes van prendre l'emblemàtica Central Station exigint l'alto el foc sota la consigna «no en nom nostre». Prèviament a Washington es va realitzar una protesta similar en què més de 300 jueus van ocupar les oficines del Capitoli. Les dues protestes van ser convocades per *Jewish Voice for Peace*, l'organització més gran de jueus no sionistes als Estats Units. A Tel Aviv les protestes són diàries. Familiars dels ostatges en poder de Hamàs qüestionen durament el Govern de Netanyahu, el responsabilitzen de la situació i exigeixen el retorn dels ostatges. Fins i tot a Jerusalem s'han mobilitzat jueus ortodoxos que s'oposen al sionisme.

Una expressió de la crisi que es desenvolupa a les institucions del capitalisme mundial són les declaracions de Philippe Lazzarini, director de l'Agència de l'ONU per als Refugiats Palestins (UNRWA), que va acusar Israel d'aplicar un «càstig col·lectiu» contra els palestins. Altres organitzacions de drets humans com *Amnistia Internacional*, el *Consell Noruec de Refugiats*, *Human Rights Watch* i *Metges Sense Fronteres* han denunciat que Israel comet crims de guerra.

Cada cop queda més en evidència que Israel està duent a terme un genocidi amb intencions d'aprofundir la neteja ètnica que executa des de fa 75 anys. Està avançant en una nova *Nakba* (catàstrofe), com coneixen els palestins la matança i el desplaçament de gairebé un milió de persones de les seves terres el 1947-48, previ a l'establiment de l'Estat d'Israel.

Des de la *Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)* diem: Prou

bombardejos criminals a Gaza! Prou de setge genocida! Donem suport a la resistència palestina però sense donar suport polític a Hamàs, que avui encapçala la lluita contra l'ocupant sionista, però amb qui tenim grans diferències polítiques en la mesura que és una organització burgesa-islàmica, pro-capitalista, que vol reemplaçar l'estat d'apartheid sionista per un estat teocràtic islàmic. La UIT-QI lluita per un estat únic palestí, laic, no racista i democràtic al territori històric de Palestina, on puguin tornar els refugiats a les seves terres i conviuguin musulmans, jueus, cristians i persones d'altres religions o no religiosos. Així mateix, denunciem la traïció de l'*Autoritat Nacional Palestina*, dirigida per *Al-Fatah-OLP* i Mahmoud Abbas, que exerceix tasques de policia i control sobre els palestins a la Cisjordània ocupada en acord amb Israel.

Per derrotar l'agressió sionista recolzada per l'imperialisme cal continuar aprofundint la mobilització dels pobles del món. I en aquesta tasca posa tota

la seva energia la UIT-QI als països on tenim presència. Exigint a tots els governs la ruptura de relacions diplomàtiques, econòmiques, comercials i culturals amb Israel. El Govern bolivià ja ha trencat relacions amb l'entitat sionista; el Govern xilè i el de Colòmbia han cridat a consultes als seus ambaixadors. Els pobles d'aquests dos països han d'exigir que trenquin relacions! Que cessi l'enviament d'armes i l'ajuda financera dels Estats Units a l'entitat sionista. Cal seguir l'exemple dels sindicats de Bèlgica que bloquejaran l'enviament d'armament a Israel; que es retiri la flota nord-americana d'Orient Mitjà.

Alto ja als bombardejos criminals a Gaza! Prou de setge genocida!

Ruptura de relacions amb Israel!

Alliberament de les i els presos palestins!

Fora l'exèrcit sionista de la Franja de Gaza

Tot el suport a la resistència palestina!

1 de novembre de 2023

Unitat Internacional
de Treballadores
i Treballadors -
Quarta Internacional

1914: Esclata la I Guerra Mundial. Gran Bretanya i França es reparteixen la regió ocupada amb l'acord de *Sykes-Picot*, i la promesa d'una futura independència a canvi del suport àrab al conflicte. Palestina resta sota control britànic.

1917: Declaració Balfour. En una carta enviada al líder del moviment sionista, Gran Bretanya accepta la futura creació d'una llar nacional jueva a Palestina.

1919: El primer Congrés Nacional Palestí, celebrat a Jerusalem, rebutja la Declaració *Balfour* i sol·licita la independència per a Palestina.

1922: La **Societat de Nacions** signa l'acta de mandat de Gran Bretanya sobre Palestina. L'administració britànica impulsa una nova ona d'immigració jueva i neix una resistència palestina contra l'ocupació.

29 de novembre de 1947: L'Assemblea General de l'ONU, a proposta de Stalin, acorda la partició de Palestina en un Estat àrab i un altre d'hebreu, amb el rebuig dels països àrabs.

1948-1949: Primera guerra àrab-israeliana. La proclamació de l'Estat d'Israel, el 14 de maig de 1948, provoca la intervenció a la zona dels exèrcits d'Egipte, Iraq, el Líban, Síria i Jordània. La principal conseqüència és la consolidació del poder israelià a la zona i l'èxode de 600.000 palestins.

1956: Segona guerra àrab-israeliana o Guerra del Sinaí. La nacionalització del canal de Suez pel president egipci Nàsser provoca l'atac de l'aliança franco-britànica-israeliana, que pren el control del canal.

1964: Neix l'OAP

1967: Guerra dels Sis Dies. Ocupació israeliana de la península del Sinaí (Egipte), de la resta del territori palestí (Gaza i Cisjordània) i dels Alts del Golan (Síria).

1973: Guerra del Yom Kipur. Egipte i Síria recuperen una part del Golan i el Sinaí.

1974: L'ONU reconeix l'OAP com a representant legítima dels interessos del poble palestí.

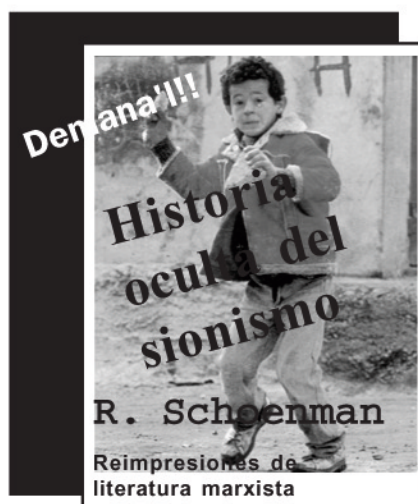
1975: Guerra de Líban. Israel vol expulsar del Líban els palestins. El

conflicte arruïna l'economia i l'exèrcit del país.

1978: Estats Units, Israel i Egipte signen a Washington els **acords de Camp David**, pels quals Egipte reconeix l'Estat d'Israel a canvi de la recuperació del Sinaí.

1981: Israel es retira de la península del Sinaí però inicia la invasió del Líban, que allotja l'OAP i els camps de refugiats.

1982: Després de la sortida de l'OAP de Beirut, es produeixen les matances de **Sabra i Shatila** a mans de la Falange libanesa i l'exèrcit israelià encapçalat per Sharon.

1986: Yasir **Arafat** reconeix el dret a existir de l'Estat d'Israel.

1987: Comença la Intifada. La població dels territoris ocupats de Gaza, Cisjordània i Jerusalem s'alça, servint-se de pedres, contra l'exèrcit israelià.

1988: El Consell Nacional Palestí proclama l'Estat Independent de Palestina amb Yasir Arafat com a president.

1990: Guerra del Golf.

1991: Conferència Internacional de Pau per l'Orient Mitjà, el 30 d'octubre a Madrid, en què participen israelians i palestins. S'estableixen les bases per a les futures negociacions.

1993: Signatura dels *acords d'Oslo*

1994: Acord del Caire per l'autonomia de Gaza i Jericó, punt de partida de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP). Pau Israel-Jordània. El 25 de febrer,

l'ultradretà Baruch Goldstein entra a la Tomba dels Patriarques, a Hebron, armat amb un rifle M-16, i assassina desenes de palestins mentre resaven.

1996: Arafat guanya les eleccions celebrades a l'ANP i Benjamin **Netanyahu**, del dretà Likud, derrota el laborista Simon Peres als comicis israelians.

1997: Netanyahu i Arafat acorden la retirada d'Hebron de l'Exèrcit israelià.

1998: Cimera de pau a **Wye** (Maryland, EUA) entre Arafat, Netanyahu i Clinton, de la qual sorgeix una nova retirada israeliana de Cisjordània, a canvi de frenar la lluita armada.

1999: Al maig, el laborista Ehud Barak és escollit primer ministre. Arafat i Barak signen a Sharm el Sheij (Egipte) l'aplicació del pla *Wye*, que inclou la retirada israeliana d'un **12% de Cisjordània** a canvi que l'OAP protegeixi la seguretat d'Israel.

2000: El Consell Central Palestí amenaça amb la proclamació unilateral de l'Estat Palestí, però la UE i EUA aconseguixen endarrerir la decisió. 24 de maig de 2000: Barak ordena la retirada de les seves tropes del sud de Líban, cinc setmanes abans de quan estava previst. El 28 de setembre esclata la segona **Intifada** després de la visita del dretà Ariel Sharon a l'Esplanada de les Mesquites. El 9 de desembre de 2000 **Ehud Barak** dimiteix i convoca eleccions anticipades.

2001: El 6 de febrer l'exgeneral **Ariel Sharon**, dirigent radical del partit nacionalista Likud, derrota per un ampli marge Ehud Barak. En el marc dels atemptats del 11-S Sharon ocupa Jenín i Jericó. S'inicia una nova ofensiva als territoris ocupats. Arafat lliura dirigents de la Intifada a Israel. Ruptura entre Al Fatah i el FPAP. El 13 de desembre **Sharon** trenca els contactes amb l'Autoritat Nacional Palestina i prohibeix a Arafat sortir de Ramala.

2002: El febrer Israel ataca objectius de l'ANP per terra, mar i aire en la **major ofensiva** des de l'inici de la segona Intifada. El 10 de març l'exèrcit israelià llança un **atac sense precedents contra els territoris**. Tres dies més tard, l'ONU dona suport al concepte d'*Estat palestí*, i el 28 de març es reuneix a Beirut la Cimera **de països àrabs**, a la qual Sharon no autoritza Arafat a anar.

2002. Israel comienza la construcción de un muro de más de 400 km para separar a Israel de Palestina con la excusa de evitar los ataques palestinos.

2004. El 11/11 muere Arafat, que es sucedido por Mahmud Abbás en 2005.

2005. Desconexión de Gaza. Israel tomó Gaza en Egipto en la Guerra de los Seis Días de 1967. Según los Acuerdos de Oslo de 1993, la Autoridad Palestina era el órgano administrativo que gobernaba los núcleos de población palestinos, mientras que Israel mantenía el control del espacio aéreo, las aguas territoriales y los pasos fronterizos -excepto la frontera con Egipto, controlada por este país-, así como los asentamientos de colonos. Israel se retira de forma unilateral de Gaza y desmantela los asentamientos.

2006. Enero. Elecciones legislativas en Israel y en los territorios palestinos ocupados. Hamás logra la mayoría absoluta y forma Gobierno en marzo. Con su rechazo a renunciar a la violencia, no reconocer al Estado de Israel ni respetar los acuerdos firmados entre la Autoridad Nacional Palestina (ANP) e Israel -tres requisitos previos impuestos por el Cuarteto de Madrid de EE.UU., Rusia, la UE y la ONU, para reconocer al Gobierno de Hamás-, la nueva ANP debe hacer frente al aislamiento diplomático y económico. EEUU y UE suspenden la ayuda directa al Gobierno palestino. Crisis financiera y humanitaria en los territorios palestinos.

En Israel, en las elecciones a la Kneset, gana el partido Kadima de Ehud Olmert que pretende fijar, unilateralmente si es necesario, las fronteras definitivas de Israel de aquí al 2010.

12/07: guerra de 34 días Líbano-Israel, después de los cohetes de Hezbolá y secuestro y asesinato de varios soldados israelíes. Respuesta: asesinato de al menos 1.000 libaneses. Hay que retirarse del Líbano: su peor derrota militar.

2007: Luchas intestinas entre Al Fatá y Hamás, que al final toma el control de Gaza. La violencia siguió. Israel responde con incursiones a Gaza a los ataques palestinos con cohetes. El 29/03, la Liga Árabe relanza su «iniciativa» de paz en la cumbre de Riad, en Arabia Saudita.

2008: «Operación Plomo Fundido» 27/12, ofensiva aérea y terrestre de tres semanas contra Gaza. La más mortífera hasta entonces: 1.400 palestinos y 13 israelíes. La ONU acusa a Israel de «crímenes de guerra».

2011: Israel despliega la Cúpula de Hierro antimisiles para interceptar los cohetes de corto alcance.

Acuerdo de intercambio Israel-Hamas, con la mediación de Egipto: liberarán al soldado Gilad Shalit, capturado en el 2006, a cambio de más de 1.000 palestinos detenidos en prisiones israelíes.

2012: Operación «Pilar de Defensa» de 8 días. Mue-

re el comandante jefe de Hamás, Ahmed al Jaabari; en respuesta, cohetes contra Jerusalén. Mueren más de 170 palestinos y seis israelíes.

2014: Operación «Margen Protector» en respuesta al secuestro y asesinato de tres adolescentes israelíes. Tercera operación militar. 7 semanas: 2.200 víctimas palestinas y 73 israelíes.

2017: Hamás rompe con los Hermanos Musulmanes y acepta las fronteras anteriores a la Guerra de los Seis Días de 1967, aunque no reconoce el Estado de Israel, manteniendo el derecho al retorno de los desplazados del 48 y el 67.

2018: Gran marcha del Regreso exigiendo el derecho al regreso y contra el bloqueo de Gaza: miles de palestinos se acercan a la frontera israelí con Gaza. Las tropas israelíes disparan balas contra los manifestantes: 189 palestinos murieron y más de 6.000 resultaron heridos, según la ONU.

2021. Mayo, Intifada de la unidad. Movilizaciones masivas en Cisjordania, de los palestinos del 48 y en Gaza después de que los vecinos de Sheick Harraj en Jerusalén Este frenen el avance de los colonos. Israel cierra el acceso a la explanada de las mezquitas y bombardea Gaza durante 11 días: 200 palestinos asesinados.

2022: Israel bombardea Gaza con ataques aéreos matando a un militante de alto rango de la Yihad Islámica. Cohetes de represalia. 40 palestinos mueren durante los tres días de enfrentamientos posteriores. Es el año de mayor número de muertes a manos de los colonos y el ejército: 224 (53 menores), 171 en Cisjordania y Jerusalén Este.

29/12. Israel: cuarto gobierno (antes 1996-1999 y 2009-2021, con juicios por corrupción) de Netanyahu del Likud, en coalición con los ultraortodoxos que exigen avanzar en la colonización en Cisjordania.

2023: El 26/01, fuerzas israelíes matan a nueve palestinos y civiles de la Yihad Islámica en una incursión en una ciudad de Cisjordania. Respuesta de dos cohetes, con represalias. Sin víctimas.

Julio. Cientos de miles de israelíes toman las calles para frenar la reforma judicial que, quiere imponer a Netanyahu para ahorrarse los juicios por corrupción. Las protestas son las más importantes de la historia de Israel. Crisis de gobierno.

7 de octubre: Hamás lanza un ataque sorpresa sin precedentes en varios frentes, con combatientes que se infiltran en la frontera, fuertemente fortificada, en varios lugares por aire, tierra y mar. Las fuerzas israelíes responden con ataques aéreos y terrestres arrasando ciudades, hospitales, escuelas de la ONU... al cierre de este dossier son 9.061 los palestinos asesinados, el 70% mujeres y criaturas - 3.200 niños y niñas-

3/11/2023

Extraído de la Cronología
de Jean-Luc Mounier en
France24

ÍNDIX

1.	Stalin, constructor de l'Israel sionista. (2023)	2
2.	Reivindiquem la nostra historia: (2023) Resolució II Congrés de la IV Internacional. 1948 Contra la partició. Full de la LCR, secció palestina de la IV de 1947	3
3.	Estat sionista, enclavament imperialista (GPOR-PST, 1993)	4-6
4.	Neteja ètnica. <i>Nakba</i> . (LI 27, 2002). Diàspora (2023)	7
5.	19è aniversari de Sabra i Xatila. Sharon: tu ets el terrorista! (LI 22, 2001)	8
6.	La presó més gran del món (GPOR-PST, 1993)	9
7.	Estat sionista: cap el Gran Israel (GPOR-PST, 1993)	10
8.	La colonització permanent (GPOR-PST, 1993).	11-12
	La qüestió de l'aigua (2002). El pes dels colons (2002)	
9.	1987: I Intifada (GPOR-PST, 1993)	12-13
10.	Oslo 1993. L'acord contra la Intifada (GPOR-PST, 1993)	14-15
11.	L'OAP. De referent de la lluita del seu poble... a la traïció i l'esclat (GPOR-PST, 1993)	15-17
12.	Hamas desplaça l'OAP ((GPOR-PST, 1993 i Dossier Afganistan de 2001)	18
13.	2000: II Intifada (LI 15-16, Des 00-Gener 01). Repressió (LI 24, Des 01 i 2002)	19-21
14.	Solidaritat 1993-2000	22
15.	Abril 2002. Parem el genocidi del poble palestí! (LI 28, 2002) Carta des del Camp de Refugiats de Jenin del 6/4/2002	23
16.	Situació a abril 2002 (Especial Intifada!, 2002)	24
17.	Solidaritat 2002	25
18.	Amb la Intifada, per la destrucció de l'Estat d'Israel! (LI 24, 2001 i LI 13, 2000)	26-27
19.	La teoria dels dos estats (LI 22. 2001). Pla Tenet (LI 25, 2002)	27-28
20.	Estiu 2002: viatge als Territoris Ocupats (Suplement Palestina des de dins, 2003) Mur de l'apartheid. <i>«Nosaltres som aquí i ells allà»</i> Refugiats: Cinquanta anys fora de casa. Màrtirs Ass. Presos Palestins: <i>«A les presons la tortura és sistemàtica»</i> Moviment d'aturats de Gaza: <i>«Arafat no garanteix els nostres drets»</i> Sindicats de Treballadors de Palestina: <i>«L'economia palestina està sotmesa a Israel»</i> Unió d'estudiants Palestins: <i>«Vivim una repressió brutal»</i> Associació de dones: <i>«També som part de la Intifada»</i> Israel. AIC de Jerusalem occidental: <i>«Israel és el responsable dels atemptats suïcides. Jo no puc condemnar els palestins»</i>	29-41
21.	Testimonis assassinats: homenatge a Rachel i Tom	41
22.	Solidaritat 2003-2004 i Gira estudiants 12/2004	42
23.	Palestina des de dins. Viatge a Cisjordània. Presó de Jericó amb Ahmad Sa'at (FPAP)	43
24.	Maha Nassar (Unió Comitè Dones Palestines) a Barcelona el 8/03/2005	44
25.	Fayez Elemari (Unió de Comitès Independents de Treballadors de Gaza): <i>«Ens alcem contra la injustícia»</i> (LI 70, 2006)	45

26.	Setge per fam a Gaza (LI 72, 2006)	46
27.	Enfrontaments entre Hamàs i Fatah. Cal una alternativa obrera (LI 76, 2007)	47
28.	Gira treballadors de la Unió de Comitès Independents de Treballadors de Gaza	48-49
29.	El xantatge de la fam continua (LI 77, 2007)	50
30.	Trenquem el bloqueig: 1er de maig a Gaza (LI 78 i LI 79, 2007)	51-56
31.	Sense excuses: lluitem contra el bloqueig a Gaza (LI 80, 2007)	57-59
32.	Palestina des de dins: viatge a Gaza. Gener 2008	60
33.	Israel practica la neteja ètnica.»Des de Gaza, sota setge» (LI 86, 2008)	60
34.	Solidaritat 2008-2010	61
35.	Illan Pappé, historiador israelià: «Israel vol completar la neteja ètnica dels palestins» (LI 96, 2009)	62
36.	Solidaritat 2011-2022	63
37.	Gaza sagna pel dret al retorn dels palestins (LI 156, 2018)	64-66
38.	«Barcelona amb l'apartheid no»: trencar l'agermanament amb Tel Aviv (LI 175, 2021)	67-68
39.	Raya Ziada: «No hi ha alliberament de Palestina sense l'alliberament de les dones» II.legalització israeliana d'ONGs de drets humans palestines	69-70
40.	Solidaritat 2023	71
41.	Carta ucraïnesa de solidaritat amb el poble palestí. 2/11/23	72
42.	Desde Palestina. Crida als treballadors sanitaris. 2/11/2023	73
43.	Prou genocidi a Gaza. Suport a la resistència palestina. Aprofundir la mobilització dels pobles del món. Declaració de la UIT-QI 1/11/23	74-75
45.	Cronologia (Suplement LI <i>Intifada!</i> i actualitzada a 2023)	76-77
46.	Índex. Xerrades i comitès i, sempre que es pot... contacte amb Gaza	78-79
47.	Més solidaritat 2023	80

Solidaritat 2023

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
- 🗣️ [@LUCHAI](https://www.tiktok.com/@LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI